

Social handling

Sosial handling

Bahá'í
FORLAG

Sosial handling

En sitatsamling utarbeidet av
Forskningsavdelingen ved
Det Universelle Rettferdighetens Hus

Originaltittel: Sosial Action
August 2020

© Bahá'í Forlag, 2021
ISBN 978-82-90159-67-7 (trykt)
ISBN 978-82-90224-93-1 (PDF)

Forsidefoto:
Kvinner undervises i landbruk ved
the Barli Development Institute for Rural Women in
Indore, India
© Bahá'í International Community

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

Innhold

UNDERLIGGENDE BEGREPER OG PRINSIPPER

Begrepet sosial og økonomisk utvikling som nedfelt i troens lære	5
Kollektiv modenhet og en stadig fremadskridende sivilisasjon	14
Enhet og rettferdighet	22
Kunnskapens rolle	31

SOSIAL OG ØKONOMISK UTVIKLING I BAHÁ'Í-SAMMENHENG

Sammenheng mellom tilværelsens materielle og åndelige dimensjoner	39
Kapasitetsbygging, deltagelse og organisk vekst	48
Fremveksten av sosial handling	66
Samfunnsutvikling og befolkninger i bevegelse	81

METODER OG FREMGANGSMÅTER

Læring og systematisk handling	96
Rådslagning og samarbeid	106
Bruk av materielle midler	113

UTVALGTE TEMAER FORBUNDET MED SOSIAL OG ØKONOMISK UTVIKLING

Undervisning	117
Jordbruk	130
Økonomi	133
Helse	152
Kunstarter, media og teknologi	155

Begrepet sosial og økonomisk utvikling som nedfelt i troens lære

Bidra til å fremme utviklingen av Guds byer og hans land, og lovpris ham der i hans nære yndlingers frydefulle toner. I sannhet, menneskenes hjerter oppbygges ved tungens kraft, likesom hus og byer bygges av hånden og ved andre midler. For ethvert mål har vi fastsatt et middel hvorved det kan oppnås. Benytt dere av det, og sett deres lit og fortrøstning til Gud, den allvitende, den allvise.

(Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas*, §160)

[1]

Er ikke hensikten med enhver åpenbaring å skape en forvandling av hele menneskehetens karakter – en forvandling som skal manifestere seg både utad og innad, og som skal påvirke både dens indre liv og ytre forhold?

(Bahá'u'lláh, *The Kitáb-i-Íqán: The Book of Certitude* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2019), s. 169)

[2]

... fra den mest opphøyede Penn har dét strømmet frem som bidrar til ære, fremgang og oppdragelse for alle jordens folk og slekter. Det er virkelig det ypperste legemiddel mot enhver sykdom, kunne de bare fatte og forstå det.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), s. 73)

[3]

O Guds folk! Lån øre til det som, hvis det aktes på, vil sikre alle mennesker frihet, velvære, ro, opphøyelse og fremgang.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 93) [4]

Utilsløret og utildekket har denne forurettede i påsyn av alle verdens folk til alle tider forkynt det som vil tjene som nøkkelen til å låse opp dørene til vitenskap, kunst, kunnskap, velvære, velferd og velstand.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 97) [5]

Fremskritt for verden, utvikling av nasjonene, ro for folkeslagene og fred for alle som bor på jord, er blant Guds prinsipper og forordninger. Religion skjenker menneskene den kosteligste av alle gaver, tilbyr velferdens beger, formidler evig liv og lar uforgjengelige goder regne over menneskeheten.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 130) [6]

Gud, den sanne, vitner for meg, og hvert eksisterende atom beveges til å vitne om at slike midler som fører til at jordens folk løftes, gjør fremskritt, utdannes, beskyttes og gjenreises, er blitt klart fremsatt av oss og finnes åpenbart i de hellige bøker og tavler fra herlighetens Penn.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 131) [7]

Den er i sannhet et menneske som i dag vier seg til å tjene hele menneskeheten. Det store vesen sier: Velsignet og lykkelig er den som reiser seg for å fremme de beste interessene for jordens folk og slekter.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 171) [8]

Denne tjener appellerer til enhver flittig og foretaksom sjel om å bestrebe seg til det ytterste og reise seg for å bedre forholdene i alle egner og vekke de døde til live med visdommens og ytringens levende vann, i kraft av den kjærlighet han nærer til Gud, den ene, den makeløse, den allmektige, den velgjørende.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 176) [9]

Enhver tidsalder har sitt eget problem, og enhver sjel sin bestemte higen. Det legemiddel som verden behøver i sine nåværende lidelser, kan aldri være det samme som en senere tidsalder kan trenge. Vær omhyggelig oppmerksomme på behovene i tiden som dere lever i, og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.

(Bahá'u'lláh, *Enhetens Tabernakel: Bahá'u'lláhs svar til Mánikchí sháhíib og andre skrifter* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2020), §1.4) [10]

Det sømmer seg for Guds elskede at de under alle omstendigheter beskjeftiger seg med det som bidrar til sjelens oppbyggelse hos mennesker, til fremgang for tilværelsens verden og til opphøyelse av Guds ord, der gjennomføringen avhenger av overveielsene gjort av tillitsmennene i Rettferdighetens Hus. Vel er det med dem som bestreber seg på å tjene menneskehetens verden. Innflytelsen fra

disse sjeler vil lede verden fra møye til bekvemhet, fra fattigdom til rikdom og fra fornedrelse til heder.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[11]

Når møtet er satt, anstår det dem å samtale om alles anliggender og interesser på vegne av Guds tjenere. ... De bør likeledes ta opp slike saker som å gjøre adferden noblere, å ivareta menneskers verdighet, å utvikle byer, og drøfte den styreform som Gud har gjort til et bolverk for sine land og en fast borg for sitt folk.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[12]

«Gud har gitt oss øyne så vi kan se oss om i verden og tilegne oss alt som vil fremme sivilisasjon og de beste måter å leve på. Han har gitt oss ører så vi kan lytte til visdommen hos velstuderte mennesker og filosofer, kan gavnes av den og reise oss for å fremme den og praktisere den. Sanser og evner er skjenket oss til bruk for fellesskapets beste, slik at vi, som ved innsikt og forstand utmerker oss fremfor alle andre livsformer, uavlatelig og på alle vis bør bestrebe oss, om anledningen skulle være stor eller liten, ordinær eller ekstraordinær, inntil hele menneskeheten er trygt samlet i kunnskapens uinntagelige høyborg.»

Vi bør uopphørlig legge nye grunnlag for menneskelig lykke og skape og fremme nye hjelpemidler med dette for øye. Hvor foretrefelig, hvor ærerikt er ikke mennesket hvis det reiser seg for å oppfylle sine forpliktelser, og hvor usselt og foraktelig er det ikke om det lukker øynene for samfunnets velferd og øder sitt dyrebare liv på å pleie sine selviske interesser og personlige fordeler.

Dersom mennesket sporer sin høye bestrebelses ganger på sivilisasjonens og rettferdighetens arena, blir den største lykke dets del, og det skuer Guds tegn i verden og i menneskets sjel.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2015), s. 4-5)

[13]

Gjør enhver anstrengelse på områdene for utvikling og sivilisasjon, innen kunnskapstilegnelse, økt handel, forbedring av jordbruk og fremhjelp av moderne oppdagelser.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[14]

Gi hele tiden Guds venner, alle som én, veiledning og råd om dag og natt å beskjeftige seg med det som bidrar til varig heder for Iran, og å gjøre den ytterste anstrengelse og største innsats for å foredle karakter og væremåte, bestrebe seg med flid, sikte mot høye mål, fremme kjærlighet og hengivenhet og yte hjelp til fremskritt og utvikling innen industri, jordbruk og handel.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[15]

Vennene må delta i arbeidet med å utvikle Persia, det vil si at de må gjøre store anstrengelser til fremme av jordbruk, industri, handel, utdanning, kunstgrener og vitenskaper.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[16]

Og nå må Guds elskede, i takknemlighet for hjelpen, bekreftelsen, beskyttelsen og barmhjertigheten skjenket av den allherlige Gud, med stor visdom bestrebe seg på å styrke søylene for Guds Sak, grunnfeste og fremme Guds religion, spre Guds liflige dufter og opphøye Guds ord. De må gjøre enhver anstrengelse til fremgang for sjelene på alle trinn i tilværelsen. De må undervise barna og lære dem nyttige kunstgrener, nå stadig høyere grader innen sivilisasjon, mangfoldiggjøre landets håndverk og industri, fremme handel, forbedre jordbruk, besørge lærdom for alle, utdanne kvinner og ære dem, og vise hensyn overfor Guds tjenerinner. De må bestrebe seg med liv og sjel på å skape kjærlighet og enhet blant vennene, på å tjene regjeringen og være tro mot den kongelige trone, ønske alle vel og adlyde den brave regent.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[17]

Selv så avgjørende viktig undervisningen og dens retning, fremgangsmåte, hjelpemidler, utbredelse og befestelse er for Sakens interesser, så utgjør de på ingen måte det eneste punkt som bør få disse rådernes fulle oppmerksomhet. Et omhyggelig studium av Bahá’u’lláhs og ‘Abdu’l-Bahás skrifter vil avsløre at andre plikter, som ikke er mindre viktige for Sakens interesser, faller på vennenes valgte representanter i ethvert område. ...

De må gjøre sitt ytterste for til enhver tid å rekke en hjelpende hånd til den fattige, den syke, den vanføre, den foreldreløse og enken uansett farge, kaste og tro.

De må med alle tilgjengelige midler fremme ungdommens praktiske så vel som åndelige opplysning, midler til opplæringen av barn, og, så sant det er mulig, opprette bahá’í utdannelse-institusjoner, organisere og føre tilsyn med deres arbeid og på beste måte legge tingene til rette for deres fremgang og utvikling. ...

De må påta seg arrangementet av regelmessige møter for vennene, nittendagsfestene og minnedagene, samt de særlige sammenkomster som har som formål å tjene og fremme deres medmenneskers sosiale, intellektuelle og åndelige interesser.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 12. mars 1923, i *Bahá'í Administration: Selected Messages, 1922-1932* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974), s. 37-38) [18]

Fra begynnelsen av sin overveldende sendeferd formante Bahá'u'lláh inntrengende ulike nasjoner til å innse nødvendigheten av å ordne forholdene for menneskene på en slik måte at det kan skapes en verden som er forenet i alle de vesentlige sider av sitt liv. I utallige vers og tavler erklærte han gjentatte ganger og på ulike måter at «verdens fremgang» og «folkenes utvikling» er blant Guds forordninger for denne dag. Menneskehetens enhet, som på en og samme tid er det virksomme prinsipp og det endelige mål for hans åpenbaring, innebærer at man oppnår en dynamisk sammenheng mellom de åndelige og praktiske behov som er forbundet med livet på jorden. At denne sammenhengen ikke lar seg unnvære, blir umiskjennelig illustrert av hans anordning av *mashriqu'l-adhkár*, det åndelige sentrum for ethvert bahá'í-samfunn som rundt seg vil måtte få tilliggende bygninger viet menneskehetens sosiale, humanitære, pedagogiske og vitenskapelige fremgang. Vi kan således lett skjønne at selv om det til nå ikke har latt seg gjøre for bahá'í-institusjoner i sin alminnelighet å legge vekt på utviklingsaktiviteter, så er begrepet sosial og økonomisk utvikling nedlagt i vår tros hellige læresetninger. Den elskede Mester var, gjennom sine opplysende ord og gjerninger, et eksempel på hvordan dette begrepet kan anvendes på gjenoppbyggingen av samfunnet. Se for eksempel hvilken sosial og økonomisk fremgang de iranske troende oppnådde under hans kjærlige veiledning og, senere hen,

med den aldri sviktende oppmuntringen fra Sakens Beskytter.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 20. oktober 1983 til verdens bahá'ier)

[19]

‘Abdu’l-Bahá har berømmet «to appeller» til «fremgang og velstand» som kan høres fra «menneskehetens lykksalighetshøyder». Den ene er appellen som gjelder «sivilisasjon», «den materielle verdens fremskritt». Den omfatter slike «lover», «bestemmelser», «kunst og vitenskaper» som menneskeheten utvikler seg ved. Den andre er «Guds sjelsbevegende appell», som menneskehetens evige lykke avhenger av. «Denne andre appellen,» har Mesteren forklart, «er basert på Herrens anvisninger og tilskyndelser og de formaninger og nestekjærlige følelser som hører moralens rike til, og som lik et strålende lys gjør at menneskehetens indre virkeligheters lampe lyser klarere og skinner. Dens gjennomgripende kraft er Guds ord.» Mens dere fortsetter innsatsen i deres områder, vil dere bli trukket lenger og lenger inn i samfunnslivet rundt dere og vil møte den utfordring å skulle utvide den systematiske læringsprosessen dere gjennomgår til å omfatte et bredere spekter av menneskenes målrettede virksomheter. I de tilnærminger dere velger, de fremgangsmåter dere benytter og de virkemidler dere anvender, vil dere trenge å oppnå samme grad av indre sammenheng som kjennetegner det vekstmønster som nå er på vei.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riðván-budskap 2008 til verdens bahá'ier)

[20]

Uttrykket «politikk» kan ha en vid betydning, og derfor er det viktig å skille mellom partipreget politisk aktivitet og diskurs og handling med sikte på å avstedkomme konstruktiv sosial forand-

ring. Mens det førstnevnte forbys, påbys det sistnevnte; faktisk er sosial forvandling en sentral målsetning for bahá'í-samfunnet. 'Abdu'l-Bahás avhandling *The Secret of Divine Civilization* viser i rikt monn at troen er sterkt interessert i å fremme sosial forandring uten å bevege seg inn på arenaen for partibasert politikk. Utallige avsnitt i bahá'í-skriftene oppmuntrer likeledes de troende til å bidra til å gjøre verden bedre. «Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i,» uttaler Bahá'u'lláh, «og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og fornødenheter.» 'Abdu'l-Bahá tilskynder vennene til å «utmerke seg i alle menneskeverdenens dyder – ved trofasthet og oppriktighet, ved rettferdighet og troskap, ved fasthet og standhaftighet, ved filantropiske handlinger og tjeneste for menneskets verden, ved kjærlighet til ethvert menneske, ved enhet og harmoni med alle mennesker, ved å fjerne fordommer og fremme internasjonal fred.» I et brev skrevet på hans vegne forklarer Shoghi Effendi videre at «like så meget som vennene må vokte seg for på noen måte å gi inntrykk av at de selv eller Saken er identisk med noe politisk parti, må de også vokte seg for den annen ytterlighet å delta, sammen med andre progressive grupper, i konferanser eller komiteer som er ment å fremme en eller annen aktivitet i fullt samsvar med vår lære». I et annet brev skrevet på hans vegne i 1948, da ulikhet mellom raser var lovfestet i mange av USAs delstater, påpeker han at «det er overhodet intet å innvende mot at studentene deltar i noe så åpenbart beslektet med ånden i vår lære som en demonstrasjon ved universitetet mot rasefordommer.» Bahá'ier må derfor utrettelig gripe en rekke sosiale spørsmål an, i ord og gjerning.

(Fra et brev av 23. desember 2008 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[21]

Kollektiv modenhet og en stadig fremadskridende sivilisasjon

Alle mennesker er skapt for å føre videre en evig fremadskridende sivilisasjon.

(Bahá'u'lláh, *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1983), seksjon CIX, §2) [22]

Alle mennesker er skapt for å gjøre verden bedre. Det sømmer seg for enhver sjel å reise seg og tjene sine brødre for Guds skyld.

(Bahá'u'lláh, *Enhetens Tabernakel*, §2.42) [23]

Og enkeltmenneskets ære og utmerkelse består deri at det blant alle verdens skarer bør bli en kilde til samfunnets vel. Kan man tenke seg noen større gave enn at en person som skuer inn i seg selv, skulle finne at han ved Guds styrkende nåde har vært årsak til fred og velvære, lykke og fordeler for sine medmennesker? Nei, ved den ene sanne Gud, der finnes ingen større lykksalighet, ingen fullstendigere fryd.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 3) [24]

O du navnebror av Den Kyske!¹ Gavnildhetens sjø har brust så høyt at den har oversvømmet tilværelsens strender med en uendelig nådes vannmasser. Tilværelsens verden er derfor satt i vidunderlig bevegelse og blitt gjenopplivet og velsignet. Tankegangen har

---

¹ Det vil si Yahyá, det arabiske navn på døperen Johannes, som ble kalt «Den kyske». Se Koranen 3:39.

svevet til nye høyder, forstanden har øket, bevegelsen er blitt rask, og fremgangen er blitt sterkt synlig i alle livets aspekter. Dermed er det gjort store oppdagelser, veldige foretagender er gjennomført, vidunderlige oppfinnelser har dukket opp, og universets mysterier har trådt frem fra det usynlige plan inn i det synliges rike. Av den grunn må vennene alle som én legge en slående innsats for dagen for å skape en ny oppfinnelse, oppdage en ny vitenskap, engasjere seg i et stort foretagende eller fremvise en evne eller gave i menneskets verden. Jeg bønnfaller Gud om at du kan bli hjulpet og bekreftet under alle omstendigheter. Måtte Herlighetenes Herlighet hvile over deg.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[25]

Alle skapte ting har sin grad eller sitt trinn for modenhet. Modenhetsperioden i treets liv er tiden da det bærer frukt. Plantens modenhet er tiden da den blomstrer og står i flor. Dyret oppnår et stadium da det er fullt utvokst og ferdig, og i menneskeriket oppnår et individ modenhet når forstandens lys når sin høyeste kraft og utvikling. ...

På samme måte er det perioder og stadier i menneskehetens kollektive liv. En gang var den i barndommen, en annen gang i ungdommen. Nå har den imidlertid gått inn i sin lenge forutsagte modenhetsfase; tegnene på dette er synlige og åpenbare overalt. Tidligere perioders krav og forhold er endret og har glidd over i de behov som klart preger den nåværende perioden i menneskeslektens verden. Det som kunne anvendes på menneskeslektens behov i dens tidlige historie, kunne hverken dekke eller tilfredsstille kravene som stilles i dag, i denne nyhetens og fullbyrdelsens periode. Menneskeheten har trådt ut av sine tidligere grader av begrensning og forberedende oppdragelse. Nå må menneskene besjeles

av nye dyder og evner, av nye moralnormer, av nye talenter. Nye gunstbevisninger, gaver og fullkommenheter venter og strømmer allerede ned over dem. Selv om ungdomsperiodens gaver og vel-signelser var betimelige og strakk til i menneskehetens oppvekstår, er de nå ute av stand til å møte de krav som dens modenhet stiller.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá’í Publishing, 2012), s. 617-618)

[26]

«De høyder,» bevitner Bahá’u’lláh selv, «som et dødelig menneske i disse dager kan nå ved Guds nådigste gunst, er ennå ikke åpenbart for dets syn. Tilværelsens verden har aldri hatt kapasiteten for en slik åpenbaring og besitter den ennå ikke heller. Den dag nærmer seg imidlertid da de iboende muligheter i så stor en gunst vil bli vitterlig for menneskene i kraft av hans befaling.»

For åpenbaringen av en så stor gunst vil en periode med voldsom uro og utbredt lidelse synes å være uunnværlig. Så strålende den tidsalder enn har vært som har bevitnet begynnelsen av den livsoppgave som Bahá’u’lláh er betrodd, blir det i økende grad klart at den tid som må gå før denne tidsalder bærer sin mest utsøkte frukt, må bli overskygget av et slikt moralsk og sosialt mørke som alene kan gjøre en ubotferdig menneskehet rede til den pris den er bestemt å skulle å arve.

Sakte, men uvegerlig beveger vi oss nå inn i en slik periode. Blant skyggene som samler seg stadig mer, kan vi svakt skimte lys-skjæret fra Bahá’u’lláhs overjordiske herredømme idet det stundom viser seg over historiens horisont. Vi, «halvlysets generasjon», som lever i en tid som kan betegnes som inkubasjonsperioden for det verdenssamvelde Bahá’u’lláh så for seg, er gitt en oppgave som innebærer et privilegium så stort at vi aldri vil kunne verdsette det

høyt nok, og som er så vanskelig at vi nå bare så vidt kan ane det. Vi kan godt forstå, vi som er utsett til å oppleve virksomheten til de mørke krefter som er bestemt å skulle utløse en flodbølge av smertelige lidelser, at den mørkeste time som må komme før vår tros gullalder demrer, ennå ikke er slagen. For om det er tett, det mørke som allerede nå omslutter verden, så er de fortsatt under forberedelse, de kvalfulle ildprøver verden skal lide, ei heller kan man så langt forestille seg hvor bekende svarte de vil bli. Vi står på terskelen til en tidsalder i krampetrekninger som forkynner både den gamle ordnings dødsve og den nyes fødselsveer. Denne nye verdensorden kan sies å være unnfanget ved den befruktende innflytelsen av den tro Bahá'u'lláh har kunngjort. På det nåværende tidspunkt kan vi oppleve dens bevegelser i morslivet hos en tidsalder i fødselsveer – en tidsalder som venter på den fastsatte time da den kan nedkomme med det den bærer i sitt skjød og frembringe sin fagreste frukt.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1991), s. 168-169) [27]

Når vi betrakter verden omkring oss, tvinges vi til å legge merke til de utallige bevis på den alminnelige gjæringsprosess som på hvert eneste kontinent på jorden og på alle menneskelivets felter, det være seg religiøse, sosiale, økonomiske eller politiske, renser og omformer menneskeheten i forventning om den dag da menneskeslektens helhet vil være anerkjent og dens enhet grunnlagt. En todelt prosess kan imidlertid skjernes, der hver del på sin måte og i stadig stigende tempo tenderer mot å bringe til et klimaks de krefter som er i ferd med å forvandle planetens overflate. Den første er hovedsakelig en integrerende prosess, mens den annen dypst sett er oppløsende. Under førstnevntes stadige utvikling avduker

den et system som godt kan tjene som mønster for den statsordning som en merkverdig uordnet verden stadig nærmer seg, mens sistnevnte, i takt med at dens oppløsende innflytelse øker, tenderer mot å rive ned, med økende voldsomhet, de antikverte stengsler som søker å blokkere menneskehetens fremgang mot dens skjebnebestemte mål. Den konstruktive prosessen står forbundet med Bahá'u'lláhs fremvoksende tro og er et forvarsel om den nye verdensorden som denne tro om ikke lenge må opprette. De destruktive krefter som preger den annen, bør settes i forbindelse med en sivilisasjon som har nektet å svare til en ny tidsalders forventninger og følgelig havner i kaos og nedgang.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 170)

[28]

Den lange spedbarnstid og barndom som menneskeslekten måtte gjennomgå, har trådt i bakgrunnen. Menneskeheten opplever nå det opprør som uvegerlig forbindes med det mest stormfulle stadium i dens utvikling, ungdomsstadiet, da ungdommens ubesindighet og heftighet kulminerer og gradvis må bli erstattet av den ro, visdom og modenhet som preger manndomsalderen. Da vil menneskeslekten nå den modenhetens fylde som vil sette den i stand til å tilegne seg alle de evner og egenskaper som dens endelige prestasjoner vil måtte avhenge av.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 202)

[29]

Av de prinsipper som ligger nedfelt i disse tavler, er det viktigste av dem alle prinsippet om menneskehetens enhet og helhet, som meget vel kan betraktes som Bahá'u'lláhs åpenbarings kjennetegn

og hans læresetningers tyngdepunkt. ... «Vi har sannelig kommet for å forene og sveise sammen alle som bor på jorden», erklærer han. «Så mektig er enhetens lys, at det kan opplyse hele jorden», uttaler han videre. ... Han hevder at «enhet er det mål som «overgår ethvert mål» og en lengsel som er «enhver lengsels konge». «Verden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere», kunngjør han. Han bekrefter videre at menneskehetens forening, dens siste utviklingsstadium mot modenhetsalderen, er uunngåelig, og at «snart vil den nåværende orden rulles sammen og en ny spres ut i dens sted», at «hele jorden er nå i en fruktsommelig tilstand», at «den dag nærmer seg da den vil ha frembrakt sine edleste frukter, da de mest høyreiste trær, de mest fortryllende blomster, de mest himmelske velsignelser vil ha vokst frem fra den». Han sørger over den herskende ordens ufullkommenhet, avslører patriotismens utilstrekkelighet som en styrekraft i menneskesamfunnet og betrakter «kjærlighet til menneskeheten» og tjeneste for dens interesser som det mest hederlige og prisverdige mål for menneskelige bestrebelser.

(Shoghi Effendi, *Da Gud var her* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2020), s. 217) [30]

Det foreligger et bestemt syn på historien og dens forløp og retning som bahá'í-perspektivet på politikk ikke kan adskilles fra. Enhver tilhenger av Bahá'u'lláh er fast overbevist om at menneskeheten i dag nærmer seg det avsluttende trinn i en prosess som gjennom årtuseners forløp har ført den fra dens kollektive spedbarnstid til modenhetens terskel – et trinn som vil bli vitne til menneskeslektens forening. Ikke ulikt individet som gjennomgår den urolige og likevel lovende ungdomsperioden, da latente evner og egenskaper viser seg, befinner menneskeheten som helhet seg midt i en overgang uten sidestykke. Bak så mye av uroen og oppstyret

i samtidens liv ligger lunene og nykkene hos en menneskehet som kjemper for å nå moden alder. Vidt aksepterte skikker og hevdvunne normer, verdsatte holdninger og vaner blir én etter én foreldet i takt med at kravene til modenhet begynner å gjøre seg gjeldende.

Bahá'íer oppfordres til å se samspillet mellom to grunnleggende prosesser i de revolusjonerende forandringer som finner sted i enhver av livets sfærer. Den ene er av destruktiv natur, mens den andre er integrerende. På hver sin måte tjener begge til å føre menneskeheten langs veien som leder til dens fulle modenhet. Den førstnevntes virksomhet er synlig overalt – i de omskiftelser som har hjemsøkt ærverdige institusjoner, i lederes maktesløshet på alle nivåer til å bøte på de sprekker som dukker opp i samfunnsstrukturen, i rasingen av sosiale normer som lenge har holdt uanstendige lidenskaper i sjakk, og i den håpløshet og likegyldighet som utvises ikke alene av individer, men av hele samfunn som har mistet enhver vesentlig mening med tilværelsen. Selv om oppløsningskreftene er ødeleggende i sine virkninger, bidrar de til å feie bort barrierer som stenger for menneskehetens fremgang, idet de åpner rom for at integrasjonsprosessen kan dra ulike grupper sammen og avdekke nye anledninger til samvirke og samarbeid. Individuelt og kollektivt bestreber bahá'íer seg selvsagt på å stille seg på linje med krefter forbundet med integrasjonsprosessen, som de er trygge på vil fortsette å øke i styrke, uansett hvor dystre de umiddelbare fremtidsutsiktene måtte være. Menneskenes anliggender vil bli fullstendig omorganisert, og en æra med universell fred vil bli innvarslet. ...

... Bahá'í-innsatsen for å oppdage beskaffenheten av et nytt sett av forbindelseslinjer mellom disse tre frontfigurer {individet, institusjonene og samfunnet} ansføres av en visjon av et fremtidig samfunn som inspireres av en analogi fremsatt av Bahá'u'lláh i en

tafle som ble skrevet ned for nesten halvannet hundreår siden, som sammenligner verden med menneskets legeme. Samarbeid er prinsippet som styrer dette systems virkemåte. Akkurat som forstandssjelens fremtreden på dette eksistensplan muliggjøres gjennom den komplekse forbindelsen mellom utallige celler, der ordningen i vevstyper og organer tillater at særlige evner virkeliggjøres, slik kan sivilisasjon betraktes som resultatet av et sett av vekselspill mellom tett integrerte, forskjellige komponenter som har overskredet det snevre formål å skulle ivareta sin egen eksistens. Og akkurat som levedyktigheten for hver celle og hvert organ avhenger av hele legemets sunnhet, så er det i hele menneskeslektens velbefinnende man bør søke trivsel og fremgang for hvert individ, hver familie og hvert folk.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'íer)

[31]

Enhet og rettferdighet

... Menneskenes lys er rettferdighet. Slukk det ikke med undertrykkelsens og tyranniets motbør. Hensikten med rettferdighet er at det skal oppstå enhet mellom menneskene. ...

... Lukk øynene for fremmedgjøring, og fest deretter blikket på enhet. Hold iherdig fast ved det som vil føre til velvære og ro for hele menneskeheten. Denne håndsbredd jord er bare ett hjemland og ett bosted. Det sømmer seg for dere å oppgi hovmod som leder til uvennskap, og å sette deres hu til alt som vil sikre harmoni.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 67-68) [32]

Det store vesen sier: O dere høyt elskede! Enhetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren. Vi nærer det håp at rettferdighetens lys kan skinne over verden og hellige den fra tyranni. Dersom jordens herskere og konger, symbolene på Guds makt – opphøyet være hans herlighet – reiser seg og beslutter å vie seg til det som vil fremme hele menneskehetens høyeste interesser, vil rettferdighetens herredømme visselig bli opprettet blant menneskenes barn, og glansen av dets lys vil omslutte hele jorden. ...

... Det finnes ingen kraft på jord som i sin erobrende styrke kan måle seg med rettferdighetens og visdommens kraft. Sannelig, jeg bekrefter at en skare mektigere enn rettferdighetens og visdommens hærs-kare ikke finnes og heller aldri har funnes. ... Det kan ikke herske den ringeste tvil om at hvis rettferdighetens dagstjerne, som tyranniets skyer har skjult, skulle spre sitt lys over menneskene, ville jorden bli fullstendig forvandlet.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 168-169) [33]

Vi bønnfaller Gud om å utfri rimelighetens lys og rettferdighetens sol fra egensindighetens tykke skyer, og gi dem å skinne på menneskene. Intet lys kan lignedes med lyset av rettferdighet. Opprettelsen av orden i verden og ro blant nasjonene avhenger av den.

(Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1988), s. 28-29)

[34]

Det annet vesentlige kjennetegn ved fullkommenhet er rettferdighet og upartiskhet. Dette betyr at man ikke tar hensyn til sine egne personlige fordeler og selviske vinning, og at man etterlever Guds lover uten å tillegge noe annet den minste betydning. Det betyr at man ser på seg selv bare som en av tjenerne for Gud, den altbesittende, og at man aldri søker å fremheve seg selv fremfor andre, unntatt i sin streben etter å utmerke seg i åndelig henseende. Det betyr å betrakte samfunnets velferd som sin egen velferd. Det betyr i korthet å betrakte menneskeheten som ett enkelt individ og seg selv som et medlem av denne legemlige form, og å være forvisset om at dersom smerte eller skade rammer et eller annet lem i dette legeme, så må det uunngåelig føre til lidelse for alle de andre.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 45-46)

[35]

O Guds elskede! Vit i sannhet at menneskehetens lykke ligger i menneskeslektens enhet og harmoni, og at åndelig og materiell utvikling er betinget av kjærlighet og vennskap mellom alle mennesker.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1997, trykket 2009), §225.10)

[36]

O du som ønsker gode ting for menneskehetens verden! Gud skje lov for at din hensikt var god, for at du tilegnet deg kunnskap og lærdom, og for at ditt ønske er å yte tjenester for verdens folkeslag. Jeg bønnfaller Gud om at du kan lykkes med denne hensikt og kan manifestere det som ligger gjemt i ditt hjerte. I skapelsens verden er gode hensikter av to slag. Ett slag er spesielt og sikter til spesifikke mennesker; dette er begrenset, og dets omfang er overmåte snevert. Det annet slag er rettet mot alle skapte ting; det er altgjennomtrengende og omfattende i sin rekkevidde. Hva som enn gjøres for det universelle gode, er av Gud. Foretagender som i noen grad gjelder allmennhetens beste, kan derfor la seg gjennomføre blant siviliserte nasjoner, men den eneste ting som fullt ut er rettet mot allmennhetens beste, er Guds ord og den guddommelige visdom. Dette er kraften som kan avstedkomme en grunnleggende forandring og forvandling i tilværelsens verden. Denne kraften er skapende; den frembringer, den gjenoppliver, og den gir opphav til en ny skapelse. Anstreng deg derfor til et ytterste i å beskjefte deg med det som vil bli årsak til fremgang for menneskehetens verden og lede til uavbrutt opphøyelse og evig liv. Du være hilset og lovpriset.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[37]

La det ikke herske noen misforståelse om dette. Prinsippet om menneskehetens enhet – den akse som alle Bahá’u’lláhs læresetninger dreier seg om – er ikke et blott og bart utbrudd av uvitende føleri eller et uttrykk for vage og fromme forhåpninger. ... Dets budskap gjelder ikke bare individet, men dreier seg primært om beskaffenheten av de essensielle relasjoner som må knytte alle stater og nasjoner sammen som medlemmer av én menneskelig familie. Det utgjør ikke kun fremsettelsen av et ideal, men

står uløselig forbundet med en institusjon som fullt ut makter å inkorporere dets sannhet, demonstrere dets gyldighet og videreføre dets innflytelse. Det innebærer en organisk strukturforandring av dagens samfunn, en forandring slik verden ennå ikke har opplevd den. Det utgjør en dristig og allmenn utfordring til forslitte paroler fra nasjonale trosbekjennelser som har hatt sin tid, og som i begivenhetenes vanlige gang, slik de formes og styres av Forsynet, må vike plassen for et nytt evangelium fundamentalt forskjellig fra og uendelig overlegent alt verden hittil har unnfanget. Det fordrer intet mindre enn en gjenoppbygging og demilitarisering av hele den siviliserte verden, en verden som må bli organisk forenet i alle livets vesentlige aspekter, i sitt politiske maskineri, i sine åndelige aspirasjoner, i handels- og finansvesen, i skriftsystem og språk – og dog uendelig i det mangfold av nasjonale særpreg som dets fødererte enheter kan oppvise.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 28. november 1931, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 42-43)

[38]

De anser sin tro for i bunn og grunn å være ikke-politisk og overnasjonal i sin karakter, strengt upolitisk og fullstendig adskilt fra nasjonalistiske ambisjoner, geskjefter og siktemål. En slik tro kjenner ingen inndeling i klasser eller partier. Uten nøling eller tvetydig tale underordner den enhver særinteresse av personlig, regional eller nasjonal art menneskehetens altoverskyggende interesser i fast overbevisning om at i en verden av innbyrdes avhengige folk og nasjoner kan man best gavne den enkelte del ved å gavne helheten, og at ingen varig fordel kan bibringes de enkelte bestanddeler hvis selve helhetens allmenne interesser blir oversett eller forsømt.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 198)

[39]

Det som kjennetegner det stadium menneskesamfunnet nå nærmer seg, er hele menneskehetens forening. Enhet i familie, stamme, bystat og nasjon er i tur blitt prøvd og fullt etablert. Verdens enhet er det mål som en plaget menneskehet nå streber mot. Dannelsen av nasjonalstater er opphørt. Det anarki som statssuverenitet innebærer, beveger seg nå mot et klimaks. En verden i utvikling mot modenhet må vende seg bort fra denne avgud, anerkjenne at menneskenes hopehav utgjør en enhet og helhet, og en gang for alle etablere det maskineri som best kan gi konkret form til dette grunnleggende prinsipp for dens liv.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 202)

[40]

Ubehersket nasjonalisme, til forskjell fra en fornuftig og rime-
lig fedrelandskjærlighet, må vike plassen for en bredere troskap,
for kjærligheten til menneskeheten som helhet. Bahá'u'lláhs ord
lyder: «Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere.»
Begrepet verdensborgerskap er en direkte følge av at verden har
skrumpet inn til et eneste nabolag gjennom vitenskapelige frem-
skritt, og av at nasjonene er ubestridelig avhengige av hverandre.
Kjærlighet til alle verdens folk utelukker ikke kjærlighet til ens
 eget land. I et verdenssamfunn er den enkelte parts interesser best
 tjent med at helhetens interesser fremmes.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av oktober
1985 til verdens folk)

[41]

... ikke bare deler alle medlemmer av menneskeheten dens talenter
og evner, men dens problemer og plager påvirker i siste omgang
alle. Om menneskefamilien er syk eller frisk, så utgjør den en

eneste art, og tilstanden for noen av dens deler lar seg ikke på fornuftig vis vurdere i isolasjon fra denne systemiske enhet. Som verdens nåværende tilstand så altfor klart illustrerer, tjener forsøk fra samfunnets lederskap på å fortsette på annet vis bare til å forverre problemene.

(Fra et brev av 27. november 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[42]

I sannhet skarpsindig er Shoghi Effendis beskrivelse av oppløsningsprosessen som skyter fart i verden. Like slående er hvor presist han analyserte kreftene som er forbundet med sammenføyningsprosessen. Han talte om en «gradvis spredning av verdenssolidaritetens ånd som spontant vokser frem av kaoset i et samfunn som er gått i oppløsning» som en indirekte manifestasjon av at Bahá'u'lláh unnfanget prinsippet om menneskehetens enhet. Denne solidaritetsånden har fortsatt å spre seg i tiårenes løp, og i dag er dens virkning åpenbar i en rekke begivenheter, fra at man forkaster dypt inngrodde rasefordommer til den gryende bevisstheten om verdensborgerskap, fra en sterkere miljøbevissthet til felles innsats for bedre folkehelse, fra interessen for menneskerettigheter til den systematiske gjennomføringen av alminnelig skolegang, fra igangsettelsen av aktiviteter mellom trossamfunn til oppblomstringen av hundretusener av lokale, nasjonale og internasjonale organisasjoner som driver en eller annen form for sosial aktivitet.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍvân-budskap 2006 til verdens bahá'ier)

[43]

Bahá'í-samfunnets organiserte bestrebelser på disse områder styrkes av ulike initiativer tatt av individuelle troende som arbeider på forskjellige felter – som frivillige, fagfolk og eksperter – for å bidra til sosial forandring. Særpreget ved deres fremgangsmåte er å unngå konflikt og konkurransen om makt idet de bestreber seg på å forene folk mens de søker etter underliggende moralske og åndelige prinsipper og praktiske tiltak som kan lede til den rettfærdige løsningen på problemene som plager samfunnet. Bahá'ier oppfatter menneskeheten som et eneste legeme. Alle er uløselig forbundet med hverandre. En samfunnsordning med en struktur som skal imøtekomme én gruppes behov på bekostning av en annen, har urettferdighet og underkuelse som resultat. Hver bestanddels beste interesse oppnås isteden ved å vurdere dens behov i sammenheng med helhetens velbefinnende.

(Fra et brev av 23. desember 2008 skrevet på vegne av Det Universelle Rettfærdighetens Hus til en troende)

[44]

Som dere vet ut fra deres studium av bahá'í-skriftene, er menneskehetens enhet – kjennetegnet på modenhetens tidsalder – det prinsipp som skal sammenføye alle fasetter av planetens organiserte liv. At menneskeheten utgjør ett eneste folk, er en sannhet som en gang ble betraktet med skepsis, men som i dag får bred aksept. At dypt inngrodde fordommer forkastes og en følelse av verdensborgerskap vokser, er blant tegnene på denne økte bevisstheten. Men så lovende veksten i kollektiv bevissthet enn kan være, så bør den betraktes bare som det første steg i en prosess som vil pågå i tiervis – ja, hundrevis – av år. For prinsippet om menneskehetens enhet, som forkynt av Bahá'u'lláh, ber ikke bare om samarbeid mellom folk og nasjoner. Det krever en fullstendig begrepsomdannelse av forbindelsene som holder samfunnet oppe. Den stadig

dypere miljøkrisen, drevet frem av et system som lar plyndringen av naturressurser, for å tilfredsstillende en umettelig tørst for mer, gå upåaktet hen, antyder hvor fullstendig utilstrekkelig det nåværende begrepet om menneskehetens forhold til naturen er. Forringelsen av hjemmemiljøet, med den ledsagende veksten i systematisk utnyttelse av kvinner og barn verden over, gjør det klart hvor inngrodde de forestillinger er som definerer forbindelsene innen familieenheten. Den fortsatte eksistensen av despotisme på den ene side og den økende respektløsheten overfor autoritet på den annen avslører hvor utilfredsstillende for en menneskehet i modning de nåværende forbindelsene mellom individet og samfunnets institusjoner er. Opphopningen av materiell rikdom i hendene på et mindretall av verdens befolkning indikerer hvor fundamentalt dårlig gjennomtenkt forholdene er mellom de mange sektorer i det som nå er et fremvoksende globalt samfunn. Prinsippet om menneskehetens enhet innebærer altså en organisk forandring i selve samfunnsstrukturen.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'íer)

[45]

... selv om verdensenhets er mulig – ja, uunngåelig – lar den seg i siste instans ikke oppnå uten en uforbeholden aksept av menneskehetens enhet, av Beskytteren beskrevet som «den akse som alle Bahá'u'lláhs læresetninger dreier seg om». Med hvilken innsikt og veltalenhet utbredte han seg vel ikke om den vidtrekkende innebyrden av dette kardinalprinsippet! Han så klart, midt i verdensanliggendenes heftige forvirring, hvordan det faktum at menneskeheten er ett folk, må være utgangspunktet for en nyordning. Den veldige rekken av forbindelser mellom nasjoner – og innen nasjoner – trenger alle å gjennomtenkes på nytt.

Å skulle sette en slik visjon ut i livet vil kreve en historisk statsmannsbragd av verdens ledere – før eller senere. Dessverre er viljen til å prøve seg på denne bragden fortsatt ikke til stede. Menneskeheten er fanget i en identitetskrise idet folkeslag og grupper strever med å definere seg selv, sin plass i verden og hvordan de skal opptre. Hvis de ikke har en visjon av en delt identitet og et felles formål, faller de inn i konkurrerende ideologier og maktkamper. Tilsynelatende utallige ombyttinger av «oss» og «dem» definerer gruppeidentiteter stadig snevrere og i innbyrdes kontrast. Denne oppsplittingen i avvikende interessegrupper har over tid svekket den indre sammenhengskraften i samfunnet selv. Rivaliserende forestillinger om forrang for et bestemt folk falbys til fortrengning for sannheten om at menneskeheten befinner seg på en felles reise der alle er frontfigurer. Tenk på hvor radikalt forskjellig en slik fragmentert forestilling om menneskelig identitet er fra den som følger av en anerkjennelse av menneskehetens enhet. Så langt fra å motsi menneskefamiliens enhet er det mangfold som kjennetegner den, i dette perspektiv en berikelse for den. Enhet, slik den kommer til uttrykk i bahá'í-troen, inneholder det essensielle begrepet mangfold til forskjell fra ensartethet. Det er gjennom kjærlighet til alle mennesker og ved å underordne mindre lojaliteter menneskehetens beste interesser at verdens enhet kan la seg realisere og de uendelige uttrykk for menneskelig mangfold kan finne sin høyeste fullbyrdelse.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 18. januar 2019 til verdens bahá'ier)

[46]

Kunnskapens rolle

Kunnskap er en av Guds vidunderlige gaver. Det påhviler alle å tilegne seg den. Slike kunster og materielle midler som nå finnes, er oppnådd i kraft av hans kunnskap og visdom, åpenbart i brev og tavler ved hans mest opphøyede Penn – en Penn fra hvis skattkammer visdommens og ytringens perler og åndens og håndens virke i verden bringes frem i lyset.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 37-38) [47]

Kunnskap er som vinger for menneskets liv, og en stige til å nå høyere. Å tilegne seg kunnskap påhviler alle. Men man bør tilegne seg kunnskap om slike vitenskaper som kan gavne jordens folk, og ikke slike som begynner med ord og slutter med ord. ... Kunnskap er virkelig en sann skatt for mennesket og en kilde til dets ære, høysinn, fryd, opphøyelse, oppmuntring og glede.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 51-52) [48]

Det store vesen sier: Dagens lærde må pålegge folket å tilegne seg de kunnskapsgrener som er nyttige, så både de lærde selv og menneskeheten i alminnelighet kan høste fordeler av det. Slike akademiske sysler som begynner og slutter med ord alene, har aldri vært og vil aldri bli av noen verdi.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 173) [49]

Den mest utsøkte frukt på kunnskapens tre er på denne dag det som gavner menneskehetens velferd og trygger dens interesser.

(Bahá'u'lláh, *Enhetens Tabernakel*, §1.16)

[50]

Anstreng dere til det ytterste for å oppnå både indre og ytre fullkommenhet, for mennesketreets frukt har alltid vært og vil alltid være fullkommenhet både innad og utad. Det er ikke ønskelig at et menneske blir værende uten kunnskap eller ferdigheter, for da er det intet annet enn et nakent tre. Derfor må dere, så langt som evner og dugelighet tillater, pryde tilværelsens tre med frukter som kunnskap, visdom, åndelig innsikt og veltalenhet.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[51]

... enhver lærdomsgren er godkjent og prisverdig når den er forbundet med Guds kjærlighet; men berøvet hans kjærlighet er lærdommen gold – ja, den fører til galskap. Enhver type kunnskap, enhver vitenskap, er som et tre; om dets frukt skulle bli Guds kjærlighet, da er det et velsignet tre, men ellers er dette treet ikke annet enn tørrved som kun er til å kastes på bålet.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §154.3)

[52]

Gjør enhver anstrengelse for å tilegne dere dagens kunnskap, og anstreng dere til det ytterste for å videreføre den guddommelige sivilisasjon.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[53]

God adferd og høyverdig moralsk karakter må komme først, for om karakteren ikke oppøves, vil tilegnelsen av kunnskap bare vise seg å være til skade. Kunnskap er prisverdig når den forbindes med etisk oppførsel og en rettskaffen karakter, ellers er den en dødelig gift, en fryktelig fare. En lege som har en ond karakter, og som svikter den tillit han er vist, kan bringe død og bli opphav til tallrike skavanker og sykdommer.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[54]

Jo hardere de strever for å utvide omfanget av sin kunnskap, jo bedre og mer gledelig vil resultatet bli. La Guds elskede, enten de er unge eller gamle, menn eller kvinner, alle anstrenge seg i samsvar med sine evner, og ikke spare noen anstrengelser for å tilegne seg de forskjellige alminnelige kunnskapsgrenene, åndelige og verdslige, og innen kunsten. Når som helst de samles på sine møter, la da deres samtale begrense seg til lærde emner og underretning om tidens kunnskap.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[55]

Det er klart at lærdom er den største gaven fra Gud, at kunnskap og dens tilegnelse er en velsignelse fra himmelen. Derfor påhviler det Guds venner å gjøre en slik anstrengelse og med en slik iver søke å fremme guddommelig kunnskap, kultur og vitenskap at de som er skolebarn i dag, om ikke lenge vil bli de lærdeste i de vises brorskap. Dette er en tjeneste overfor Gud selv, og det er et av hans ufravikelige bud.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[56]

... Guds religion ... er befordreeren av sannhet, grunnleggeren av vitenskap og lærdom, støtten for kunnskap, menneskehetens oppdrager, oppdageren av eksistensens hemmeligheter og opplyseren av verdens horisonter. Hvordan kunne den da motarbeide kunnskap? Gud forby! Tvert imot, i Guds øyne er kunnskap den største menneskelige dyd og den edleste menneskelige fullkommenhet. Å motarbeide kunnskap er ren uvitenhet, og den som avskyr kunnskap og lærdom, er ikke et menneske, men et åndsfattig dyr. For kunnskap er lys, liv, lykke, fullkommenhet og skjønnet og får sjelen til å nærme seg den guddommelige terskel. Den er menneskerikets ære og herlighet og den største av Guds nådige gaver. Kunnskap er identisk med ledelse, og uvitenhet er innbegrepet av villfarelse.

Lykkelige er de som tilbringer sine dager med å strebe etter kunnskap, oppdage universets hemmeligheter og grundig undersøke hva som er sant!

(‘Abdu’l-Bahá, *Noen besvarte spørsmål* (Oslo: Bahá’i Forlag, 2019), s. 150-151) [57]

Alle vitenskaper, kunnskapsområder, kunstarter, oppfinnelser, institusjoner, foretagender og oppdagelser er et resultat av forstandssjelen forståelse. Disse var en gang ugjennomtrengelige hemmeligheter, skjulte mysterier og ukjente virkeligheter, og forstandssjelen oppdaget dem gradvis og brakte dem frem fra det usynlige plan til det synliges rike. Dette er den fremste forståelses- evnen i naturens verden, og yttergrensene for dens flukt er å forstå de betingede tings virkeligheter, tegn og egenskaper.

(‘Abdu’l-Bahá, *Noen besvarte spørsmål*, s. 243-244) [58]

Vitenskap er den første utstråling fra Gud i retning mennesket. Alle skapte vesener har i seg muligheten til materiell fullkommenhet, men evnen til intellektuell undersøkelse og vitenskapelig nyvinning er et høyere fortrinn særlig viet mennesket alene. Andre vesener og organismer er berøvet denne mulighet og oppnåelse. Gud har skapt eller nedlagt denne kjærlighet til virkeligheten i mennesket. En nasjons utvikling og fremgang tilsvarer omfanget og graden av dens vitenskapelige prestasjoner. Ved dette middel økes dens storhet stadig, og dag etter dag sikres velferden og velstanden for dens folk.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 67)

[59]

Alle de himmelske bøker, guddommelige profeter, vismenn og filosofer er enige om at for menneskers utvikling er krigføring ødeleggende og fred byggende. De er enige om at krig og strid angriper menneskehetens grunnvoller. Derfor behøves det en kraft for å forebygge krig og til å forkynne menneskehetens enhet og opprette den.

Men å kjenne til behovet for denne kraften er ikke tilstrekkelig. Å innse at rikdom er ønskelig, er ikke å bli rik. Å innrømme at vitenskapelige prestasjoner er prisverdige, gir ikke vitenskapelig kunnskap. Å medgi at ære er fortreffelig, gjør ikke et menneske verdig til å æres. Kunnskap om menneskers kår og deres tiltrengte botemiddel er ikke årsak til at de blir bedre. Å vedgå at sunnhet er godt, utgjør ikke sunnhet. Det er behov for en dyktig lege for å råde bot på menneskers eksisterende forhold. På samme måte som en lege må ha fullt kjennskap til patologi, diagnose, terapi og behandling, må denne verdenslege være klok, dyktig og kompetent før resultatet kan bli sunnhet. Hans kunnskap alene er ikke sunnhet; den må anvendes, og botemidlet må tas i bruk.

Oppnåelsen av ethvert mål er betinget av kunnskap, vilje og handling. Dersom disse tre forutsetninger ikke oppfylles, følger det ingen gjennomføring eller prestasjon.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 217-218)

[60]

Å godta Bahá’u’lláhs lære innebærer at man påtar seg å legge vinn på individuell åndelig modenhet og på å delta i kollektive anstrengelser for å bygge et blomstrende samfunn og bidra til det felles beste. Vitenskap og religion er de to uadskillelige, gjensidige kunnskapssystemer som driver sivilisasjonen fremover. Som ‘Abdu’l-Bahá sa det: «Fremgangen for menneskehetens verden avhenger av kunnskap, og dens tilbakegang skyldes uvitenhet. Når menneskeslekten går frem i kunnskap, blir den himmelsk, og når den tilegner seg lærdom, antar den edle egenskaper.» Å strebe etter å tilegne seg kunnskap og lærdom og å studere nyttige vitenskaper og virksomheter er blant de grunnleggende oppfatninger hos Bahá’u’lláhs tilhengere. Den langsiktige løsningen dere har valgt som et middel for å motvirke vanskelighetene dere er påtvunget langs veien til høyere utdanning, er derfor å drive konstruktivt samarbeid med andre forkjempere for fred og forsoning for å bygge et progressivt og ordnet samfunnet viet fremme av kunnskap og sosial rettferdighet.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 17. juni 2011 til de troende i troens vugge)

[61]

Et av de kritiske aspekter ved en begrepsstruktur som vil kreve omhyggelig oppmerksomhet i de kommende år, er frembringelsen og anvendelsen av kunnskap. ... I de fleste av menneskenes

kunnskapsdisipliner eksisterer det en grad av enighet om metodologi – en forståelse av metoder og deres hensiktsmessige bruk i systematisk undersøkelse av virkeligheten for å oppnå pålitelige resultater og sunne konklusjoner. Bahá'ier innen forskjellige disipliner – økonomi, undervisning, historie, samfunnsvitenskap, filosofi og mange andre – er åpenbart fortrolige med og anvender metodene som benyttes på deres felter. Det er de som har ansvaret for å bestrebe seg oppriktig på å tenke over hva sannhetene funnet i vår åpenbaring kan innebære for deres arbeid. En trofast etterlevelse av prinsippet om harmoni mellom vitenskap og religion vil sikre at religiøs tro ikke faller for overtro, og at vitenskapelige funn ikke beslaglegges av materialisme.

(Fra et brev av 24. juli 2013 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[62]

En stor del av bahá'í-samfunnets innsats har i grunnen vært innrettet mot å takle den dypere liggende årsaken til religiøse fordommer – uvitenhet. «Videreføringen av uvitenhet,» har Rettferdighetens Hus uttalt, «er en svært alvorlig form for undertrykkelse; den forsterker de mange fordomsmurer som danner hindringer for gjennomføringen av menneskehetens enhet. ... Tilgang til kunnskap er ethvert menneskes rettighet, og å delta i å utvikle, anvende og utbre den er et ansvar som alle må påta seg i det store foretagende å skulle bygge en fremgangsrik verdenssivilisasjon, enhver etter egne talenter og evner.» Denne orienteringen har særlig vist seg i bahá'í-samfunnets fokusering på undervisning, som har vært et sentralt anliggende helt siden troens begynnelse. Den er kommet til uttrykk i dets bestrebelsers for å hjelpe individer til å pleie en voksende bevissthet om og evne til å gjenkjenne fordommer og motvirke dem; i dets praksis med

å gjøre bruk av rådslagningsprosesser i alle sine anliggender; og i dets engasjement for og understøttelse av de to kunnskapssystemer vitenskap og religion som nødvendige for sivilisasjonens fremgang. Videre tjener utviklingen av tankelivet og uavhengig undersøkelse av virkeligheten, som begge er høyt verdsatt i bahá'í-skriftene, til å utruste individer for å skille sannhet fra falskhet, noe som er så nødvendig om enhetshemmende fordommer, overtroiske oppfatninger og uttjente tradisjoner skal elimineres. 'Abdu'l-Bahá forsikrer i denne henseende at «når først enhver sjel undersøker sannheten, vil samfunnet bli utfridd fra det mørke som stadig gjentagelse av fortiden består i».

(Fra et brev av 27. desember 2017 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[63]

Sammenheng mellom tilværelsens materielle og åndelige dimensjoner

... hva som enn er i himmel og på jord, er et direkte bevis på at Guds egenskaper og navn er åpenbart i det, siden det i hvert atom finnes forvart tegn som gir et veltalende vitnesbyrd om åpenbaringen av dette største lys.

(Bahá'u'lláh, *The Kitáb-i-Íqán: The Book of Certitude*, s. 71) [64]

Religion er sannelig det fremste middel til å opprette orden i verden og ro blant dens folk. ... Jo mer det går tilbake med religionen, desto verre blir de ugudeliges gjenstridighet. Dette kan i siste instans ikke føre til annet enn kaos og forvirring.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 64) [65]

... religion må samsvare med vitenskap og fornuft slik at den kan påvirke menneskers hjerter. Grunnlaget må være solid og ikke bestå av etterligninger.

(‘Abdu’l-Bahá, første tavle til Haag) [66]

... selv om materiell sivilisasjon er et av midlene til fremgang for menneskehetens verden, vil det ønskede resultat, som er menneskehetens lykke, ikke bli nådd. ... Materiell sivilisasjon er som et lampeglass. Guddommelig sivilisasjon er selve lampen, og

uten lyset er glasset mørkt. Materiell sivilisasjon er som legemet. Uansett hvor uendelig yndig, elegant og vakkert det er, er det dødt. Guddommelig sivilisasjon er som ånden, og legemet får sitt liv fra ånden, ellers blir det et lik. Det er således gjort klart at menneskehetens verden har behov for Helligåndens pust. Uten ånden er menneskehetens verden uten liv, og uten dette lyset befinner menneskehetens verden seg i det dypeste mørke.

(‘Abdu’l-Bahá, første tavle til Haag) [67]

... før materielle prestasjoner, fysiske bedrifter og menneskelige dyder blir styrket av åndelige fullkommenheter, lysende egenskaper og barmhjertige trekk, vil de hverken bære frukt eller gi resultater. Heller ikke vil man oppnå lykken for menneskehetens verden, som er det endelige målet. For selv om materielle prestasjoner og utviklingen av den fysiske verden på den ene side fører til velstand som på en fremragende måte viser dens tiltenkte mål, så truer på den annen side farer, alvorlige katastrofer og fryktelige plager.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §225.5) [68]

Vi håper at i samsvar med den himmelske lære vil Guds elskede og den barmhjertiges tjenerinner tjene menneskeverdenens enhet, betrakte religion som grunnlaget for kjærlighet og kameratskap blant folk, bestrebe seg på å harmonisere religion og vitenskap, bli et rikdommens skattkammer for de fattige og et ly og tilfluktssted for flyktninger, bringe glede og lykke til de nødstilte og hjelpe de trengende ved den allbarmhjertiges styrkende nåde.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [69]

Materiell sivilisasjon er som lampen, mens åndelig sivilisasjon er lyset i denne lampen. Dersom den materielle og åndelige sivilisasjon forenes, da vil vi få lyset og lampen sammen, og resultatet vil bli fullkomment. For materiell sivilisasjon er som et vakkert legeme, og åndelig sivilisasjon er som livsånden. Hvis denne vidunderlige livsånde kommer inn i dette vakre legeme, vil legemet bli en kanal for å utbre og utvikle menneskehetens fullkommenheter.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 15)

[70]

To vinger er nødvendige for mennesket. Én vinge er fysisk kraft og materiell sivilisasjon; den andre er åndelig styrke og guddommelig sivilisasjon. Med bare én vinge er det umulig å fly. Det er helt nødvendig med to vinger. Uansett hvor store fremskritt den materielle sivilisasjon gjør, kan den ikke nå fullkommenhet dersom den ikke høynes av åndelig sivilisasjon.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 16)

[71]

Uansett hvor langt den materielle verden utvikler seg, så kan den ikke gi opphav til menneskehetens lykke. Kun når materiell og åndelig sivilisasjon forbindes og samordnes, vil lykken bli sikret. Da vil materiell sivilisasjon ikke bidra sine energier til onde krefter i ødeleggelsen av menneskehetens enhet, for i materiell sivilisasjon gjør gode og onde krefter fremskritt sammen og i samme takt. Tenk for eksempel på menneskenes materielle fremgang i løpet av siste tiår. Skoler og høyskoler, sykehus, filantropiske institusjoner, vitenskapelige akademier og filosofiske templer er blitt grunnlagt, men hånd i hånd med disse tegn på utvikling har det vært en tilsvarende økning i oppfinnelse og produksjon av våpen og midler til å ødelegge mennesker.

Alt dette er følgen av materiell sivilisasjon; skjønt materiell fremgang fremmer gode formål i livet, tjener den derfor samtidig onde formål. ... Hvis den guddommelige sivilisasjons forskrifter og grunnlag forenes med menneskets materielle fremgang, er det ikke tvil om at menneskets verden vil oppnå lykkelige kår, og at den gode nyheten om fred på jord vil bli kunngjort. Da vil menneskeheten gjøre enestående fremskritt, området for menneskets fatteevne vil bli umåtelig mye større, vidunderlige oppfinnelser vil se dagens lys, og gudsånden vil åpenbare seg; alle mennesker vil omgås i glede og fryd, og rikets barn vil bli skjenket evig liv. ... Derfor må den materielle og den guddommelige eller barmhjertige sivilisasjon gjøre fremgang sammen, helt til menneskehetens høyeste forhåpninger og ønsker oppfylles.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 151-152)

[72]

Vitenskapelig kunnskap er det høyeste som kan presteres på det menneskelige plan, for det er vitenskap som oppdager virkelige forhold. Den er av to slag: materiell og åndelig. Materiell vitenskap består i å granske naturlige fenomener; guddommelig vitenskap består i å oppdage og innse åndelige sannheter. Menneskets verden må tilegne seg begge to. En fugl har to vinger; den kan ikke fly med én. Materiell og åndelig vitenskap er de to vinger som lar menneskene løfte seg og gjøre prestasjoner. Begge er nødvendige – den ene er naturlig, den andre er overnaturlig: den ene er materiell, den andre er guddommelig.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 195-196)

[73]

Gud har utstyrt mennesket med fornuft og forstand, og med dem må det avgjøre sannheten i spørsmål og påstander. Hvis religiøse oppfatninger og meninger finnes å være i strid med vitenskapens målestokk, er de bare overtro og innbilning; for det motsatte av kunnskap er uvitenhet, og uvitenhetens barn er overtro. Det er ikke til å bestride at det må være samsvar mellom sann religion og vitenskap. Dersom et anliggende skulle finnes å stride mot fornuften, er det umulig å ha tillit til og tro på det, og følgen blir ikke annet enn vakling og vankelmodighet.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 251-252) [74]

Uansett hvor stor fremgang menneskets verden har innen materiell sivilisasjon, har den likevel behov for den åndelige utvikling som nevnes i evangeliene. Den materielle verdens fortrinn er begrenset, mens de guddommelige fortrinn er ubegrenset. Siden materielle fortrinn er begrenset, er det ingen grense for menneskets behov for den guddommelige verdens fortrinn.

Gjennom menneskets historie finner vi at selv om de menneskelige fortrinn til ulike tider har nådd sitt høydepunkt, så var de likevel begrenset, mens guddommelige fortrinn alltid har vært uendelige og uten grenser. Det begrensede har alltid behov for det ubegrensede. Det materielle må samsvare med det åndelige. Det materielle kan lignedes med legemet, men guddommelige fortrinn er pust fra Helligånden selv. Uten ånd er legemet ikke i stand til virkelig å utrette noe. Skjønt det kan være ytterst vakkert og fremragende, har det likevel behov for ånden. Uansett hvor blankpusset og fullkomment lampeglasset måtte være, har det behov for lyset. Uten lyset gir lampen eller kjerten ingen belysning. Uten ånden yter legemet ikke noe.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 287) [75]

Sammen med fredstraktaten og dens konsekvenser har denne siste verdenskrig lært menneskeheten at hvis nasjonale, religiøse og politiske fordommer ikke fjernes, hvis det ikke opprettes et brorskap mellom alle, hvis en åndelig sivilisasjon ikke stilles på like fot med materiell sivilisasjon og dermed endrer normen for individuell, nasjonal og internasjonal moral, er verden dømt til å mislykkes og samfunnet til å gå fullstendig til grunne.

(Fra et brev skrevet ca. 1924 på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [76]

De nåværende sosiale og økonomiske problemer som det britiske folk står overfor, legger ganske visst beslag på all deres oppmerksomhet, men de bør også virke som en påminnelse og dra dem nærmere åndelige anliggender.

Folket må vekkes til bevissthet om det faktum at uten et fullstendig omslag i vår livsanskuelse og en total omlegging av våre styrende livsprinsipper, slik Saken taler til fordel for, kan våre sosiale og økonomiske problemer ikke løses og våre forhold heller ikke bedres.

(Fra et brev av 7. november 1931 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[77]

Det er ikke bare materiell velvære folket trenger. Det de har et desperat behov for, er å vite hvordan skal leve sitt liv – de trenger å vite hvem de er, hvorfor de er til, og hvordan de bør opptre overfor hverandre; og når de en gang kjenner svarene på disse spørsmål, trenger de hjelp til gradvis å anvende disse svarene på sin adferd i hverdagen. Det er mot løsningen på dette basisproblemet for menneskeheten at mesteparten av vår energi og våre ressurser bør rettes. ...

... vi vet at den materielle verdens virkemåte bare er en gjen-
speiling av åndelige forhold, og før de åndelige forhold kan bli
endret, kan det ikke bli noen varig forandring til det bedre i
materielle anliggender.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 19. novem-
ber 1974 til et nasjonalt åndelig råd)

[78]

Med hensyn til harmonien mellom vitenskap og religion gjøres
det overordentlig klart av de sentrale skikkelser og av Beskyt-
terens kommentarer at oppgaven for menneskeheten, medregnet
bahá'í-samfunnet, som tjener som «surdeigen» i den, er å skape en
verdssivilisasjon som innbefatter både de åndelige og de materi-
elle dimensjoner i tilværelsen. En slik sivilisasjons art og omfang
befinner seg fortsatt utenfor noe som den nåværende generasjon
kan forestille seg. Gjennomføringen av dette veldige foretagende
vil avhenge av en progressiv samhandling mellom religionens
sannheter og prinsipper og den vitenskapelige undersøkelses opp-
dagelser og innsikter. Dette innebærer å leve med tvetydigheter
som et naturlig og uunngåelig trekk ved prosessen med å utforske
virkeligheten. Det krever også av oss at vi ikke avgrenser viten-
skap til noen bestemt tankeretning eller metodologisk tilnærming
frem satt i løpet av dens utvikling. Utfordringen for bahá'í tenkere
er å sørge for ansvarlig lederskap i dette foretagendet, siden det er
de som har både åpenbaringsens uvurderlige innsikter og de fordeler
som vitenskapelig undersøkelse byr på.

(Fra et brev av 19. mai 1995 skrevet på vegne av Det Universelle
Rettferdighetens Hus til en troende)

[79]

... religion og vitenskap er de to uunnværlige kunnskapssystemer som bevissthetens muligheter utvikler seg gjennom. Så langt fra å være i konflikt med hverandre er disse grunnleggende fremgangsmåter for sinnets utforskning av virkeligheten innbyrdes avhengige og har vært mest produktive i de sjeldne, men lykkelige perioder av historien da deres komplementære natur er blitt erkjent, og de har kunnet virke sammen. De innsikter og ferdigheter som frembringes av vitenskapens fremskritt, vil alltid måtte søke veiledning fra åndelig og moralsk forpliktet hold for å sikre at de anvendes på riktig vis. Religiøse overbevisninger må, hvor høyt skattet de enn måtte være, villig og takknemlig underkaste seg upartisk etterprøving med vitenskapelige metoder.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av april 2002 til verdens religiøse ledere)

[80]

... vitenskap og religion er to komplementære kunnskaps- og praksissystemer hvorved mennesker forstår verden rundt seg og sivilisasjonen går fremover; at religion uten vitenskap snart degenererer til overtro og fanatisme, mens vitenskap uten religion blir et verktøy for rå materialisme; at sann velstand, frukten av en dynamisk sammenheng mellom livets materielle og åndelige krav, vil fjerne seg lenger og lenger utenfor rekkevidde så lenge forherligelsen av forbruk fortsetter å virke som opium for menneskets sjel.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'ier)

[81]

Ved å være stedet som åndelige krefter skal stråle ut fra, er mashriqu'l-adhkáren midtpunktet for tilliggende bygninger som vil bli oppført for menneskehetens velferd, og er et uttrykk for

en felles vilje til og iver etter å tjene. Disse annektsene – sentre for utdanning og vitenskapelig kunnskapstilegnelse så vel som for kulturell og humanitær innsats – legemliggjør de idealer for sosiale og åndelige fremskritt som vil nås ved å anvende kunnskap, og de viser hvordan de, når religion og vitenskap er i harmoni, høyer menneskets stilling og fører til at sivilisasjonen blomstrer. Slik livet deres i rikt monn viser, må tilbedelse, skjønt den er nødvendig for menneskets indre liv og helt avgjørende for åndelig utvikling, også føre til gjerninger som et ytre uttrykk for denne indre forvandlingen. Denne forestillingen om tilbedelse som ikke kan løsrives fra tjeneste, fremmes av *mashriqu'l-adhkáren*.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 18. desember 2014 til bahá'íene i Iran)

[82]

Kapasitetsbygging, deltagelse og organisk vekst

Vi må nå ta en mektig beslutning om å reise oss og gripe fatt i alle de hjelpemidler som fremmer hele menneskeslektens fred, velbeing og lykke, dens kunnskap, kultur og næring, verdighet, verdi og stade. Slik, gjennom den rene hensikts og den uselviske bestrebelses gjenoppkvikkende vann, vil de menneskelige muligheters jordbunn komme i flor med sin egen iboende fortreffelighet og blomstre til rosverdige egenskaper, bære frukt og trives inntil den kommer til å kunne måle seg med den kunnskapens rosenhage som var våre forfedres eie.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 5)

[83]

Statskunstens verden er som menneskets verden; den er først et frø og går deretter gradvis videre til tilstanden som et embryo og et foster, får en benstruktur, kles med muskelvev og antar sin egen spesielle form inntil den til sist når nivået der den på behørig vis oppfyller ordene «den mest fremragende av skapere». Akkurat som dette er noe som skaperverket krever og er basert på den universelle visdom, så kan statskunstens verden på samme vis ikke med ett utvikle seg fra mangelfullhetens lavpunkt til riktighetens og fullkommenhetens høydepunkt. Snarere må skikkede personer bestrebe seg dag og natt, med bruk av alle de midler som vil bidra til fremgang, inntil regjeringen og folket utvikler seg på alle måter fra dag til dag og tilmed fra ett øyeblikk til det neste.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 124-125)

[84]

I alle de profetiske systemer var velgjørende anliggender begrenset til disses respektive folk alene – med unntak av småting som almisser, som det kunne tillates å gi til andre. Men i denne vidunderlige religionsordning gjelder velgjørende foretagender for hele menneskeheten uten unntak, for dette er åpenbaringen av Guds barmhjertighet.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tale – oversatt fra persisk)

[85]

Det er som frøet: Treet eksisterer inni det, men det er gjemt og skjult. Når frøet vokser og utvikler seg, viser treet seg i sin fylde. På samme måte skjer alle tings vekst og utvikling gjennom gradvise stadier. Dette er den universelle og guddommelig forordnede lov og den naturlige orden. Frøet blir ikke plutselig til treet, fosteret blir ikke umiddelbart til mennesket, mineralet blir ikke på et øyeblikk til stenen. Nei, alle disse vokser og utvikler seg gradvis til de når fullkommenhetens grense.

(‘Abdu’l-Bahá, *Noen besvarte spørsmål*, s. 222)

[86]

I en levende organisme er det fulle mål av dens utvikling ikke kjent eller virkeliggjort ved tiden for dens unnfangelse eller fødsel. Utvikling og fremgang innebærer trinnvise stadier eller grader. For eksempel kan åndelig fremgang sammenlignes med lyset tidlig i demringen. Selv om dette demringslys er dimt og blekt, så kan et klokt menneske som ser soloppgangen begynne, forutsi solens dominans i dens fulle herlighet og glans. Vedkommende vet med sikkerhet at dette er begynnelsen på dens tilsynekomst, og at den senere vil anta stor kraft og styrke. Og nok en gang: Hvis han tar et frø og ser at det er i ferd med å spire, vil han avgjort vite at det til sist vil bli et tre.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 181-182)

[87]

Tingenes realiteter er blitt åpenbart i dette strålende århundre, og det som er sant, må komme til overflaten. Blant disse realiteter er prinsippet om likestilling mellom mann og kvinne – like rettigheter og privilegier i alle ting som angår menneskeheten. ... Kvinnen må spesielt vie sine krefter og evner til fagområder innenfor industri og landbruk og søke å hjelpe menneskeheten med det som trengs mest. Dermed vil hun vise sin dyktighet og sikre at hun anerkjennes som jevnbyrdig i den sosiale og økonomiske sidestillingen.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 395)

[88]

Et annet viktig behov er å påskynde oppgavene med å transkribere, samle og sende de hellige skrifter til Det hellige land, og å nedtegne den generelle historien om Guds Sak. De vestlige troende i den frie verdens vidtsprede strøk, som er gått i gang med å gjennomføre viktige planer, ser med iver og forventning frem til at disse to oppgaver raskt blir fullført, og at de nødvendige forberedelser til deres kommende prosjekter gjøres uten opphold og dermed setter dem i stand til å gi konkret uttrykk for sine håp og planer for fremtiden og til å gi utbredelsen av den hellige Sak et kraftig puff fremover.

Det samme gjelder vennenes deltagelse i humanitære, vitenskapelige og litterære foreninger. Etter omhyggelig rådslagning må vennene med visdom og måtehold, alt etter egne evner og midler, bistå enhver forening som oppriktig sikter mot å bidra til fellesskapets velferd og til menneskeverdenens beste interesser. De bør delta i den grad det er mulig, men må avholde seg fra den minste befatning med politikk, det være seg i handling, hjerte eller ord, og må sky og unngå enhver forbindelse med ondsinnede og stridende parter.

(Shoghi Effendi, fra et brev av september 1926 skrevet til Østens bahá’ier – oversatt fra persisk)

[89]

Vi kan ikke adskille menneskets hjerte fra omgivelsene utenfor oss og si at når først en av delene er forandret, så vil alt bli bedre. Mennesket er en organisk del av verden. Dets indre liv former miljøet og blir også selv sterkt påvirket av det. Det ene virker inn på det andre, og alle varige forandringer i menneskets liv skyldes disse gjensidige reaksjonene.

(Fra et brev av 17. februar 1933 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[90]

«Betrakt verden som det menneskelige legeme,» skrev Bahá'u'lláh til dronning Victoria. ... I menneskets legeme har hver celle, hvert organ og hver nerve sin rolle å spille. Når alle gjør det, er legemet sunt, energisk, livsfriskt og forberedt på ethvert krav det kan bli stilt overfor. Ingen celle, hvor ringe den enn er, lever adskilt fra legemet, om det nå tjener det eller mottar fra det. Dette er sant for menneskehetens legeme, der Gud har «utstyrt alle og enhver med anlegg og evner», og det er ytterst sant for verdens bahá'í-samfunn, for dette legemet er allerede en organisme, forenet i sine forhåpninger, ett i sine metoder, søker hjelp og bekreftelse fra samme kilde og opplyses med den bevisste kunnskap om sin enhet. I dette organiske, guddommelig ledede, velsignede og opplyste legeme er hver troendes deltagelse av den største viktighet og er en kilde til en kraft og vitalitet som så langt er ukjent for oss. ...

Den virkelige hemmeligheten ved alles deltagelse ligger i Mesterens ofte uttalte ønske om at vennene burde elske hverandre, stadig oppmuntre hverandre, virke sammen, være som én sjel i ett legeme og ved å gjøre det bli et virkelig, organisk, friskt legeme som besjeles og opplyses av ånden. I et slikt legeme vil alle motta åndelig sunnhet og livskraft fra organismen selv, og de mest fullkomne blomster og frukter vil fremkomme.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av september 1964 til verdens bahá'ier)

[91]

Som du kan se, har alle disse utviklingene direkte med undervisningsarbeidet å gjøre siden bahá'í-samfunnene må nå en viss størrelse før de kan begynne å sette mange av dem ut i livet. Hvordan kan for eksempel et bahá'í-samfunn på en virkningsfull måte vise avskaffelse av fordommer som splitter et lands innbyggere, før det har et tverrsnitt av disse innbyggerne innen sine rekker? Et frø er det avgjørende opphav for et tre og er av den grunn av veldig betydning, men det kan ikke bære frukt før det har vokst til et tre og blomstret og satt frukt. Derfor er et bahá'í-samfunn på ni troende et avgjørende steg, siden det for vedkommende sted kan frembringe den guddommelige institusjon lokalt åndelig råd, men det er fortsatt bare et frø og trenger å øke i størrelse og i sine medlemmers mangfoldighet før det kan bære virkelig overbevisende frukt for sine medborgere.

(Fra et brev av 3. januar 1982 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[92]

Det er to prinsipper som Rettferdighetens Hus betrakter som grunnleggende for de fleste slike prosjekter for sosial og økonomisk utvikling, skjønt det selvsagt vil finnes unntak. Det første er at de bør bygges på et underlag bestående av eksisterende tilstrekkelig sterke lokale bahá'í-samfunn. Det andre er at den langsiktige driften av prosjektet bør ta sikte på å være selv bærende og ikke være avhengig av vedvarende økonomisk støtte utenfra.

Det første prinsippet innebærer at de prosjekter for sosial og økonomisk utvikling som nå settes i gang, er et naturlig stadium i bahá'í-samfunnets vekst, og at samfunnet selv har behov for dem, selv om de selvsagt vil være til gagn for et mye bredere segment av samfunnet. ...

Det annet prinsipp må ta i betraktning at ethvert prosjekt påbegynt av Saken bør bli utformet til å vokse på en sunn og jevn måte og ikke falle sammen på grunn av slitasje. Hjelp og penge-midler utenfra, bahá'í og ikke-bahá'í, kan med andre ord benyttes til å skaffe kapital, foreta spørreundersøkelser, begynne aktiviteter, innhente eksperthjelp, men for hvert prosjekt bør målet være å kunne fortsette og å utvikle styrken i lokal bahá'í arbeidskraft, midler og entusiasme selv om all hjelp utenfra skulle bli avsluttet.

(Fra et brev av 8. mai 1984 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[93]

Det annet grunnprinsipp² som setter oss i stand til å forstå det mønster som Bahá'u'lláh ønsker at menneskenes samfunn skal utvikle seg i retning av, er prinsippet om organisk vekst, som krever at detaljerte utviklinger og forståelsen av dem kun blir tilgjengelige i tidens løp og med hjelp av ledelsen gitt av Sakens sentrale myndighet som alle må vende seg til.

I denne henseende kan man bruke et tre som bilde. Hvis en bonde planter et tre, kan han i det øyeblikk ikke si noe om hvor nøyaktig høyt det vil bli, tallet på dets grener eller nøyaktig når det vil blomstre. Men han kan gi et generelt inntrykk av størrelsen og vekstmønsteret og uttale seg sikkert om hvilken frukt det vil bære. Det samme gjelder for utviklingen av Bahá'u'lláhs verdensorden.

(Fra et brev av 27. april 1995 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[94]

---

2 Det første prinsipp som det henvises til i dette brevet, er «prinsippet om at 'Abdu'l-Bahás og Beskytterens skrifter helt og fullt er inngitt ånden i Bahá'u'lláhs åpenbaring og er tett forbundet med læresetningene fra Bahá'u'lláh selv». Se *Messages from the Universal House of Justice, 1986–2001, the Fourth Epoch of the Formative Age* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2009), § 201.9–201.11.

Disse prosjektene innbefatter skoler, alfabetiseringsprogram, undervisning i moralsk oppdragelse, akademisk opplæring, helseplaner, spesielle program til fremhjelp for kvinner og minoritetsgrupper, landbruksprogram og spesielle program viet miljøvern etc. Erfaring har vist at dersom det gis hjelp fra utlandet uten samarbeid med og engasjement fra stedets innbyggere, betrakter ikke disse prosjektet som noe som tilhører dem, og kjenner ikke noe ansvar overfor det. Men hvis de setter i gang prosessen med å fastslå sine behov og deltar i å ta beslutninger og gjennomføre prosesser, vil de kjenne seg ansvarlige for å ivareta prosjektet og drive det videre.

(Fra et brev av 30. juli 1996 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[95]

Som en organisk helhet er det verdensomspennende bahá'í-samfunn hevet over inndelinger som er fremherskende i dagens samfunn, som «nord» og «sør», «utviklet» og «underutviklet». I sine bestrebelser på å anvende Bahá'u'lláhs lære på den gradvise prosessen med å bygge en ny sivilisasjon, gjennomfører bahá'ier tiltak for sosial og økonomisk utvikling uansett hvilken grad av materiell velstand deres nasjoner har oppnådd. Hver tilhenger av Bahá'u'lláh er et medlem av dette verdensomspennende samfunn og kan med rette tilby å bidra til en bestemt innsats i ethvert land. Etter hvert som vennene vinner erfaring i sosial og økonomisk utvikling og har fremgang i sine studier av ulike læringsgrener eller innen sine yrkesområder, trer det i hver verdensdel frem personer som har ekspertise i et eller annet aspekt av utviklingsarbeidet og ønsker å tilby sine tjenester til prosjekter hjemme eller i utlandet. Dersom deres krefter ikke blir effektivt ledet og de ikke

gis et realistisk bilde av bahá'í utviklingsinnsats, vil disse vennene senere bli frustrert når de innser at bahá'í-prosjekter i utlandet har begrenset kapasitet til å gjøre nytte av deres evner og tjenester.

Av denne grunn er det viktig at konferanser, seminarer og markedsføringsmateriell ikke forsterker et bilde av «utviklingsprosjekter» slik de forstås av samfunnet generelt. Bahá'í-bestrebelse på dette feltet foregår vanligvis i form av grasrot-initiativer gjennomført av små grupper i de byer og landsbyer der de selv bor. Etter hvert som disse initiativer vies pass og pleie, vokser noen av dem til vektigere program med faste administrative strukturer. Likevel kan svært få sammenlignes med den type komplekse prosjekter som fremmes og finansieres av regjeringsorganer og store ikke-statlige organisasjoner.

Effektiv bruk av talentene hos individer med en bestemt ekspertise krever også at man årvåkent sikrer at det initiativ som er tatt av noen, vanligvis av dem som har tilgang til flere ressurser, ikke ender med å kvele andres initiativ. Den administrative orden er innrettet på en måte som beforder initiativ og sikrer folks rett til meningsfylt medvirkning i utviklingen av egne samfunn. Vennenes aktiviteter i hvert land faller følgelig under veiledningen fra troens institusjoner i vedkommende land. ...

Når man avpasser tilbud til prosjekter om tjeneste og hjelp, så bør den avgjørende faktor generelt sett være prosjektenes evne til å ta imot hjelp og ikke omfanget av tilgjengelige ressurser. Det er fullt mulig at vennenes talenter, særlig blant dem i ..., overstiger andre steders utviklingsprosjekters evne til å ta imot hjelp på dette stadium i troens vekst. I denne forbindelse synes det å passe svært godt med den todelte tilnæringsmåten dere benytter. Mens dere bestreber dere på å bidra til å øke prosjektkapasiteten i hele verden, oppmuntrer dere samtidig enkelttroende fra land med større materiell velstand til å medvirke i bahá'í-prosjekter på

hjemmebane. Dere bør også fortsette å oppmuntre dem til å delta i verdige bestrebelsler utenom troen for å øve innflytelse innen sine fagområder og inngi dem Bahá'u'lláhs lære. De bør være forvisset om at dette i seg selv er en svært stor tjeneste for Saken og ikke synes at de tjener troen bare dersom de vier seg direkte til bahá'í-prosjekter.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et memorandum av 11. mars 1997 til Kontoret for sosial og økonomisk utvikling)

[96]

Menneskehetens skrikende behov vil ikke bli dekket av en kamp mellom konkurrerende ambisjoner eller protest mot en eller annen av de utallige former for urett som hjemsøker en desperat tidsalder. Det krever heller en grunnleggende bevissthetsendring, en helhjertet omfavning av Bahá'u'lláhs lære om at tiden er kommet da hvert menneske på jord må lære å ta ansvar for hele menneskefamiliens velferd.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 24. mai 2001 til de troende samlet i anledning begivenhetene for å markere fullførelsen av prosjektene på Karmel-fjellet)

[97]

Som du vet, har bahá'í-verdenens oppmerksomhet vært fokusert på å fremme prosessen med inntreden i skarer og vil fortsette med det i de minst femten neste år. Det ventes at etter hvert som denne prosessen skyter fart på det lokale plan, vil en av de naturlige konsekvenser bli at det fremkommer et pulserende bahá'í samfunnsliv kjennetegnet ved et ønske om å anvende Bahá'u'lláhs lære på samfunnets behov. Det vil så resultere i effektiv sosial handling i takt med at kapasiteten øker hos samfunnets grasrot og den kollektive bevissthet heves.

(Fra et brev av 6. september 2006 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[98]

Et større engasjement i samfunnslivet, individuelt og kollektivt, vil være en uunngåelig følge etter hvert som vekstprosessen skyter fart i fremskredne områder. I bahá'í-samfunn med begrensede ressurser kan for mye deltagelse i slike bestrebelser på et tidlig stadium ødsle kreftene og svekke sammenhengen mellom de aktiviteter som kreves for å vokse. Det er likevel naturlig å vente at i distrikter der troen er tilstrekkelig befestet, ville bahá'í-ene delta i sosial handling, innledningsvis ved å finne fremgangsmåter for å anvende læresetningene på problemer som rammer deres familier, naboer og samfunnene som de bor i.

(Fra et brev av 11. september 2008 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[99]

I sitt ridván-budskap fra 2008 bemerket Rettferdighetens Hus at etter hvert som utvidelses- og befestelsesarbeidet går fremover, vil bahá'ier bli trukket stadig videre inn i samfunnslivet rundt seg. Dette møtet vil nødvendigvis være organisk, gradvis og bli ledet av læringsprosessen som de troende overalt allerede deltar i. Håpet er videre at bahá'í-samfunnets økende befatning med samfunnet vil foregå naturlig i hvert område rundt om i verden.

(Fra et brev av 16. juni 2009 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[100]

... ethvert menneske og enhver gruppe av individer kan, uten hensyn til om de telles blant hans tilhengere eller ei, hente inspirasjon fra hans lære og dra nytte av slike perler av visdom og kunnskap som vil hjelpe dem til å takle utfordringene de møter. Faktisk vil den sivilisasjon som er så forlokkende for menneskeheten, ikke oppnås ved bahá'í-samfunnets innsats alene. Tallrike grupper og organisasjoner besjeles av verdenssolidaritetens ånd, som er en

indirekte manifestasjon av Bahá'u'lláhs forestilling om prinsippet om menneskehetens enhet, og de vil bidra til sivilisasjonen som er bestemt å skulle dukke frem av det nåværende samfunns tummel og kaos.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, ridván-budskap 2010 til verdens bahá'ier)

[101]

Som uttalt i ridván-budskapet er sosial forandring ikke et prosjekt som én gruppe mennesker gjennomfører til fordel for en annen. Budskapet forklarer at omfanget og kompleksiteten av sosial handling må stå i forhold til de menneskelige ressurser som er tilgjengelige i en landsby eller et nabolag for å videreføre denne. Dette innebærer at bestrebelser best begynner i beskjeden skala og vokser organisk etter hvert som befolkningens kapasitet utvikler seg – i hovedsak kapasiteten til stadig mer virksomt å anvende elementer i Bahá'u'lláhs åpenbaring, sammen med innhold og metoder av vitenskapelig art, på den sosiale virkelighet. I lys av dette har Rettferdighetens Hus i mange av sine senere budskap gjort det klart at på det nåværende stadium i troens utvikling bør man ikke betrakte bygging av kapasitet til å ta for seg et lokal-samfunns materielle behov isolert fra en prosess som allerede er satt i gang for å ta for seg dets åndelige behov. Denne prosessen skyter selsvagt fart etter hvert som andaktsmøter, undervisningstimer for barn, juniorungdomsgrupper og studiesirkler blir satt i gang i en region. Den styres av troens institusjoner og organer og er tungt avhengig av at det i regionen tas initiativ av et økende antall personer med interesse for sine samfunns ve og vel. Det er slike individer – menn og kvinner, unge og gamle – som ut fra en slik bemyndigelse begynner å ta og gjennomføre beslutninger om sin åndelige og materielle fremgang og øker sin kollektive kapasitet

enda mer mens de gjør det. Avhengig av forholdene i regionen kan bestrebelsene gjort av en ideell utviklingsorganisasjon som fungerer i samsvar med troens prinsipper, meget vel bidra til å fremme denne nå mer komplekse bemyndigelsesprosessen som foregår i regionen. En slik organisasjon, som selv blir til organisk og vokser i styrke over tid, fungerer under moralsk veiledning fra institusjonene i landet. De som har det nærmeste forholdet til organisasjonen, underkaster seg nødvendigvis den disiplin som skal til for å sikre at deres innsats hele tiden tjener til å bidra til å dyktiggjøre en befolkning og krever at de arbeider nær grasrota, ved siden av folket selv, deler deres slit og innser at det vil være få økonomiske fordeler.

(Fra et brev av 18. juli 2010 skrevet på vegne av Det Universelle
Rettferdighetens Hus til en troende)

[102]

Et lite samfunn der medlemmene er forenet av felles oppfatninger om tro, er kjennetegnet ved sine høye idealer, er dyktige til å håndtere sine anliggender og ivareta egne behov og kanskje deltar i atskillige humanitære prosjekter – et slikt samfunn som dette, som er i fremgang, men i behagelig avstand fra den virkelighet som storparten av menneskeheten opplever, kan aldri ha håp om å tjene som mønster for omstruktureringen av hele samfunnet. At verdens bahá'í-samfunn har klart å unngå selvtilfredshetens farer, er en kilde til varig glede for oss. Samfunnet har faktisk god kontroll med sin utvidelse og befestelse. Å administrere sakene for et yrende antall mennesker i landsbyer og byer rundt om i verden, å løfte banneret for Bahá'u'lláhs verdensorden høyt nok til at alle kan se det – det er likevel fortsatt et fjerntliggende mål.

I dette ligger derfor utfordringen som må møtes av dem som befinner seg fremst i den læringsprosess som vil fortsette

sitt fremskritt i løpet av neste plan. La derfor vennene, overalt der et intensivt vekstprogram er opprettet, ikke spare seg noen anstrengelse for å øke deltagelsesnivået. La dem anspenne seg til det ytterste for å sikre at systemet som de så møysommelig har oppført, ikke begrenser seg til seg selv, men utvider seg i tiltagende grad for å favne flere og flere mennesker. ... Og la dem ikke glemme fortidens lærdom som ikke etterlot noen tvil om at en relativt liten gruppe aktive tilhengere av Saken, uansett hvor rådsnare og hengivne de er, ikke kan ivareta behovene i samfunn som omfatter hundrevis – og enda mindre tusenvis – av menn, kvinner og barn.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 28. desember 2010 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[103]

Det mønster for åndelig og sosialt liv som tar form i områder og innebærer studiesirkler, undervisningstimer for barn, juniorungsdomsgrupper, andaktsmøter, hjemmebesøk, undervisningsinnsats og refleksjonsmøter så vel som markering av helligdager, nittedagsfester og andre sammenkomster, byr på rikelig anledning til engasjement, erfaring, rådslagning og læring som vil føre til endring i personlig og kollektiv forståelse og handling. Det vil uunngåelig fremkomme spørsmål vedrørende fordommer forbundet med rase, klasse og hudfarge etter hvert som vennene når ut til ulike befolkningsgrupper, særlig i nabolags tettvevde miljøer. Hver aktivitet kan der anta en form som er best egnet for befolkningens kultur og interesser, slik at nye troende kan bli stimulert og styrket i et nærende og kjent miljø inntil de er i stand til å yte sitt bidrag til å løse de utfordringer som et voksende bahá'í-samfunn står overfor. For dette er ikke en prosess som noen gjennomfører på vegne av andre som er passive mottagere – altså kun utvidelsen av en menighet og innbydelsen til paternalisme –

men en prosess der et stadig økende antall sjeler anerkjenner og tar ansvar for den forvandling av menneskeheten som ble igangsatt av Bahá'u'lláh. I et miljø med kjærlighet og tillit født av felles tro, praksis og oppgave vil personer av ulike raser ha den nære forbindelsen i hjerter og sinn som gjensidig forståelse og forandring avhenger av. Som et resultat av sin opplæring og fordypning vil et økende antall troende hente innsikt fra skrifterne for på en følsom og virksom måte å håndtere spørsmål om rasefordommer som dukker opp i deres personlige liv og familie, blant medlemmer av samfunnet, i sosiale situasjoner og på arbeidstedet. Etter hvert som vekstprogrammer skrider frem og aktiviteter vokser i omfang og intensitet, vil vennene bli dratt inn i samtaler om og, etter en tid, initiativer til sosial handling på grasrota der det dukker opp spørsmål angående fordomsfrihet, direkte eller indirekte.

(Fra et brev av 10. april 2011 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[104]

Du vil uten tvil være kjent med veiledningen gitt av Det Universelle Rettferdighetens Hus i dets ridván-budskap fra 2010 angående «visse grunnbegreper» som gjelder tilfeller av sosial handling utført av bahá'ier, som ville inkludere sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter. Blant disse er prinsippene om at «skjønt sosial handling kan innebære å sørge for varer og tjenester i en eller annen form, må dens primære hensyn være å bygge evnen innenfor en gitt befolkning til å delta i å skape en bedre verden», og at «sosial forandring er ikke et prosjekt som én gruppe mennesker gjennomfører til fordel for en annen». Faktisk igangsettes slike bestrebelses best innenfra de samfunn som de har til hensikt å være til nytte for, og man må utvise stor omhu for å sikre at ressursene som er tilgjengelige utenfra, ikke definerer de igangsatte prosjekters natur.

På steder rundt om i verden der vekstprosessen gjør god fremgang, gir de økte ferdighetene fostret hos individer av opplæringsinstitutt-prosessen naturligvis opphav til bærekraftige programmer for sosial handling på grasrota, siden det er medlemmene av et gitt lokalsamfunn er best stilt for å forstå sin sosiale virkelighet, vurdere sine behov og merke stien for sin egen fremgang. Av denne grunn tilskyndes bahá'ier til ikke å utforme og gjennomføre utviklingsprosjekter i andre land enn sitt eget.

(Fra et brev av 22. oktober 2012 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[105]

Det som her bør sies klart og tydelig, er at bahá'ier ikke tror at den forandringen man således ser for seg, vil komme som et resultat av deres egne bestrebelser alene. Ei heller prøver de å skape en bevegelse som vil forsøke å påtvinge samfunnet deres egen visjon av fremtiden. Enhver nasjon og gruppe – ja, faktisk ethvert individ – vil i større eller mindre grad bidra til fremveksten av den verdenssivilisasjon som menneskeheten uimotståelig beveger seg i retning av.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'ier)

[106]

Kjernen i en slik tilnæringsmåte er spørsmålet om å bygge kapasitet. I område etter område har man sett at kapasiteten til å gjennomføre bestrebelser innen feltet sosial handling økes gradvis i takt med at et stigende antall personer er med i instituttprosessen og får hjelp til å vie sine krefter til den åndelige og materielle forvandlingen av den regionen de bor i. Generelt sett settes bahá'i-bestrebelser innen sosial og økonomisk utvikling i gang på

grasrota, begynner i det små og vokser organisk, i samsvar med de menneskelige og økonomiske ressurser som er lokalt tilgjengelige for dem. Som bemerket i ridván-budskapet fra 2010, bør sosial forandring ikke tenkes som et prosjekt som én gruppe mennesker utfører til nytte for en annen, og den bør heller ikke reduseres til blott og bar leveranse av varer eller tjenester. I lys av disse betraktningene tilskyndes bahá'ier til ikke å gjennomføre prosjekter i land der de ikke bor. Enn videre behøver man av en rekke grunner å være nokså varsom i tilfeller der eksterne midler gjøres tilgjengelige for en bestemt innsats. Erfaring har for eksempel vist at lokalsamfunnets rett til å streke opp sin egen sti for fremgang kan komme i fare når de eksterne ressurs-ytere tar ansvar for å styre og lede et initiativ eller øver utilbørlig påvirkning på igangsatte prosjekters natur. Organisasjoner som er avhengige av ekstern støtte alene, strever ofte med å opprettholde sine aktiviteter i tilfelle ytre finansieringskilder trekkes tilbake. For å unngå slike utfordringer hjelper Kontoret for sosial og økonomisk utvikling til ved å koordinere ressurs-strømmen til bahá'í-inspirerte utviklingsprosjekter under hensyntagen til både regionens forhold og til visse initiativers modenhet.

(Fra et brev av 19. april 2013 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[107]

... fra et bahá'í-perspektiv betraktes ... utvikling som en prosess der hovedaktørene er folk selv. Det legges vekt på å bygge opp lokalsamfunns kapasitet til å fatte og gjennomføre beslutninger om deres åndelige og materielle fremgang. Dette nødvendiggjør en prosess der bestrebelser i liten skala fremkommer organisk fra mønsteret i et samfunnsliv som skapes etter hvert som vennene i et gitt område høster erfaring i å bruke den handlingsrammen

som er knyttet til Femårsplanen. Etter hvert som de troende går inn i prosessene for utvidelse og befestelse, tilegner de seg ved egen innsats en skarpere forståelse av de utfordringer som møter befolkningene som de tjener, og gradvis lærer de å anvende troens lære på sine samfunns påtrengende behov. Erfaringer rundt om i bahá'í-verdenen har vist at det generelt sett er uproduktivt å trekke inn eksterne organer, teknologier eller finansieringskilder på et tidlig stadium – det vil si før det på grasrotplanet er bygget kapasitet til å igangsette prosjekter og holde dem gående.

(Fra et brev av 30. desember 2014 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[108]

Den systematiske innsatsen for å nå ut til en befolkning og fostre dens deltagelse i kapasitetsbyggingsprosessen går tydelig raskere i sine tidlige stadier når medlemmer av denne befolkningen selv går i spissen for en slik innsats. Disse personene vil ha en spesiell innsikt i de krefter og strukturer i sine samfunn som på ulike måter kan styrke de bestrebelsene som er i gang.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[109]

... bahá'íer i byer og landsbyer verden over {deltar} i opprettelsen av et livsmønster som stadig flere innbys til å ta del i, uavhengig av bakgrunn. I dette mønsteret, som er et uttrykk for den dynamiske sammenheng mellom livets materielle og åndelige dimensjoner, inngår det undervisningstimer for åndelig oppdragelse av barn der disse også utvikler en dyp forståelse for den grunnleggende enheten mellom de ulike verdensreligioner; det inngår grupper som hjelper unge mennesker til å manøvrere gjennom en avgjørende fase i

livet og til å motstå de skadelige krefter som særlig sikter seg inn mot dem; det finnes studiesirkler der deltagerne utveksler tanker om tilværelsens åndelige natur og bygger kapasitet til å tjene sitt eget og det omgivende samfunn; det innbefatter sammenkomster for kollektiv tilbedelse som styrker samfunnets andaktspreg; og med tiden inkluderer det en økende rekke bestrebelser på sosial og økonomisk utvikling. Dette mønster for samfunnets liv leder til fremveksten av pulserende og målbevisste nye samfunn der forhold bygges på menneskehetens enhet, allmenn deltagelse, rettferdighet og fordomsfrihet. Alle er velkomne. Prosessen som utfolder seg, søker å fostre samarbeid og bygge kapasitet innen enhver gruppe mennesker – uten hensyn til klasse eller religiøs bakgrunn, etnisitet eller rase, kjønn eller sosial status – til å reise seg og bidra til sivilisasjonens fremskritt.

(Fra et brev av 27. desember 2017 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[110]

Fremveksten av sosial handling

Han har med sterk interesse merket seg planen du har uttenkt for å intensivere produksjonen i jordbruket med tanke på å imøtekomme en mulig matmangel i krigstid. Skjønt han er fullt klar over behovet for å fremlegge en slik plan og setter stor pris på de edle motiver som har drevet deg til å nærme deg dette problemet, mener han likevel at tiden ennå ikke er moden til at de troende som gruppe foretar sosiale og økonomiske eksperimenter av en slik karakter og et slikt omfang. Hverken de materielle ressurser til deres disposisjon eller deres numeriske styrke strekker til for å gi dem noe rimelig håp om å lykkes ved å gi seg i kast med et prosjekt av denne art.

(Fra et brev av 6. november 1940 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[111]

Nå er tiden ikke inne til at vennene skulle forsøke å opprette en bahá'í-landsby; foran dem står det klare oppgaver av den største betydning og hast, og det er disse de bør fokusere oppmerksomheten på. Beskytteren synes heller ikke det er nødvendig for vennene å kjøpe landområder ved denne tid. Når de i fremtiden har oppnådd målene som er satt for dem av den elskede Mester selv, vil de være i stand til å utvikle samfunnsprosjekter, men nå ville slike foretagender bare ødsle dere krefter, som i sin helhet bør ledes inn i undervisningsarbeidet.

(Fra et brev av 26. mars 1943 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[112]

De troende må ikke vende blikket bort fra sine egne umiddelbare oppgaver med tålmodig å befeste sine administrative institusjoner, bygge opp nye råd ... og bestrebe seg på å fullkommengjøre bahá'í-livsmønsteret, for dette er ting som ingen annen gruppe i verden kan eller vil gjøre, og de alene er i stand til å sørge for det åndelige grunnlag og eksempel som den større verdens prosjekter til sist må hvile på. Det bør samtidig gjøres enhver anstrengelse for å spre læresetningene på denne tid og stille dem i forhold til menneskehetens vanskelige situasjon og til planene for dens fremtid.

(Fra et brev av 29. mars 1945 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til et nasjonalt åndelig råd)

[113]

Foran oss åpner det seg en videre horisont, opplyst av en voksende og universell åpenbaring av de iboende muligheter som Saken har til å ordne menneskenes anliggender. I lys av dette vil ikke bare våre umiddelbare oppgaver la seg skjelne, men, mer uklart, nye aktiviteter og foretagender som vi snart må engasjere oss i. ...

... Krefte som Bahá'u'lláh utløste, er tilpasset tidens behov. Vi kan derfor ha fullstendig tillit til at den nye pulserende kraften som nå gjennomstrømmer Saken, vil gjøre den i stand til å møte de kommende utfordringer – etter hvert som modenhet og ressurser tillater dette – til å støtte utviklingen av menneskenes sosiale og økonomiske liv, til å samarbeide med de krefter som leder mot opprettelsen av orden i verden, til å påvirke utnyttelse og konstruktiv bruk av moderne teknologi, og på alle disse måter høyne troens prestisje og fremgang samt bidra til å bedre hele menneskehetens kår.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍván-budskap 1983 til verdens bahá'íer)

Brevet fra Rettferdighetens Hus datert 20. oktober 1983 har klart fremlagt begrepene, definert målene og skissert de styrende prinsipper for valg og gjennomføring av bahá'í utviklingsprosjekter, programmer eller aktiviteter. Det store flertall av bahá'í-prosjekter vil primært bli skapt på grasrotplanet og vil innledningsvis motta hjelp etter behov fra bahá'í-kilder innen økonomi og arbeidskraft. Som du allerede har gjettet, vil prosjektene være av ideell art og hovedsakelig gjelde aktiviteter nært forbundet med undervisning, helse og hygiene, landbruk og enkle samfunnsutviklende aktiviteter.

Det er ved denne tid viktig at våre foretagender er av beskjedent omfang. Etter hvert som vi vinner selvtillit og erfaring og våre ressurser øker, vil vårt arbeid deretter omfatte utvidede mål, og vennene vil utforske nye felter for sosial og økonomisk aktivitet.

(Fra et brev av 22. desember 1983 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

Det er nødvendig å vurdere forholdet mellom undervisning og sosial og økonomisk utvikling både med hensyn til visse grunnprinsipper og i forbindelse med de prosesser som kjennetegner bahá'í-samfunnets vekst. Dere kjenner godt til de relevante prinsippene, som inkluderer de følgende: Bahá'íer bør gi Bahá'u'lláhs læresetninger til menneskeheten raust og uten betingelser slik at folk kan anvende dem på presserende sosiale spørsmål og heve seg materielt og åndelig; i sine forbindelser med samfunnet generelt bør vennene være rakryggede og unngå ethvert spor av bedrag; sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter bør ikke benyttes for å

lokke noen til å omvende seg; og midler fra ikke-bahá'ier bør ikke brukes til rene bahá'í-formål. Intet av dette minsker viktigheten av den hellige plikten til å lære andre om Saken. For hver enkelt troende bør undervisning forbli den dominerende lidenskap i livet, og vekst et hovedanliggende for bahá'í-samfunnet.

Etter hvert som bahá'í-samfunnet har beveget seg fra ett stadium til det neste, har det skjedd en økning i omfanget av de aktiviteter det har vært i stand til å gi seg i kast med. Dets vekst har vært av organisk art og har medført en gradvis differensering i funksjoner. Da bahá'í-samfunnet var lite, kunne alt dets samspill med det større samfunn betegnes som direkte og indirekte undervisning. Men over tid dukket det opp nye dimensjoner – engasjement innen det sivile samfunn, høyt organisert diplomatisk arbeid, sosial handling og så videre – hver av dem med egne mål, metoder og ressurser. I en viss forstand er det mulig å henvise til alle disse aktiviteter som undervisning, siden deres endelige hensikt er å utbre de guddommelige dufter, å tilby Bahá'u'lláhs åpenbaring til menneskeheten og å tjene samfunnet. Men i praksis synes det å være mer fruktbart å behandle dem som adskilte, men gjensidig utfyllende handlingslinjer. For eksempel kan alene det å betegne visse bestrebelser på sosial og økonomisk utvikling som indirekte undervisning skape forvirring på minst to måter: Det kan på den ene side gi inntrykk av at utviklingsaktiviteter bør ha rekruttering av nye troende som sitt primære og umiddelbare mål, hvilket selvfølgelig ikke er tilfelle. På den annen side kan det for noen venner antyde at de oppfyller sin plikt til å undervise ved bare å delta i sosial handling.

Sosial og økonomisk utvikling er et viktig aktivitetsområde i og ved seg selv. Den bør ikke søkes rettferdiggjort i evnen til å føre til innmeldinger; den utfyller undervisning og bidrar også til denne. Når innsats på utviklingsfeltet er vellykket, øker den

naturligvis offentlighetens interesse for troen og skaper nye undervisningsmuligheter for bahá'í-samfunnet, muligheter som vennene bør gripe gjennom sine utvidelses- og befestelsesaktiviteter.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et memorandum av 27. april 1998 til Kontoret for sosial og økonomisk utvikling)

[116]

Ett av grunnprinsippene som styrer bahá'íers sosiale og økonomiske utviklingsarbeid, er at vennene bør gi Bahá'u'lláhs læresetninger til menneskeheten raust og uten betingelser slik at folk overalt kan anvende dem på presserende sosiale spørsmål og forbedre livet individuelt og kollektivt, både i materielle og åndelige dimensjoner. Tilgang til Guds ord bør ikke være betinget av å godta Bahá'u'lláh som en gudsmanifestasjon for denne tid. Når omstendighetene krever det, ville det enn videre ikke være upassende å avholde seg fra eksplisitt å nevne inspirasjonskilden som ligger til grunn for et pedagogisk program utviklet på basis av hans læresetninger. I lys av dette foreligger det en rekke valg som vennene kan vurdere når de skaper pedagogisk materiell som støtter seg til troens lære og prinsipper.

(Fra et brev av 11. juni 2006 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[117]

Det er å vente at et ønske om å gå i gang med sosial handling vil ledsage den kollektive forandringen som begynner å skje i en landsby eller et nabolag etter hvert som handlinger innen felles tilbedelse og hjemmebesøk veves sammen med aktiviteter viet åndelig undervisning av stedets befolkning og skaper et samfunnsliv med et rikt mønster. Sosial handling kan selvsagt gå fra de mest uformelle bestrebelse av begrenset varighet til sosiale og

økonomiske utviklingsprogrammer på et høyt nivå av kompleksitet og raffinement fremmet av bahá'í-inspirerte ikke-statlige organisasjoner – der alle dreier seg om å anvende læresetningene på et eller annet behov som er påvist innen slike områder som helse, undervisning, landbruk og miljø.

(Fra et brev av 4. januar 2009 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[118]

I vårt ridván-budskap fra 2008 nevnte vi at samtidig som vennene fortsatte innsatsen på områdenivå, ville de finne seg trukket lenger og lenger inn i samfunnslivet rundt seg, og ville møte utfordringen med å skulle utvide den systematiske læringsprosessen de gjennomgår, til å omfatte et bredere spekter av menneskenes målrettede bestrebelser. I samfunnslivet begynner det å tre frem et rikt mangfold i hvert område idet aktiviteter forbundet med felles gudsdyrkelse, med innslag av diskusjoner i hjemmets intime omgivelser, veves sammen med aktiviteter som byr på åndelig undervisning for alle medlemmer av befolkningen – voksne, ungdommer og barn. Den sosiale bevisstheten høynes på en naturlig måte når det for eksempel pågår mange livlige samtaler mellom foreldre om barnas håp og ønsker, og tjenesteprosjekter kommer i stand etter initiativ fra juniorungdom. Når de menneskelige ressursene i et område er tilstrekkelig rikelige og vekstmønsteret er fast etablert, kan bahá'í-samfunnet engasjere seg sterkere i samfunnet forøvrig, og må faktisk gjøre det. På dette avgjørende punkt i planens utvikling, da så mange områder nærmer seg et slikt stadium, synes det å være på sin plass at vennene overalt gjør seg tanker om hva slags bidrag deres voksende, pulserende samfunn vil gi til storsamfunnets materielle og åndelige fremgang. I så henseende vil det vise seg å være fruktbart å tenke seg to aktivitetsområder

som er innbyrdes forbundet og forsterker hverandre gjensidig: engasjement i sosial handling og deltagelse i storsamfunnets aktuelle diskurser. ...

Sosial handling kan man best tenke på som et spektrum som spenner fra ganske uformelle bestrebelse av begrenset varighet, foretatt av enkeltpersoner eller små grupper av venner, til svært mangesidige og innflokke programmer for sosial og økonomisk utvikling gjennomført av bahá'í-inspirerte organisasjoner. Uansett omfang og skala forsøker all sosial handling å anvende troens lære og prinsipper for å forbedre et eller annet aspekt av en befolknings sosiale eller økonomiske liv, så beskjedent det enn måtte være. Slike bestrebelse utmerker seg altså ved at deres erklærte formål er å fremme befolkningens materielle velvære, i tillegg til dens åndelige velferd. På menneskehetens horisont avtegner det seg nå en verdenssivilisasjon; at den må oppnå en dynamisk sammenheng mellom livets materielle og åndelige krav, står sentralt i bahá'í-troens lære. Dette idealet har åpenbart vidtrekkende følger for karakteren ved all sosial handling gjennomført av bahá'ier, uansett hvilket omfang og rekkevidde dens innflytelse måtte ha. Selv om forholdene vil variere fra land til land, og kanskje fra område til område, og utløse et mangfold av bestrebelse fra vennenes side, finnes det visse grunnbegreper som alle bør ha i tankene. Ett av disse er at kunnskap har en sentral plass i sosial tilværelse. Videreføringen av uvitenhet er en svært alvorlig form for undertrykkelse; den forsterker de mange fordomsmurene som danner hindringer for gjennomføringen av menneskehetens enhet, som på en og samme tid er målet og funksjonsprinsippet i Bahá'u'lláhs åpenbaring. Tilgang til kunnskap er ethvert menneskes rettighet, og å delta i å utvikle, anvende og utbre den er et ansvar som alle må påta seg i det store foretagende å skulle bygge en fremgangsrik verdenssivilisasjon, enhver etter egne talenter og evner.

Rettferdigheten krever at alle må delta. Skjønt sosial handling kan innebære å sørge for varer og tjenester i en eller annen form, må dens primære hensyn være å bygge evnen innenfor en gitt befolkning til å delta i å skape en bedre verden. Sosial forandring er ikke et prosjekt som én gruppe mennesker gjennomfører til fordel for en annen. Omfanget og kompleksiteten av sosial handling må stå i forhold til de menneskelige ressurser som er tilgjengelige i en landsby eller et nabolag til å videreføre den. En innsats begynner derfor best i beskjedne skala og vokser organisk etter hvert som kapasiteten innenfor befolkningen utvikles. Kapasiteten stiger selvsagt til nye nivåer i takt med at pådriverne for sosial forandring med økende effektivitet lærer å anvende elementer av Bahá'u'lláhs åpenbaring, sammen med vitenskapens innhold og metoder, på sin sosiale virkelighet. Denne virkeligheten må de bestrebe seg på å lese på en måte som stemmer overens med hans lære, idet de i sine medmennesker ser juveler av uvurderlig verdi og erkjenner virkningene av den todelte sammensmeltings- og oppløsningsprosessen på både hjerter og sinn, så vel som på sosiale strukturer. ...

... Man bør ikke søke å engasjere seg ytterligere i samfunnslivet for tidlig. Et slikt engasjement vil skride frem på en naturlig måte etter hvert som vennene i hvert område fortsetter å anvende planens anvisninger gjennom en prosess med handling, refleksjon, rådslagning og studium, med læring som et resultat. Engasjementet i storsamfunnets liv vil blomstre i takt med at bahá'í-samfunnets evne til å fremme sin egen vekst og bevare sin egen livskraft gradvis økes. Det vil oppnå sammenheng med innsatsen for å utvide og befeste samfunnet i den utstrekning det bygger på elementer i det begrepsmessige rammeverk som styrer den nåværende serien av globale planer. Og det vil bidra til å bevege befolkninger mot Bahá'u'lláhs visjon om en fremgangs-

rik og fredelig verdenssivilisasjon i den grad det anvender disse elementene kreativt på nye læringsområder.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riðván-budskap 2010 til verdens bahá'íer)

[119]

Samtidig som utvidelsen og befestelsen har gått jevnt fremover i løpet av året som gikk, har det gått fremover også på andre viktige aktivitetsfelt, ofte i tett likeløp. For å ta et godt eksempel, så skyldes fremskrittene på det kulturelle nivå, som man er vitne til i noen landsbyer og nabolag, i ikke liten grad det man lærer av bahá'í-engasjementet i sosial handling. Vårt Kontor for sosial og økonomisk utvikling utarbeidet nylig et dokument som destillerer tretti år med erfaring samlet på dette området siden kontoret ble opprettet ved Bahá'í verdenssenter. En av kontorets iakttagelser er at innsats for å engasjere seg i sosial handling gis avgjørende fremdrift av opplæringsinstituttet. Dette skjer ikke bare ved økningen i menneskelige ressurser som det fostrer. De åndelige innsikter, egenskaper og evner som kultiveres av instituttprosessen, har vist seg å være like avgjørende for deltagelsen i sosial handling som de er for å bidra til vekstprosessen. Videre blir det forklart hvordan bahá'í-samfunnets atskilte innsatsområder styres av en felles utviklingsorientert begrepsramme sammensatt av gjensidig forsterkende elementer, selv om disse antar ulike uttrykk innenfor forskjellige handlingsområder. Dokumentet vi beskriver ble nylig delt med nasjonale åndelige råd, og vi innbyr dem, i samråd med rådgiverne, til å overveie hvordan begrepene det utforsker kan bidra til å høyne igangværende bestrebelser på sosial handling i deres regi og heve bevisstheten om denne betydningsfulle dimensjonen

ved bahá'í-innsatsen.³ Dette bør ikke tolkes som en generell appell om omfattende aktivitet på dette området – fremveksten av sosial handling skjer naturlig, i takt med at et voksende samfunn øker i styrke – men det er betimelig at vennene reflekterer dypere over innebyrden av sine anstrengelser for å forvandle samfunnet. Oppsvinget i læring som finner sted på dette feltet, stiller økte krav til Kontoret for sosial og økonomisk utvikling, og det blir tatt skritt for å sikre at dets virksomhet utvikler seg i tilsvarende grad.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍván-budskap 2013 til verdens bahá'ier)

[120]

I de senere år er det blitt klart at i samfunn der Femårsplanens kapasitetsbyggende trekk har vært sterkt vektlagt, har det skjedd en betydelig økning i vennenes evne til å delta i sosial handling. Av den grunn ville dere gjøre klokt i å oppmuntre vennene til å holde frem i innsatsen for å styrke opplæringsinstituttet og planens aktiviteter, for der ligger nøkkelen til å mangedoble deres menneskelige ressurser og til å skape et vibrerende, forenet og kjærlig samfunn. Etter hvert som de gjør fremgang på denne veien, vil de i økende grad bli i stand til å yte påtagelige bidrag til den praktiske løsningen av de problemer som møter befolkninger på grasrota i større og mindre byer, i nabolag og landsbyer.

(Fra et brev av 1. oktober 2015 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[121]

3

“Social Action: A paper prepared by the Office of Social and Economic Development at the Bahá'í World Centre, 26 November 2012,” publisert i *Framework for Action: Selected Messages of the Universal House of Justice and Supplementary Material, 2006–2016* (West Palm Beach: Palabra Publications, 2017), s. 327–350. Dokumentet er også tilgjengelig på internett i Bahá'í Reference Library.

En naturlig følge av at det skjer en økning både i ressurser og i bevisstheten om åpenbaringsens innebyrd for en befolknings liv, er ansatsene til sosial handling. Ikke sjelden kommer slike initiativer frem på en organisk måte av programmet for åndelig styrking av juniorungdom eller tilskyndes av rådslagninger om lokale forhold ved samfunnssammenkomster. Slike bestrebelser kan anta mange former, og de innbefatter for eksempel veilederstøtte for barn, prosjekter for å bedre det fysiske miljøet og aktiviteter for å bedre helsen og forebygge sykdom. Noen initiativer blir opprettholdt og vokser gradvis. På forskjellige steder har grunnleggelsen av en samfunnsskole på grasrota vokst frem av en økt omsorg for den riktige undervisningen av barn og av bevisstheten om dens betydning, og da som en naturlig virkning av studiet av instituttmateriale. Tidvis kan vennenes bestrebelser bli kraftig styrket ved arbeidet som drives av en etablert bahá'í-inspirert organisasjon som er virksom i nærheten. Uansett hvor beskjedent et tilfelle av sosial handling kan være i sin begynnelse, så er det et tegn på at et folk er i ferd med å pleie frem en avgjørende kapasitet hos seg selv, med uendelig potensial og betydning for kommende århundrer: å lære hvordan man anvender åpenbaringen på den sosiale tilværelsens mangfoldige dimensjoner. Alle slike initiativer tjener også til å berike den individuelle og kollektive deltagelsen i det bredere samfunns fremherskende diskurser. Som forventet blir vennene dratt videre inn i samfunnslivet – en utvikling som er en naturlig del av handlingsmønsteret i et område helt fra begynnelsen av, men som nå er mye mer uttalt.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[122]

Generelt sett begynner bahá'í utviklingsprosjekter på grasrota og blir på de tidlige stadier holdt gående av lokalt tilgjengelige menneskelige og økonomiske ressurser. Dersom slike prosjekter innledes for tidlig i et område, risikerer de å avlede og ødsle kreftene hos vennene som primært bør ta seg av å fremme utvidelses- og befestelsesprosessen. Erfaring har i denne henseende vist at skoler i lokalsamfunnet, i likhet med andre bestrebelser innen sosial handling, har vist seg å være mer bærekraftige når de fremkommer på lokaliteter med en sterk instituttprosess, som en naturlig forlengelse av de igangværende samfunnsbyggende aktiviteter. På slike steder legges forholdene for å begynne med en skole til rette etter hvert som et økende antall personer deltar i studiet av instituttkursenes hovedsekvens, som tjener til å utstyre flere og flere individer med de egenskaper, holdninger og ferdigheter som kreves for å bidra til åndelige og materielle forvandlingsprosesser. Enn videre, når anstrengelser for å mangfoldiggjøre og styrke barneklasser og juniorungsdomsgrupper fostrer et lokalsamfunns følelse av eierskap overfor undervisningen av yngre generasjoner, leder de til en økning i den kollektive kapasiteten til å sette i gang enda mer komplekse bestrebelser.

(Fra et brev av 9. april 2017 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[123]

Etter hvert som det samfunnsbyggende arbeid intensiveres, tar vennene i bruk de nye kapasiteter de har utviklet for å bedre forholdene i samfunnet rundt seg, med en entusiasme som er tent av deres studium av den guddommelige lære. Kortvarige prosjekter har steget i antall, formelle program har fått større rekkevidde, og det er nå flere bahá'í-inspirerte utviklingsorganisasjoner som er

virksomme innen utdanning, helse, jordbruk og andre områder. Ut fra forvandlingen som følger og er synlig i folks individuelle og kollektive liv, kan man skjelve de umiskjennelige ansatser til den samfunnsbyggende kraften i Bahá'u'lláhs Sak. Det er derfor ikke til å undres over at det er fra slike tilfeller av sosial handling – om de nå er enkle eller komplekse, av fast eller lang varighet – at Det internasjonale bahá'í-samfunns avdelinger i økende grad henter inspirasjon i sine bestrebelser på å delta i samfunnets allmenne diskurser.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, ridván-budskap 2018 til verdens bahá'ier)

[124]

I 'Abdu'l-Bahás og Shoghi Effendis gjerningstid var samfunnet i troens vugge det første som var tilstrekkelig stort til systematisk å kunne begynne å anvende Bahá'u'lláhs lære for å forene materiell og åndelig fremgang. Den jevne strømmen av veiledning fra Det hellige land satte Irans bahá'ier i stand til å gjøre veldige fremskritt i løpet av bare en eller to generasjoner og til å yte et markant bidrag til nasjonens fremgang. Det var et blomstrende nettverk av skoler som tilbød moralsk og akademisk opplæring, også for jenter. Analfabetisme var så godt som utryddet i bahá'í-samfunnet. Foretagender av filantropisk art ble igangsatt. Fordommer som glødet hos etniske og religiøse grupper i det bredere samfunn, ble utryddet i samfunnets kjærlige favn. Landsbyer utmerket seg ved sin renhet, orden og fremgang. Og troende fra dette land medvirket til å oppføre det første mashriqu'l-adhkár i et annet land, med tilliggende tjenestetilbud som skulle «gi lindring til de lidende, underhold til de fattige, ly til de reisende, trøst til de etterlatte og undervisning til de uvitende». I tidens løp ble slike bestrebelser forsterket av spredte initiativ fra andre bahá'í-samfunn

i ulike deler av verden. Men antall troende var ennå, som Shoghi Effendi bemerket overfor et samfunn, for lavt til å fremkalle en merkbar endring i det bredere samfunn, og i mer enn det første halve århundre av formingstiden ble de troende oppmuntret til å samle kreftene om å utbre troen, siden dette var arbeid som kun bahá'ier kunne gjøre og faktisk var deres primære åndelige forpliktelse, og det ville forberede dem på den tid da de mer direkte kunne ta fatt på menneskehetens problemer.

For trettifem år siden skapte sammenfallende omstendigheter innenfor og utenfor samfunnet nye muligheter for et større engasjement i samfunnslivet. Troen hadde utviklet seg til det stadium der det var behov for å innlemme de sosiale og økonomiske utviklingsprosessene i dens vanlige aktiviteter, og i oktober 1983 oppfordret vi verdens bahá'ier til å gå inn i dette nye innsatsområdet. Kontoret for sosial og økonomisk utvikling ble opprettet ved Bahá'í verdenssenter for å bistå oss i å fremme og samordne vennenes aktiviteter i hele verden. På den tiden talte man hundrevis av bahá'í-aktiviteter for sosial og økonomisk utvikling, uansett kompleksitetsnivå. I dag er tallet opp i titusener, medregnet hundrevis av vedvarende prosjekter som skoler, og snesevis av utviklingsorganisasjoner. Det brede spekter av nåværende aktiviteter spenner over innsats fra landsbyer og nabolag til regioner og nasjoner og retter seg mot en rekke utfordringer, innbefattet undervisning fra førskole til universitet, lese- og skriveferdighet, helse, miljø, flyktninghjelp, bedre forhold for kvinner, dyktiggjøring av juniorungdom, fjerning av rasefordommer, jordbruk, lokale sparetiltak og landsbyutvikling. Den samfunnsbyggende kraft i Bahá'u'lláhs Sak har begynt å uttrykke seg mer systematisk i vennenes kollektive liv fordi utvidelses- og befestelsesprosessen har skutt fart, særlig i fremskredne områder. Ut over dette yter selvfølgelig utallige troende bidrag gjennom

egne krefter og innsikter, via yrkesmessig og frivillig innsats, til prosjekter og organisasjoner opprettet for det felles beste.

Nok en gang finner vi altså at krefter i og utenfor troen har gjort et nytt stadium mulig i arbeidet for sosial og økonomisk utvikling i bahá'í-verdenen. I anledning av denne hellige begivenhet ved festlighetene på tvillingfødselsdagene er vi glade over å kunngjøre at Kontoret for sosial og økonomisk utvikling nå slår ut i blomst som en ny verdensomspennende institusjon opprettet ved Verdenssenteret: Bahá'í-samfunnets internasjonale utviklingsorganisasjon. I tillegg vil det bli opprettet et bahá'í utviklingsfond, som den nye organisasjonen vil benytte seg av for å understøtte både for lengst etablerte og fremvoksende utviklingstiltak rundt om i verden; det vil bli støttet av Rettferdighetens Hus, og enkeltpersoner og institusjoner kan bidra til det.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 9. november 2018 til verdens bahá'ier)

[125]

Samfunnsutvikling og befolkninger i bevegelse

O verdens folk! Bygg gudshus rundt om i landene i hans navn som er alle religioners Herre. Gjør dem så fullkomne som mulig er i tilværelsens verden, og utsmykk dem med det som anstår dem, ikke med avbildninger og statuer. Lovpris så her deres Herre, den mest medlidende, med fryd og glede. Sannelig, å komme ham i hu fryder øyet og fyller hjertet med lys.

(Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas*, §31)

[126]

... alle medlemmer av menneskeslekten, det være seg folkeslag eller regjeringer, byer eller landsbyer, {er} i økende grad blitt innbyrdes avhengige av hverandre. Å være helt uavhengig av andre er ikke lenger mulig for noen, da politiske bånd forener alle folk og nasjoner, og handelens, industriens, landbrukets og skolevesenets bånd blir sterkere for hver dag. Derfor kan hele menneskehetens enhet bli oppnådd i denne tid.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §15.6)

[127]

Selv om mashriqu’l-adhikáren i det ytre er en materiell struktur, har den likevel en åndelig virkning. Den smir enhetsbånd fra hjerte til hjerte; den er et kollektivt senter for menneskenes sjeler. I hver by der det i løpet av manifestasjonens dager ble reist et tempel, har dette skapt trygghet og varighet og fred, for slike bygninger ble viet Guds evige forherligelse, og det er bare i ihukommelsen av Gud at hjertet kan finne hvile. Nådige Gud! Gudshusets bygning har en sterk innflytelse på enhver livsfase. I Østen har erfaringen tydelig vist at dette er en kjensgjerning. Selv om et hus i en eller annen

liten landsby ble utpekt som mashriq'1-adhkáren, fremkalte det en markert virkning; hvor mye større ville vel ikke virkningen være av et som ble oppført særskilt.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §60.1) [128]

Mashriq'1-adhkáren er en av de vesentligste institusjoner i verden, og den har mange sidegrener. Skjønt den er et gudshus, er den også forbundet med et sykehus, et herberge for reisende, en skole for foreldreløse barn og et universitet for videregående studier. Hver mashriq'1-adhkár er tilknyttet disse fem ting. Mitt håp er at mashriq'1-adhkáren nå vil bli opprettet i Amerika, og at gradvis vil sykehuset, skolen, universitetet, apoteket og herberget følge, der alle fungerer i samsvar med de mest effektive og velordnede fremgangsmåter. Gjør Herrens elskede kjent med disse ting, slik at de vil forstå hvor stor betydningen er av «Demringsstedet for Guds ihukommelse». Templet er ikke bare et sted for tilbedelse; snarere er det fullstendig og helt i enhver henseende.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §64.1) [129]

Basis for liv og eksistens er samarbeid og gjensidig hjelp, mens årsaken til tilintetgjørelse og tilbakegang er opphøret av hjelp og bistand. Jo høyere eksistensens rike er, desto sterkere og mer avgjørende blir dette vektige spørsmål om samarbeid og bistand. Innen menneskehetens rike befinner derfor samarbeid og gjensidig hjelp seg i en høyere grad av fullstendighet og fullkommenhet enn den som råder i de øvrige av eksistensens riker – i den grad at menneskehetens liv er totalt avhengig av dette prinsippet. Særlig blant Guds venner må dette sterke grunnlag bli forsterket på en slik måte at hver sjel kan hjelpe de andre i alle anliggender, om

det nå gjelder åndelige virkeligheter og indre sannheter eller livets materielle og fysiske aspekter. Dette er spesielt tilfelle ved opprettelse av offentlige institusjoner som er til nytte for alle mennesker, og da i særdeleshet *mashriqu'l-adhkár*, som utgjør den største blant guddommelige opprettelser.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[130]

Pliktene for medlemmene i de åndelige råd som underviser om Guds Sak i østlige land, er klart nedfelt i de hellige tekster.

Disse befaler dem å arbeide for å forbedre moralen og utbre lærdom; å utrydde uvitenhet og mangel på opplysning, eliminere fordommer og styrke grunnlaget for sann tro i folks hjerter og sinn; å søke å utvikle tillit til seg selv og unngå blind etteraping; å sikte mot å høyne effektiv forvaltning av egne anliggender og overholde renhet og forfinelse under alle omstendigheter; å vise seg forpliktet overfor sannferdighet og ærlighet, og vise sin evne til å opptre oppriktig, modig og resolutt.

De formaner dem likeledes til å gi sin støtte til utvikling av landbruk og industri, å befeste grunnlaget for gjensidig hjelp og samarbeid, å fremme kvinners frigjøring og fremgang og støtte obligatorisk skolegang for begge kjønn, å oppmuntre til anvendelse av rådslagningsprinsippene blant alle klasser, og å holde seg til pønlig nøyaktighet som norm i all handel ogandel.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 30. januar 1926 skrevet til de åndelige råd i Østen – oversatt fra persisk)

[131]

Det er i dag mange landsbyer i India, Filippinene, Afrika, Latin-Amerika etc. der bahá'íene utgjør en majoritet eller tilmed hele befolkningen i landsbyen. Som du vil huske, er ett av målene i

Femårsplanen å utvikle det som kjennetegner bahá'í samfunnsliv, og det er fremfor alt slike landsbyer dette målet retter seg mot. De lokale åndelige råd i slike landsbyer må gradvis utvide omfanget av sine aktiviteter, ikke bare for å utvikle hvert aspekt av det åndelige liv hos de troende i sitt ansvarsområde, men også for å fremme standardene i landbruk og andre ferdigheter i folkets liv, gjennom bahá'í rådslagning og slike bahá'í-prinsipper som harmoni mellom vitenskap og religion, betydningen av undervisning, og arbeid som en form for tilbedelse. Til dette vil de trenge hjelp av bahá'í-eksperter fra andre land. Dette er et større foretagende og settes gradvis i gang hvor og når dette er mulig.

(Fra et brev av 27. juli 1976 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[132]

Når bahá'í-samfunnet i en landsby utgjør en betydningsfull andel av befolkningen, har det et bredt spekter av anledninger til å være et eksempel på og en oppmuntring til måter for å bedre livskvaliteten i landsbyen. Blant de initiativer det kunne ta, er tiltak for å fremme skoleundervisning av barn, alfabetisering av voksne og opplæring av kvinner for bedre å ivareta forpliktelsene som mødre og spille en større rolle i landsbyens administrative og sosiale liv; oppmuntring av landsbyens folk til å slutte seg sammen i tilbedelse, kanskje tidlig om morgenen, uten hensyn til deres varianter av religiøs tro; støtte til innsats for å bedre landsbyens hygiene og helse, herunder oppmerksomhet viet forsyning av rent vann, bevaring av landsbymiljøets renslighet og undervisning om de skadelige virkningene av narkotika og rusmidler. Andre muligheter vil uten tvil by seg for landsbyens bahá'í-samfunn og dets lokale åndelige råd.

(Fra et brev av 25. juli 1988 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[133]

Et samfunn er selvfølgelig mer enn summen av sine medlemmer. Det er en omfattende sivilisasjonsenhet sammensatt av enkeltmennesker, familier og institusjoner som gir opphav til og ansporer systemer, organer og organisasjoner som samarbeider med et felles siktemål for folkets velferd både innenfor og utenfor sine egne grenser. Det er en sammensetning av uensartede, samspillende deltagere som oppnår enhet i en uopphørlig søken etter åndelig og sosial fremgang. Siden bahá'ier alle steder befinner seg helt ved begynnelsen av den samfunnsbyggende prosessen, må de foreliggende oppgaver vies en kolossal innsats.

For at samfunnet skal kunne blomstre, særlig på det lokale plan, kreves det – som vi har sagt i et tidligere budskap – en betydelig høyning i adferdsmønstre: disse mønstre hvorved enkeltmedlemmenes dyder og det åndelige råds funksjonsmåte kommer til samlet uttrykk i samfunnets enhet og fellesskap og i dets aktivitets- og vekstdynamikk. Dette fordrer at samfunnets elementer – voksne, ungdommer og barn – integreres i åndelige, sosiale, pedagogiske og administrative aktiviteter, og at de engasjerer seg i lokale undervisnings- og utviklingsplaner. Det innebærer en felles vilje og målbevissthet med sikte på å videreføre det åndelige råd gjennom årlige valg. Det er forbundet med at man praktiserer gudsdyrkelse i fellesskap. Dermed er det helt nødvendig for samfunnets åndelige liv at vennene holder regelmessige åndelige sammenkomster i lokale bahá'í-sentre der disse finnes, eller andre steder, deriblant hjemme hos de troende.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍván-budskap 1996 til verdens bahá'ier)

[134]

I et landlig område bestående av landsbyer og kanskje en eller to byer er det, som dere er klar over, ofte slik at når et handlingsmønster forbundet med et intensivt vekstprogram er under oppretting, er vennenes innsats begrenset til noen få steder. Men når mønsteret først er på plass, kan det raskt utvides til landsby etter landsby, som forklart i vårt riðván-budskap i år. På hvert sted oppstår det tidlig et lokalt åndelig råd, og dets jevne utvikling følger en bane som er parallell med og nært forbundet med den begynnende vekstprosessen som utfolder seg i landsbyen. Og ikke ulik utviklingen av andre sider ved denne prosessen kan utviklingen av det lokale råd best forstås som oppbygging av kapasitet.

Det som i første omgang trenger å skje, er forholdsvis enkelt: Enkeltmenneskenes kjennskap til vekstprosessen som er i ferd å skyte fart i landsbyen, født av hvert medlems personlige deltagelse i kjerneaktivitetene, må forenes i en kollektiv bevissthet som erkjenner både den pågående forvandlingens natur og rådets plikt til å fostre den. Noe oppmerksomhet må uten tvil vies visse grunnleggende administrative funksjoner – for eksempel å møtes med en grad av regelmessighet, å holde nittendagsfesten og planlegge markering av helligdager, å opprette et lokalt fond og holde årlige valg i samsvar med bahá'í prinsipper. Det bør imidlertid ikke vise seg vanskelig for det lokale råd å begynne å rådslå som et organ, ledsaget av tilsvarende innsats og oppmuntring fra en assistent for et hjelperådsmedlem, om én eller to særskilte saker med umiddelbar relevans for livet i samfunnet: hvordan samfunnets gudhengivne karakter høynes gjennom bestrebelse fra personer som har fullført det første instituttkurset; hvordan den åndelige undervisningen av barna ivaretas av lærere fostret av instituttet; hvordan juniorungdommens potensial virkeliggjøres av programmet for å styrke dem åndelig; hvordan samfunnets

åndelige og sosiale struktur styrkes etter hvert som vennene besøker hverandre hjemme. Etter hvert som rådet drøfter slike håndgripelige saker og lærer å nære vekstprosessen på en kjærlig og tålmodig måte, blir dets forbindelse med områdeundervisningskomiteen og opplæringsinstituttet gradvis befestet i en felles hensikt. Men enda viktigere er det at det vil begynne å legge grunnlaget for å bygge dette enestående hengivne og genuint støttende forhold, beskrevet av den elskede Beskytter i mange av hans budskap, som lokale åndelig råd bør opprette med den enkelte troende.

Å lære å rådslå om særskilte saker som har med verdensplanen å gjøre, uansett hvor viktig dette er, representerer åpenbart bare én dimensjon av kapasitetsbyggingsprosessen som det lokale åndelige råd må beskjeftige seg med. Dets fortsatte utvikling innebærer å holde seg til 'Abdu'l-Bahás pålegg om at «alle diskusjoner må begrenses til åndelige temaer som angår sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds dufter og opphøyelsen av hans hellige ord.» Dets jevne fremgang krever et ubøyelig engasjement for å fremme samfunnets beste interesser og et årvåkent vern av vekstprosessen mot det moralske forfalls krefter som truer med å stoppe den. Dets vedvarende fremgang fordrer en ansvarsfølelse som strekker seg ut over kretsen av venner og familier som deltar i kjerneaktiviteter, til å omfatte hele befolkningen i landsbyen. Og dets gradvise modning understøttes av en urokkelig tro på 'Abdu'l-Bahás forsikring om at han vil inneslutte ethvert åndelig råd i sin omsorgs og beskyttelses favn.

Denne høyningen av rådets kollektive bevissthet er forbundet med dets økende evne til å vurdere og anvende ressurser riktig, økonomiske og andre, både til støtte for samfunnsaktiviteter og

i utøvelsen av sine administrative funksjoner, som med tiden kan innbefatte veloverveid utpeking av komiteer og vedlikehold av beskjedne fysiske installasjoner beregnet på dets virksomhet. Ikke mindre viktig er dets evne til å fostre et miljø som bidrar til at et større antall personer deltar i forenet handling, og til å sikre at deres krefter og talenter bidrar til fremgang. I alle disse henseender forblir samfunnets åndelige velbefinnende fremst i rådets bevissthet. Og når det oppstår uunngåelige problemer, om de nå er forbundet med en eller annen aktivitet eller mellom personer, vil de bli behandlet av et lokalt åndelig råd som har vunnet samfunnsmedlemmenes tillit så fullstendig at alle naturlig vender seg til det for å få hjelp. Dette innebærer at rådet gjennom erfaring har lært hvordan det hjelper de troende til å legge partitenkningen splittende handlemåter til side, hvordan det finner enhetens frø i selv de mest innfløkte og vanskelige situasjoner, og hvordan det pleier dem sakte og kjærlig, og hele tiden holder fast ved rettferdigheten som målestokk.

Vi har tidligere pekt på at etter hvert som samfunnet vokser i størrelse og i evne til å holde livskraften ved like, så vil vennene bli trukket videre inn i samfunnslivet rundt dem og bli utfordret til å dra fordel av de tilnæringsmåtene de har utviklet for å respondere på et stadig bredere spekter av saker som deres landsby står overfor. Spørsmålet om innbyrdes sammenheng, som er så vesentlig for veksten som hittil er oppnådd, og så grunnleggende for planens stadig fremskridende handlingsramme, antar nå nye dimensjoner. Mye vil falle på det lokale råd, ikke som en gjennomfører av prosjekter, men som den moralske autoritets stemme, for å sikre at mens vennene bestreber seg på å anvende troens lære for å bedre forholdene gjennom en handlings-, refleksjons- og rådslagningsprosess, blir den moralske kvaliteten av deres bestrebelser ikke satt i fare.

Vårt ridván-budskap beskrev noen få karakteristiske trekk ved sosial handling på grasrotnivå og de vilkår den må oppfylle. Innsatsen i en landsby vil i alminnelighet begynne i liten skala, kanskje ved at det dukker opp grupper av venner, hver av dem opptatt av et særskilt sosialt eller økonomisk behov som gruppen har merket seg, og hver av dem i ferd med å utføre et enkelt sett med passende handlinger. Rådslagning på nittendagsfesten skaper et rom der samfunnets økende sosiale bevissthet kan komme til uttrykk på en konstruktiv måte. Uansett arten av de igangsatte aktivitetene må det lokale råd være oppmerksomt på mulige fallgruber og om nødvendig hjelpe vennene til å styre forbi dem – forlokelsen av overambisiøse prosjekter som ville sluke krefter og til sist vise seg å være uholdbare, fristelsen ved økonomiske tilskudd som ville gjøre det nødvendig å fravike et bahá'í-prinsipp, løftene ved bedragerisk innpakkede teknologier som ville frata landsbyen dens kulturelle arv og føre til oppsplitting og disharmoni. Til sist kan styrken i landsbyens instituttprosess, og den økte dyktighet den har fostret hos enkeltpersoner, sette vennene i stand til å benytte seg av metoder og programmer som har bevist at de virker, som er blitt utviklet av en eller annen bahá'í-inspirert organisasjon, og som er blitt innført i området etter forslag fra og støttet av vårt Kontor for Sosial og Økonomisk Utvikling. Enn videre må rådet lære å samhandle med sosiale og politiske strukturer på stedet og gradvis høyne bevisstheten om troens nærvær og innflytelsen den øver på landsbyens fremgang.

Det som er skissert i de foregående avsnitt, representerer bare noen få av de egenskaper som lokale åndelige råd i verdens mange landsbyer gradvis vil utvikle når de betjener behovene i samfunn som omfatter større og større antall. Idet de i økende grad gjør sin slumrende yteevne og arbeidskraft synlig, vil deres medlemmer av innbyggerne i hver landsby komme til å bli betraktet som «den

barmhjertiges tillitsmenn overfor menneskene». Dermed vil disse rådene bli «skinnende lamper og himmelske hager, og fra dem føres hellighetens dufter hen over alle egner, og kunnskapens lys spredes over alle skapte ting. Fra dem strømmer livsens ånde i alle retninger.»

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 28. desember 2010 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[135]

I dette landskapet av blomstrende aktivitet er det ett fremtidsperspektiv som fortjener spesiell omtale. I budskapet stilet til dere for tre år siden uttrykte vi håp om at vennene, i områder med et igangværende intensivt vekstprogram, ville bestrebe seg på å lære mer om måtene for samfunnsbygging ved å utvikle sentre for intens aktivitet i nabolag og landsbyer. Våre forhåpninger er blitt overtruffet, for selv i områder der vekstprogrammet ennå ikke har oppnådd styrke, har noen få personers bestrebelser på å få i gang kjerneaktiviteter gang på gang vist seg å være effektive. Denne fremgangsmåten dreier seg dypest sett om responsen på Bahá'u'lláhs lære fra befolkninger som er rede til den åndelige forvandling som hans åpenbaring fostrer. Ved å delta i den pedagogiske prosessen som opplæringsinstituttet virker for, motiveres de til å forkaste sløvheten og likegyldigheten som innpodes av samfunnets krefter, og etterstreber isteden handlingsmønstre som viser seg å forandre livet. Der denne fremgangsmåten har gått fremover i noen år i et nabolag eller en landsby, og vennene har bevart sitt fokus, åpenbarer det seg bemerkelsesverdige resultater – gradvis, men umiskjennelig. Ungdom settes i stand til å ta ansvar for utviklingen hos yngre personer i sitt miljø. Eldre generasjoner hilser velkommen ungdommens bidrag til meningsfylte diskusjoner om saker som gjelder hele samfunnet. Disiplinen som dyrkes gjennom

den pedagogiske prosessen i samfunnet, bygger rådslagningskapasitet for både unge og gamle, og det dukker opp nye rom for målrettet samtale. Men forandringer begrenser seg ikke bare til bahá'íene og dem som er med på kjerneaktivitetene som planen krever, slike som over tid rimeligvis kunne ventes å tilegne seg nye tenkemåter. Selve ånden på stedet blir påvirket. I et bredt område av befolkningen tar en andaktsfull holdning form. Uttrykk for likestilling mellom menn og kvinner blir tydeligere. Utdannelse for barn, både gutter og piker, nyter større oppmerksomhet. Indre familieforhold – formet av århundregamle antagelser – endrer karakter på en merkbar måte. En følelse av å være forpliktet overfor ens nærmeste samfunn og fysiske miljø blir fremherskende. Til og med fordommens svøpe, som kaster sin uhellsvangre skygge på ethvert samfunn, begynner å vike for enhetens betvingende kraft. Kort sagt: Sider ved kulturen påvirkes av det samfunnsbyggende arbeid som vennene driver.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḡvân-budskap 2013 til verdens bahá'íer)

[136]

Et gudshus er selvfølgelig en enhetlig del av den samfunnsbyggende prosessen, og oppføringen av det utgjør en viktig milepæl i utviklingen av et samfunn. Rettferdighetens Hus håper at ved den iver og målbevissthet som vennene i ... gjennomfører Femårsplanens viktige aktiviteter med, vil de fremskynde den dag da tiden vil være kommet for å bygge en mashriqu'l-adhkár i ditt land.

(Fra et brev av 12. desember 2013 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[137]

Til grunn for prosessen ligger det helt fra starten av selvfølgelig en kollektiv bevegelse mot visjonen om materiell og åndelig velferd fremsatt av ham som er verdens livgiver. Men når så store antall er med, kan man skjelne bevegelse i en hel befolkning.

Denne bevegelsen gir seg særlig til kjenne i områdene der det skal opprettes et lokalt *mashriqu'l-adhkár*. For eksempel ligger ett slikt område i Vanuatu. Vennene bosatt på øya Tanna har gjort en voldsom innsats for å øke bevisstheten om det planlagte gudshuset, og på ulike måter har de alt fått med seg ikke mindre enn en tredjedel av øyas 30000 innbyggere i en stadig bredere samtale om dets betydning. Evnen til å føre en samtale på høyt nivå i gang blant så mange mennesker er blitt skjerpet gjennom års erfaring i å tale om Bahá'u'lláhs lære og i å øke rekkevidden for et pulserende opplæringsinstitutt. På øya er det særlig juniorungdomsgrupper som har fremgang, ansporet av støtten fra landsbyhøvdinger som ser hvordan deltagerne blir åndelig styrket. Enheten og engasjementet som råder mellom disse unge, har oppmuntret dem slik at ikke bare har de eliminert sin egen passive sløvhets, men også funnet måter å arbeide til beste for samfunnet på, gjennom ulike praktiske prosjekter, og som et resultat er folk av enhver alder, ikke minst deres egne foreldre, blitt ansporet til konstruktiv handling. Blant de troende og samfunnet for øvrig innser man at det er en gave å kunne henvende seg til et lokalt åndelig råd for å få veiledning og for å løse vanskelige situasjoner, og i neste omgang blir de åndelige råds avgjørelser i økende grad preget av klokskap og følsomhet. Her foreligger det mye som peker i retning av at når elementene i planens handlingsramme føyes sammen i et sammenhengende hele, kan det ha dyp innvirkning på en befolkning. Og det er på bakgrunn av vedvarende utvidelse og befestelse – slik det intensive vekstprogrammets trettiende syklus nylig har konkludert med – at vennene, sammen med øyas øvrige

beboere, aktivt undersøker hva det innebærer at det i deres midte oppføres et *mashriqu'l-adhkár*, et «kollektivt senter for menneskers sjeler». Med aktiv støtte fra tradisjonelle ledere har øyboerne på Tanna fremlagt ikke mindre enn hundre ideer om utformingen av templet, noe som viser i hvilken grad gudshuset har satt fantasien i sving og åpnet betagende utsikter for den innflytelse det ligger an til å ha på livet under sin skygge.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, ridván-budskap 2014 til verdens bahá'ier)

[138]

... et gudshus skal være det åndelige midtpunkt for et samfunn, og sammen med de tilliggende tjenester som vil bli opprettet, bidrar det til et kollektivt liv med frodig mønster. De første gudshusene på hvert kontinent tjener nå som de nasjonale templer i de land hvor de ligger, og de betjener også samfunnene i nærheten og spiller en betydelig rolle i lokale aktiviteter. Etter hvert som vekstprosessen utvikler seg, vil templer i økende grad bli oppført på det nasjonale og lokale plan, og mye vil bli lært om deres natur og om hvordan de bidrar til samfunnsbyggingsprosessen. De mange aspekter ved denne institusjonens virksomhet vil gradvis bli tydelige. Som Shoghi Effendi skrev: «Ingen utenom institusjonen *mashriqu'l-adhkár* kan på fullgodt vis sørge for grunnforutsetningene tilbedelse og tjeneste, som begge er så avgjørende for gjenreisningen av verden.»

(Fra et brev av 26. januar 2015 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[139]

I noen av de områder der veksten er kommet til dette stadium, har en enda mer spennende utvikling funnet sted. Innenfor disse områdene finnes det steder hvor en betydningsfull prosentdel av hele befolkningen nå deltar i samfunnsbyggende aktiviteter. Det finnes for eksempel små landsbyer der instituttet har fått alle barn og juniorungdommer som deltagere i sine programmer. Når aktiviteten favner vidt og langt, blir troens innvirkning på samfunnet mer åpenbar. Bahá'í-samfunnet gis en høyere status som en særpreget moralsk stemme i folkets liv og er i stand til å bidra med et velinformert perspektiv på diskursene rundt seg, som for eksempel yngre generasjoners utvikling. Autoritetspersoner fra det bredere samfunn begynner å nyttiggjøre seg innsikt og erfaringer fra initiativer til sosial handling inspirert av Bahá'u'lláhs lære. Samtaler som er påvirket av denne læren og dreier seg om det felles beste, trenger inn i et stadig bredere tverrsnitt av befolkningen, til det punkt der man kan merke en virkning på den generelle diskurs på et sted. Utenfor bahá'í-samfunnet begynner folk å betrakte det lokale åndelige råd som en strålende visdomskilde som også de kan vende seg til for å bli opplyst.

Vi erkjenner at slike utviklinger ennå er en fjern utsikt for mange, selv i områder der et aktivitetsmønster omfatter store antall. Men noen steder er det dette som er arbeidet nå. Skjønt vennene i slike områder fortsetter å være opptatt med å holde vekstprosessen ved like, krever andre dimensjoner ved bahá'í-bestrebelsen stadig mer oppmerksomhet fra deres side. De forsøker å forstå hvordan en blomstrende lokalbefolkning kan forvandle det samfunn som det selv er en fast del av. Dette vil være en ny læringsfront i den overskuelige fremtid, der det vil vinnes innsikter som i siste instans vil være til nytte for hele bahá'í-verdenen.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[140]

Og etter hvert som arbeidet i tusener av landsbyer og nabolag skyter fart, finner et pulserende samfunnsliv rotfeste på hvert sted. Det har vært en tydelig økning i tallet på områder der systemet for å utvide dette aktivitetsmønsteret til flere og flere steder er i ferd med å bli godt etablert og dermed setter vennene i stand til å passere den tredje milepælen langs et utviklingskontinuum. Og det er her, i grenseområdene for bahá'í-verdenens læring, særlig i befolkningers bevegelse hen mot Bahá'u'lláhs visjon, at det ikke bare er store antall som kommer inn i bahá'í-aktivitetenes brede favn, men at vennene nå lærer hvordan betraktelige grupper etter hvert oppfatter seg som en del av Det største navns samfunn. Vi ser hvordan troens pedagogiske innsats antar en mer formell karakter på slike steder etter hvert som barn sømløst beveger seg gjennom klassetrinnene år etter år, og ett nivå av programmet for åndelig styrking av juniorungdom trofast etterfølger et annet. På disse stedene lærer opplæringsinstituttet å sørge for at det tilveiebringes tilstrekkelige menneskelige ressurser for å forstå den åndelige og moralske fostringen av stadig flere barn og yngre ungdommer. Å delta i disse grunnleggende aktivitetene er i ferd med å bli så rotfestet i befolkningens kultur at dette betraktes som en uunnværlig side ved livet i et samfunn. En ny vitalitet trer frem hos et folk som tar hånd om sin egen utvikling, og de bygger immunitet mot de samfunnskrefter som avler passivitet. Muligheter for materiell og åndelig fremgang tar form. Den sosiale virkelighet begynner å endre seg.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḡván-budskap 2018 til verdens bahá'ier)

[141]

Læring og systematisk handling

Hensikten med lærdom bør være å fremme folkets velbefinnende. ... Sann lærdom er det som bidrar til verdens velferd, ikke til hovmod og innbilskhet eller til tyranni, vold og plyndring.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk) [142]

... et menneskes lykke og storhet, rang og stade, velbehag og fred har aldri bestått i vedkommendes personlige rikdom, men heller i hans utmerkede karakter, hans høytstilende besluttsomhet, bredden av hans lærdom og evnen til å løse vanskelige problemer.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 28) [143]

Det finnes visse søyler som er grunnfestet som urokkelige støtter for Guds tro. De mektigste blant disse er lærdom og tankens bruk, bevissthetens utvidelse og innsikt i universets faktiske forhold og i den allmektige Guds skjulte mysterier.

Å fremme kunnskap er således en ufrakommelig plikt som er pålagt enhver av Guds venner.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, § 97.1-97.2) [144]

Alle velsignelser er av guddommelig opphav, men ingen kan måle seg med denne evnen til intellektuell undersøkelse og utforskning, som er en evig gave med endeløs glede som sine frukter. ...

Derfor bør dere gjøre deres flittigste bestrebelse for å tilegne dere vitenskap og kunstgrener. Jo mer dere presterer, desto høyere blir deres nivå innenfor den guddommelige hensikt. Det vitenskapelige menneske oppfatter og er utstyrt med evnen til å se, mens den som er uvitende og forsømmer denne utviklingen, er blind. Det forskende sinn er oppmerksomt, levende; det ufølsomme og likegyldige sinn er døvt og dødt. Et vitenskapelig menneske er en sann indikator og representant for menneskeheten, for gjennom logiske og forskningsbaserte prosesser blir det kjent med alt som angår menneskeheten, dens tilstand, forhold og begivenheter. Det studerer menneskesamfunnets statslegeme, forstår sosiale problemer og utformer sivilisasjonens vev og struktur. Vitenskap kan faktisk sammenlignes med et speil der uendelige former og bilder av eksisterende ting blir åpenbart og avspeilet. Den er selve grunnvullen for all individuell og nasjonal utvikling. Uten denne undersøkelse som basis er utvikling umulig. Søk derfor med flittig innsats kunnskap om og oppnåelse av alt som ligger i denne vidunderlige gaves makt.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 67-68)

[145]

Verdens nåværende tilstand – dens økonomiske ustabilitet, sosiale stridigheter, politiske misnøye og internasjonale mistillit – bør vekke de unge opp fra deres døs og få dem til å spørre hva fremtiden vil bringe. Det er avgjort de som vil lide mest dersom en katastrofe feier over verden. De bør derfor åpne øynene for de foreliggende forhold, studere de onde krefter som er virksomme, og så reise seg til felles innsats og få gjennomført de nødvendige reformer – reformer som skal omfatte menneskelivets åndelige så vel som sosiale og politiske faser.

(Fra et brev av 13. mars 1932 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[146]

Systematisering sikrer at det er samsvar i innsatsen langs flere linjer basert på vel gjennomtenkte planer. I alminnelig forstand innebærer den en ordnet fremgangsmåte i alt som gjelder bahá'í-tjeneste, om det er i undervisning eller administrasjon, i innsats av individuell eller kollektiv art. Skjønt systematisering gir rom for den enkeltes initiativ og spontanitet, indikerer den at det er behov for å være klar i tanken, metodisk, effektiv, standhaftig, avbalansert og harmonisk. Systematisering er en nødvendig måte å fungere på tilskyndet av det påtrengende behovet for handling.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riđván-budskap 1998 til verdens bahá'ier)

[147]

Hvis læring skal være den primære måten å fungere på i et samfunn, da må visjoner, strategier, mål og metoder granskes gang på gang. Etter hvert som oppgaver gjennomføres, hindringer fjernes, ressurser mangfoldiggjøres og erfaringer høstes, må målsetninger og fremgangsmåter endres, men slik at en kontinuerlig handlingsgang holdes ved like.

(*The Institution of the Counsellors*, et dokument utarbeidet av Det Universelle Rettferdighetens Hus (Haifa: Bahá'í World Centre, 2001), s. 24) [148]

Ett av deres fremste anliggender vil bli å styrke forståelsen av systematisk handling, som allerede er høynet av suksessen den har medført. Å nå frem til en forenet visjon av vekst basert på en realistisk vurdering av muligheter og ressurser, å utvikle strategier som gir veksten struktur, å uttenke og gjennomføre handlingsplaner avpasset kapasiteten, å foreta nødvendige justeringer mens kontinuiteten opprettholdes, å bygge videre på det som oppnås

– dette er noen av grunnbetingelsene for systematisering som ethvert samfunn må lære å tilegne seg.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 27. desember 2005 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[149]

Denne utviklingen i kollektiv bevissthet lar seg spore i at ordet «ledsage» stadig oftere dukker opp i samtaler blant vennene, et ord som inngis en ny betydning mens det opptas i bahá'í-samfunnets vanlige ordforråd. Det bærer bud om den betydningsfulle styrkingen av en kultur der læring er måten man arbeider på, en måte som fostrer flere og flere menneskers bevisste deltagelse i en forenet innsats for å anvende Bahá'u'lláhs lære på byggingen av en guddommelig sivilisasjon, som Beskytteren erklærer er troens primære oppgave. En slik tilnærming frembyr en skarp kontrast til de åndelig fallerte og dødsmerkede måtene å handle på i en gammel samfunnsorden som så ofte søker å temme menneskers energi gjennom herskermakt, grådighet, skyldfølelse eller manipulasjon.

I forhold blant vennene kommer denne utviklingen i kulturen således til uttrykk i kvaliteten av deres omgang med hverandre. Læring som arbeidsmåte krever at alle inntar en ydmyk holdning, en tilstand der man glemmer selvet, har full tillit til Gud, stoler på hans altoppholdende kraft og er trygg på hans usvikelige bistand, vet at han og han alene kan forvandle myggen til en ørn og dråpen til et grenseløst hav. Og i en slik tilstand arbeider sjeler uopphørlig sammen og gleder seg, ikke så mye over sine egne prestasjoner, men over andres fremgang og tjenester. Derfor har det seg slik at deres tanker hele tiden er samlet om å hjelpe hverandre til å komme til topps i tjeneste for hans Sak og til å sveve i hans kunnskaps himmel. Dette er det vi ser i det nåværende aktivitetsmønsteret som utfolder seg rundt om på kloden, drevet frem av unge og gamle,

av veteraner og erklærte som arbeider side ved side.

Dette fremskrittet innenfor kulturen påvirker ikke bare forbindelser individer imellom, men dets virkninger kan også merkes i måten troens administrative anliggender blir håndtert på. Siden læring er kommet til å kjennetegne samfunnets arbeidsmåte, er visse sider av beslutningsprosessen angående utvidelse og befestelse blitt tillagt de troende som gruppe, noe som gjør at planlegging og gjennomføring lettere kan tilpasses omstendighetene ute i felten. ...

Bahá'u'lláhs åpenbaring har et veldig omfang. Den krever dyptgående forandring ikke bare på det individuelle plan, men også i storsamfunnets struktur. «Er ikke hensikten med enhver åpenbaring,» forkynner han selv, «å skape en forvandling av hele menneskehetens karakter – en forvandling som skal manifestere seg både utad og innad, og som skal påvirke både dens indre liv og ytre forhold?» Arbeidet som i dag skrider frem i alle deler av verden, representerer det hittil siste stadium i den løpende bahá'í-innsatsen for å skape kjernen i den strålende sivilisasjon som ligger forvart i hans lære; å bygge denne sivilisasjonen er et foretagende av uendelig kompleksitet og omfang, et foretagende som vil kreve at menneskeheten anstrenger seg i århundrer for å gjøre det til virkelighet. Det finnes ingen snarveier, ingen formler. Den nødvendige læringen vil skje, og kapasiteten vil bli utviklet, kun etter hvert som man bestreber seg på å hente innsikter fra hans åpenbaring, på å utnytte menneskeslektens økende kunnskap, på intelligent anvendelse av hans lære på menneskehetens liv og på å rådslå om spørsmålene som dukker opp.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍván-budskap 2010 til verdens bahá'íer)

[150]

Det er naturligvis tallrike spørsmål som må tas opp i læringsprosessen, som nå er i gang i alle verdens regioner: hvordan man skal føre sammen mennesker med ulik bakgrunn i et miljø som – befridd for den stadige trusselen om konflikt og kjennetegnet ved sitt preg av from oppmerksomhet – oppmuntrer dem til å legge til side partitenkningens splittende handlingsmønster, fostrer høyere grader av enhet i tenkning og handling og utløser helhjertet deltagelse; hvordan man skal administrere sakene i et samfunn der ingen herskende klasse med geistlige funksjoner kan kreve særlig utmerkelse eller privilegier som sin rett; hvordan man skal gjøre det mulig for grupper av menn og kvinner å bryte ut av passivitetens begrensninger og undertrykkelsens lenker for å hengi seg til aktiviteter som bidrar til deres åndelige, sosiale og intellektuelle utvikling; hvordan man skal hjelpe ungdom til å navigere gjennom en avgjørende livsfase og bli i stand til å rette kreftene inn mot å føre sivilisasjonen fremover; hvordan man innenfor familieenheten skal skape en dynamikk som leder til materiell og åndelig velstand uten å inngi de oppvoksende generasjoner en følelse av fremmedgjorthet overfor noen illusoriske «de andre» eller å gi næring til et eventuelt instinkt i retning av å utbytte dem som henføres til denne kategorien; hvordan man kan gjøre det slik at beslutningstagningen nyter godt av et mangfold av perspektiver i en rådslagningsprosess som – forstått som kollektiv utforskning av virkeligheten – fremmer en løsrevet holdning til personlige synspunkter, tillegger verdien av empirisk informasjon behørig betydning, unnlater å gi bare og blotte meninger status som fakta eller å definere sannhet som kompromisset mellom motstridende interessegrupper. For å utforske spørsmål som disse og de mange andre som sikkert vil oppstå, har bahá'í-samfunnet tatt i bruk en fremgangsmåte som kjennetegnes ved handling, refleksjon, rådslagning og studium – et studium som innebærer ikke bare stadig

konsultasjon av troens skrifter, men også vitenskapelig analyse av mønstre som utvikler seg. Hvordan man holder i hevd en slik måte å lære på mens man handler, hvordan man sikrer at stadig flere tar del i utviklingen og anvendelsen av relevant kunnskap, og hvordan man tenker ut strukturer for å systematisere en økende verdensvid opplevelse og for rettferdig fordeling av erfaring som er høstet – disse områdene er faktisk selv gjenstand for regelmessig undersøkelse.

Hovedretningen i læringsprosessen som bahá'í-samfunnet følger, styres av en serie verdensplaner, der tiltakene fastlegges av Det Universelle Rettferdighetens Hus. Kapasitetsbygging er mottoet for disse planene: de sikter mot å sette støttespillerne for kollektiv innsats i stand til å styrke den åndelige grunnvollen for landsbyer og nabolag, til å ta fatt på visse sosiale og økonomiske behov hos dem, og til å bidra til samfunnets alminnelige diskurser, mens de hele tiden holder i hevd den nødvendige sammenheng i metoder og tilnæringsmåter.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'í'ier)

[151]

Sentralt i innsatsen for å fremme arbeidet innen utvidelse og befestelse, sosial handling og deltagelse i samfunnets diskurser står tanken om en begrepsmessig ramme i stadig utvikling, et mønster som organiserer tenkningen, gir aktivitetene form og blir mer detaljert etter hvert som man vinner erfaring. Det ville være fruktbart hvis elementene i denne rammen ... lar seg klargjøre bevisst og progressivt. ... Av disse er læring i handling kanskje det viktigste; vennene deltar i en pågående prosess med handling, refleksjon, studium og rådslagning for å gripe hindringer an og fortelle om vellykkede tiltak, ta strategier og metoder opp til ny

undersøkelse og revidere dem, og for å systematisere og forbedre innsatsen over tid.

(Fra et brev av 24. juli 2013 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[152]

Bahá'í-tilnærmingen til de spørsmål du har reist, vil bli utarbeidet over tid gjennom tålmodig og vedvarende innsats og ved den læringsprosessen som bahá'í-samfunnet er inne i. Denne prosessen vil bli utfylt av forskning og diskusjon og av forsøk på å se læresetningene i forhold til moderne tenkning, innbefattet å finne frem til likheter og forskjeller mellom læresetningene og samtidens sosiale arbeidshypoteser. At venner deltar i samfunnets diskurser i ulike sosiale rom, vil skjerpe de innsikter som vinnes. Kontinuerlig studium av læren og systematisk bestrebelse på å omsette bahá'í-prinsipper i handling ved å delta i prosessene med samfunnsbygging, undervisning av barn og ungdom og sosial handling vil bidra til å skjerpe vår forståelse av Bahá'u'lláhs plan for menneskeheten på alle områder av livet. I de kommende år vil det skje en økning i bahá'í-samfunnets evne til å bidra til tankeformende sosial forandring, og svar på spørsmål som i dag synes uløselige, vil bli innlysende gjennom en prosess med organisk forandring snarere enn som en følge av påprakking av bestemte perspektiver.

(Fra et brev av 21. januar 2014 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[153]

De samfunn som er mest fremskredne, trekker på mange måter opp en innbydende sti til etterfølgelse for andre. Men uansett hvilket aktivitetsnivå det er i et område, så er det de lokale vennenes

kapasitet til å lære, innenfor et felles rammeverk, som fostrer fremgang på utviklingsstien. Alle har en andel i dette foretagendet; den enkeltes bidrag tjener til å berike helheten. De mest dynamiske områdene er de hvor vennene, uten hensyn til samfunnets ressurser eller antall igangsatte aktiviteter, erkjenner at deres oppgave er å fastslå hva som kreves for at det skal bli fremgang – den begynnende kapasiteten som må nærres, den nye ferdigheten man må tilegne seg, behovet for å ledsage initiativtagerne bak en nystartet innsats, det rom for refleksjon som må kultiveres, den kollektive bestrebelse som må koordineres – og deretter finne kreative måter der nødvendig tid og ressurser kan gjøres tilgjengelig for å oppnå denne fremgangen. Selve den kjensgjerning at hvert sett av omstendigheter byr på egne utfordringer, setter ethvert samfunn i stand til ikke bare å dra fordel av hva som læres i resten av bahá'í-verdenen, men også til å øke denne kunnskapsmassen. Ved å være klar over denne virkeligheten befri man seg selv fra en fruktesløs leting etter en rigid formel for handling samtidig som man likevel lar innsiktene vunnet i ulike settinger prege vekstprosessen etter hvert som den antar en bestemt form i ens egne omgivelser. Hele fremgangsmåten går fullstendig på tvers av snevre forestillinger om «suksess» og «fiasko» som gir opphav til panisk aktivitet eller lammer handlingsviljen. Det er nødvendig å være løsrevet. Når anstrengelser gjøres helt og holdent for Guds skyld, så vil alt som skjer høre ham til, og enhver seier vunnet i hans navn blir en anledning til å lovprise ham.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, riḍván-budskap 2014 til verdens bahá'íer)

[154]

... evnen til å lære, som utgjorde en så dyrebar arv fra tidligere planer, videreføres utenfor feltet for utvidelse og befestelse til å omfatte andre felter for bahá'í-innsats, og da særlig sosial handling og deltagelse i samfunnets aktuelle diskurser.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[155]

Rådslagning og samarbeid

O Guds folk! Lån øre til det som, hvis det aktes på, vil sikre alle mennesker frihet, velvære, ro, opphøyelse og fremgang. Visse lover og prinsipper er nødvendige og uunnværlige for Persia. Men det sømmer seg at disse tiltak bør innføres i samsvar med de veloverveide synspunkter hos hans majestet – måtte Gud ved sin nåde stå ham bi – og hos de lærde geistlige og de høytstående herskere. Under forbehold av deres godkjennelse bør det fastsettes et sted der de skal møtes. Der bør de holde fast i rådslagningens rep og vedta og gjennomføre det som vil lede til trygghet, fremgang, velstand og ro for folket. For skulle man gjøre noe annet tiltak enn dette, ville det nødvendigvis ende med kaos og oppstandelse.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 93) [156]

Det store vesen sier: Den guddommelige visdoms himmel blir opplyst av de to lyskildene rådslagning og medlidenhet. Rådfør dere med hverandre i alle saker, for rådslagning er ledelsens lampe som viser vei og skjenker forståelse.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 173) [157]

Hvis dere reiser til planetens land, vil dere på den ene side legge merke til restene av undergang og ødeleggelse, mens dere på den annen vil se tegn til sivilisasjon og utvikling. Slik ødeleggelse og undergang er resultatet av krig, strid og munnhuggeri, mens all utvikling og fremgang er fruktene av lysene fra fortjenstfulle egenskaper, samarbeid og samhold.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §225.15) [158]

Kort og godt: hva som enn blir ordnet i harmoni og med kjærlighet og med et rent motiv, vil resultere i lys, og skulle det herske det minste spor av fremmedgjorthet, vil resultatet bli mørke på mørke. ... Alle diskusjoner må begrenses til åndelige anliggender som gjelder sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds dufter og opphøyelsen av hans hellige Ord.

(‘Abdu’l-Bahá, sitert av Shoghi Effendi i et brev av 5. mars 1922, i *Bahá’í Administration*, s. 22)

[159]

Mennesker må rådslå om alle anliggender, om de er større eller mindre, slik at de kan bli klar over hva som er godt. Rådslagning gir dem innsikt i ting og gjør dem i stand til å utforske spørsmål som ikke er kjent. Sannhetens lys skinner fra ansiktene hos dem som deltar i rådslagning. ... De medlemmer som rådslår, bør imidlertid opptre med den største kjærlighet, harmoni og oppriktighet overfor hverandre. Rådslagningsprinsippet er ett av de meste grunnleggende elementer i det guddommelige byggverk. Selv i vanlige anliggender bør samfunnets enkeltmedlemmer rådslå.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[160]

Noen av tilværelsens skapninger kan leve alene for seg selv. Et tre, for eksempel, kan leve uten hjelp fra andre trær og uten samarbeid med dem. Noen dyr er isolert og lever atskilt fra andre av sin art. Men dette er umulig for mennesket. I dets liv og dets tilværelse er samarbeid og samkvem helt nødvendig. Ved å omgås og møtes finner vi lykke og utvikler oss, enkeltvis og kollektivt.

Når det for eksempel er samkvem og samarbeid mellom to

landsbyer, vil fremgangen for hver av dem være sikker. Dersom det blir opprettet innbyrdes forbindelse mellom to byer, vil begge på samme vis ha fordel av det og gjøre fremgang. Og hvis det mellom to land oppnås innbyrdes enighet som basis, vil det skje en stor utvikling av deres individuelle og gjensidige interesser. ... Det er derfor åpenbart at følgene av denne enighetens og harmoniens basis er utallige og ubegrensede.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 48)

[161]

Det menneskeheten har størst behov for, er samarbeid og gjensidighet. Jo sterkere kameratskapets og solidaritetens bånd mellom menneskene er, desto større vil evnen til fruktbar nytenkning være og til å utrette noe innenfor alle menneskelige aktivitetsområder. Uten samarbeid og felles standpunkt forblir menneskesamfunnets enkeltmedlemmer selvsentrerte, ikke inspirert av uegennyttige siktemål, og begrensede og enslige i sin utvikling lik dyre- og planteorganismene i de lavere riker.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 478-479)

[162]

Den urgamle skjønnhet – opphøyet være hans største navn – sier: «Verdensordenens tronehimmel er reist på rådslagningens og medlidenhetens to søyler,» og i en av ‘Abdu’l-Bahás tavler hevder han: «Hensikten med rådslagning er å vise at flere personers synspunkter utvilsomt er å foretrekke fremfor ett enkelt menneskes, akkurat som flere mennesker selvsagt har større styrke enn ett menneske. Derfor blir rådslagning godtatt i den allmektiges nærvær og er pålagt de troende, slik at de kan rådslå i vanlige og personlige saker, så vel som i saker av generell og allmenn art. Om for eksempel en mann har et prosjekt som skal gjennomføres, og han rådfører

seg med noen av sine brødre, vil selvfølgelig det som faller i behag bli undersøkt og avdekket for hans øyne, og sannheten vil bli åpenbart. Og likeledes på et høyere plan – skulle folk i en landsby rådføre seg med hverandre om sine saker, vil den riktige løsningen ganske visst bli åpenbart. På samme vis bør medlemmene i hvert yrke rådslå, slik som i industri, og forretningsdrivende bør likeledes rådslå om forretningsanliggender. Kort sagt er rådslagning ønskelig og til å godta i alle ting og om alle spørsmål.»

(Shoghi Effendi, fra et brev av 15. februar 1922 skrevet til et lokalt åndelig råd – oversatt fra persisk)

[163]

Rådslagningsprinsippet, som utgjør én av administrasjonens grunnleggende lover, bør anvendes på alle bahá'í-aktiviteter som påvirker troens interesser, for det er gjennom samarbeid og stadig utveksling av tanker og synspunkter at Saken best kan trygge og fostre sine interesser. Skjønt individuelt initiativ, personlig dyktighet og rådsnarhet ikke kan unnværes, er disse totalt ute av stand til å gjennomføre en så veldig oppgave med mindre de støttes og berikes av gruppens kollektive erfaringer og visdom.

(Fra et brev av 30. august 1933 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[164]

Det finnes intet som bedre kan sikre at deres bestrebelser lykkes, enn denne tette og fortsatte rådslagningen, og han ville derfor tilrå at dere tar i bruk denne metoden i alle deres fremtidige aktiviteter.

(Fra et brev av 30. mai 1937 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til troende)

[165]

Det er med slike ideer i tankene bahá'íer engasjerer seg i samhandling, så langt deres ressurser tillater, med et økende antall bevegelser, organisasjoner, grupper og individer, oppretter kompaniskap som bestreber seg på å forvandle samfunnet og gi fremhjelp til enhetens sak, fremme menneskers velferd og bidra til global solidaritet. Den normen som angis av tekster som de ovenstående, inspirerer faktisk bahá'í-samfunnet til å bli aktivt engasjert i så mange sider ved samtidens liv som mulig. Når bahá'íer velger områder for samarbeid, må de også ha i tankene prinsippet nedfelt i skriftene om at midlet bør være i samsvar med målet; edle mål kan ikke nås ved uverdige midler. Og i særdeleshet er det ikke mulig å bygge varig enhet ved bestrebelsler som krever strid eller antar, enn så subtilt, at en iboende interessekonflikt ligger til grunn for alle samhandlinger mellom mennesker. Her bør man merke seg at trass i de begrensninger som etterlevelse av dette prinsippet medfører, har samfunnet ikke opplevd en mangel på anledninger til samarbeid; det er så mange mennesker i dagens verden som arbeider intenst for det ene eller andre av de mål som bahá'íer også har. I så henseende tar de seg også i akt for ikke å overskride visse grenser overfor sine kolleger og partnere. De skal ikke se på et fellesforetagende som en anledning til å påtvinge andre religiøse overbevisninger. Selvrettferdighet og andre ulykksalige utslag av religiøs nidkjærhet skal unngås fullstendig. Men bahá'íer tilbyr beredvillig sine medarbeidere de lærdommer de har høstet ved egen erfaring, akkurat som det er en fornøyelse for dem å tilføre sin samfunnsbyggende innsats innsikter som er vunnet gjennom forbindelser av denne typen.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. mars 2013 til Irans bahá'íer)

[166]

Når bahá'ier tenker over hvordan de kan bidra til å gjøre verden bedre, innser de uten tvil at demonstrasjoner ikke er det eneste, eller en gang det mest effektive, middel de har tilgang til. De kan heller lære, og vokse i kapasitet over tid, for å hjelpe sine medborgere til å formulere bekymringer på en måte som hever seg over splittelser, til å legge frem synspunkter på et vis som overskrider splittende fremgangsmåter, og til å skape og delta i rom for å arbeide sammen mens de søker å lovfeste løsninger på problemene som plager deres nasjon. Som Bahá'u'lláh uttalte: «Si: Intet menneske kan nå sitt sanne stade unntatt ved sin rettferdighet. Ingen kraft kan eksistere uten gjennom enhet. Ingen velferd og intet velvære kan oppnås uten ved rådslagning.» I lys av dette er rettferdighet faktisk helt nødvendig for å motstå det sosiale og politiske renkespills meningsløse forestillinger og tomme innbilinger, for å se virkeligheten med egne øyne og for å finne frem til hva kravene til en rettferdig samfunnsorden består i. Men da er enhet helt nødvendig – smidd gjennom rådslagningsprosesser, inkludert handling og refleksjon – for å oppnå kraften som må til for positiv sosial forandring.

(Fra et brev av 27. april 2017 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[167]

Begreper og prinsipper forbundet med bahá'í rådslagning gir informasjon om hvordan vennene bør opptre seg imellom, og hvordan de deltar i sosiale diskurser og i sosial handling. Rådslagning utgjør et middel hvorved man kan komme frem til en felles forståelse og definere en kollektiv fremgangsmåte. Den innebærer en fri, respektfull, verdig og ærlig bestrebelse av en gruppe mennesker på å utveksle synspunkter, søke sannheten og forsøke å komme frem til enighet. En innledende meningsforskjell er

utgangspunktet for å undersøke en sak for å nå større forståelse og enighet; den bør ikke bli en årsak til nag, motvilje eller fremmedgjørelse. Ved å handle i enhet kan en konklusjon om en bestemt fremgangsmåte utprøves og revideres ved behov gjennom en læringsprosess. Ellers vil, som 'Abdu'l-Bahá forklarer, «stahet og påståelighet i egne synspunkter til sist føre til strid og trette, og sannheten vil forbli skjult».

(Fra et brev av 29. november 2017 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til tre troende)

[168]

Bruk av materielle midler

Hold fast ved de materielle midlers rep, i full tillit til Gud, han som bringer alle midler til veie.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 26) [169]

På denne dag påhviler det enhver å tjene Guds Sak, samtidig som han som er den evige sannhet – opphøyet være hans herlighet – har gjort gjennomføringen av ethvert foretagende på jord avhengig av materielle midler.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk) [170]

Rikdom er høyst prisverdig dersom den vinnes ved en persons egne anstrengelser og ved Guds nåde i forretninger, jordbruk, kunst og industri, og dersom den brukes til veldedige formål. Fremfor alt – dersom en klok og rådsnar person skulle gjøre tiltak som ville berike folk flest, så ville intet foretagende kunne være større enn dette, og det ville i Guds øyne vurderes som den ypperste prestasjon, for en slik velgjører ville dekke behovene hos svært mange og sikre deres velbefinnende og velvære. Rikdom er meget anbefalelsesverdig, forutsatt at hele befolkningen er velstående. Men hvis noen få er uforholdsmessig rike mens resten er svært fattige, og ingen frukt eller fordel kommer fra denne rikdommen, er den bare en belastning for eieren. Hvis den på den annen side blir brukt til å fremme kunnskap, grunnlegge skoler, fremme kunst og industri, opplære foreldreløse og fattige – kort sagt, dersom den vies til samfunnets beste, vil eieren overfor både Gud og mennesker

utmerke seg som den ypperste av alle jordens beboere og regnes som en av folket i paradiset.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 29)

[171]

Du har spurt om materielle midler og bønn. Bønn er som ånden, og materielle midler er som menneskets hånd. Ånden virker ved hjelp av hånden som middel. Selv om den ene sanne Gud er all-forsørgeren, er det jorden som er midlet for å gi forsørgelse. «I himmelen beror deres underhold»⁴, men når det gis befaling om underhold, blir det tilgjengelig, hva nå midlet enn måtte være. Når et menneske nekter å benytte materielle midler, er det som en tørstende som søker å stille tørsten med andre midler enn vann eller andre væsker. Den allmektige Herre er den som sørger for vann, har skapt det og bestemt at det skal brukes for å slukke menneskets tørst, men bruken av det avhenger av hans vilje. Hvis det ikke skulle være i samsvar med hans vilje, hjemsesøkes mennesket av en tørst som havene ikke kan slukke.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[172]

O Guds tjener! For ‘Abdu’l-Bahá er hjemløshet et hjem og det dystre fengsel hans bo. Han søker et storslagent herresete, men i Guds verden; han ønsker seg det flittig søkte tempel, men i det himmelske rike. Et jordisk byggverk, om det så rager himmelhøyt, vil til sist bli en ruin, ja, en mørklagt grav. Å oppføre bygninger, palasser, herskaps hus og prektige hjem er godtagbart og prisverdig i Guds religion, men man bør ikke bli knyttet til dem eller binde

---

4

Koranen 51:22.

seg følelsesmessig til dem. Hensikten bør være fremgang for verden og opprettelse av sivilisasjon for menneskene. Et menneske med sann kunnskap og forståelse vil anlegge offentlige bygninger – det vil si steder som tilhører alle – et gudshus, en skole for undervisning av barn i alle aldre, et herberge for reisende, et sykehus – for enhver offentlig bygning er et guddommelig byggverk, for evig og alltid. Du være hilset og lovet.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[173]

Veldedighet innebærer ikke nødvendigvis et prosjekt som ville falle innenfor utviklingsarbeidets område; på det enkleste antyder ordet bare overføring av ressurser, av økonomisk eller annen art, fra dem som har mye til dem som ikke har nok. Motivet som driver en slik veldedig handling, er selvsagt prisverdig – Bahá’u’lláh erklærer selv: «Velgjørenhet er velbehagelig og prisverdig i Guds øyne og betraktes som en fyrste blant gode gjerninger.» Ikke desto mindre må man nøye vurdere måten den gjennomføres på. Det er for eksempel viktig å unngå ethvert snev av paternalisme, og giveren bør være seg bevisst de verdier som underforstås i ethvert omfordelingssystem som vedkommende oppretter.

(Fra et brev av 22. oktober 2012 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[174]

Bahá’u’lláh så for seg den fremtidige sivilisasjon som velstående, der verdens veldige ressurser vil bli rettet inn mot å høyne menneskeheten og bringe den på fote igjen, ikke mot å fornedre og ødelegge den. ... Bahá’íer lever sitt liv midt i et samfunn som har akutt uorden i sine materielle anliggender. Den samfunnsbyggende prosess som de driver i sine områder, dyrker frem et sett

av holdninger overfor rikdom og eiendeler som avviker sterkt fra dem som råder i verden.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivernemnder)

[175]

Bahá'u'lláhs visjon bestrider mange av de antagelser som tillates å forme tidens diskurs – for eksempel at egeninteresse, så langt fra å behøve begrensning, er en drivkraft for velstand, og at fremskritt avhenger av å vise seg i nådeløs konkurranse. Å betrakte et individs verdi hovedsakelig ut fra hvor mye man kan hope sammen, og hvor mange varer man kan forbruke sammenlignet med andre, er fullstendig fremmed for bahá'í-troens måte å tenke på. Men læren er heller ikke positiv til en radikal avvisning av rikdom som usmakelig eller umoralsk i seg selv, og askese er forbudt. Rikdom må tjene menneskeheten. Den må anvendes på en måte som er i samsvar med åndelige prinsipper; systemer må skapes i lys av disse. Og uttrykt med Bahá'u'lláhs minneverdige ord: «Intet lys kan ligned med lyset av rettferdighet. Opprettelsen av orden i verden og ro blant nasjonene avhenger av den.»

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 1. mars 2017 til verdens bahá'ier)

[176]

Undervisning

Mennesket er den ypperste talisman. Mangelen på riktig oppdragelse har imidlertid berøvet mennesket hva det naturlig besitter. Gjennom et ord som utgikk fra Guds munn, ble det frembragt. Ved nok et ord ble det ledet til å erkjenne sin oppdragelses kilde. Ved enda et ord ble dets stilling og bestemmelse trygget. Det store vesen sier: Betrakt mennesket som en grube rik på edelstener av uvurderlig verdi. Kun oppdragelse kan bringe den til å åpenbare sine skatter og sette menneskeheten i stand til å dra nytte av dem.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 166) [177]

Vi foreskriver for alle mennesker det som vil lede til å opphøye Guds ord blant hans tjenere, og likeledes til å gi fremgang for tilværelsens verden og løfte sjeler. For dette formål er undervisning av barn det beste middel. Ved dette må hver og en holde fast. Vi har sannelig pålagt dere denne plikt i mangfoldige tavler så vel som i min helligste bok.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk) [178]

Nøye undersøkelse vil vise at hovedårsaken til undertrykkelse og urettferdighet, til manglende rettskaffenhet, til uregelmessigheter og uroligheter, er mangelen på religiøs tro hos folk og det faktum at de er uopplyste. Når folk for eksempel er genuint religiøse, kan

lese og er velopplyste, og det oppstår et problem, kan de henvende seg til de lokale myndigheter; hvis de ikke blir møtt med rettferdighet og ivaretar sine rettigheter, og de ser at det lokale styre opptrer på en måte som er uoverensstemmende med Guds velbehag og kongens rettferdighet, så kan de legge sin sak frem for høyere rettsinstanser og beskrive lokaladministrasjonens avvik fra den åndelige lov. Disse rettsinstanser kan så be om å få seg forelagt sakens lokale dokumenter, og på denne måten vil rettferdigheten skje fyllest. Men på grunn av sin utilstrekkelige skolegang mangler størsteparten av befolkningen i dag til og med ordforrådet for å forklare hva de ønsker.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 21-22)

[179]

Det primære og mest påtrengende krav er å fremme utdanning. Det er utenkelig at noen nasjon skulle oppnå velstand og fremgang hvis ikke denne største, denne grunnleggende sak videreføres. Hovedgrunnen til folkeslags tilbakegang og fall er uvitenhet. I dag er folk flest uvitende selv med hensyn til vanlige saker, hvor mye mindre forstår de ikke da kjernen i tidens viktige problemer og dens komplekse behov.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 127)

[180]

Legg nøye merke til hvordan oppdragelse, utdanning og sivilisasjonens ferdigheter bringer ære, velstand, uavhengighet og frihet til en regjering og dens folk.

Enn videre er det absolutt nødvendig å opprette skoler rundt om i Persia, selv i de minste tettsteder og landsbyer ute på landet, og å oppmuntre folket på enhver mulig måte til å sette barna til å lære å lese og skrive. Om nødvendig bør skolegang til og med

gjøres obligatorisk. Før nasjonens nerver og blodårer våkner til liv, vil ethvert tiltak som prøves, vise seg å være forgjeves; for folket er som menneskekroppen, og besluttsomheten og kampviljen er som sjelen, og en kropp uten sjel rører ikke på seg. Denne dynamiske kraft er i overordentlig stor grad til stede i selve naturen hos det persiske folk, og utbredelsen av undervisning vil utløse den.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 129-130) [181]

Og blant hans hellighet Bahá’u’lláhs læresetninger er å utbre undervisning. Hvert barn må bli undervist i vitenskaper så mye som mulig. Hvis foreldrene er i stand til å dekke utgiftene til denne undervisningen, er det godt, ellers må samfunnet sørge for midlene til å undervise dette barnet.

(‘Abdu’l-Bahá, første tavle til Haag) [182]

Utdannelse og opplæring av barn er blant menneskehetens mest fortjenstfulle handlinger og tiltrekker den allbarmhjertiges nåde og gunst, for undervisning er det unnværlige grunnlag for all menneskelig utmerkelse og tillater mennesket å arbeide seg opp til den varige salighets høyder.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §103.1) [183]

Det følger at barnas skole må være et sted med den største disiplin og orden, at undervisningen må være grundig, og at det må sørges for at karakteren korrigeres og foredles slik at den guddommelige grunnvoll vil bli lagt hos barnet i selve dets innerste vesen fra dets tidligste år og hellighetens byggverk vil bli reist.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §111.4) [184]

Opprett velorganiserte skoler, og introduser grunnprinsippene for undervisning innen de ulike kunnskapsgrener gjennom lærere som er rene og helliggjorte og utmerker seg ved sine høye normer for adferd, sin generelle fortrefelighet og sin sterke tro – lærde personer og undervisere med grundig kunnskap om vitenskaper og kunstgrener . ...

Innholdet må omfatte fremhjelp for kunstens ulike grener, oppdagelse av nye underer, utvidelsen av handel og utviklingen av industri. Oppmuntring må også vies sivilisasjonens metoder og forskjønnelsen av landet. ...

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[185]

En av vennene har sendt oss et brev angående skolen ved ‘Ishqábád om at vennene der, Gud være lovet, nå arbeider hardt for å få skolen i orden og har utpekt lærere som er godt kvalifiserte for sin oppgave, og at man fra nå av vil vie tilsynet med skolen og dens ledelse den største omhu. ...

Et av de viktigste foretagender er undervisningen av barn, for å skulle lykkes og ha fremgang avhenger av å tjene og tilbe Gud, den hellige, den all-forherligede.

Blant de største av alle store tjenester er å undervise barn og å fremme de ulike vitenskaper, håndverk og kunstgrener. Lovet være Gud, dere anstrenger dere nå sterkt med dette for øye. Jo mer utholdende dere er overfor denne svært viktige oppgaven, desto mer vil dere oppleve Guds bekræftelser, i en slik grad at dere selv vil bli forbløffet.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[186]

Denne skolen er en av de avgjørende og helt nødvendige institusjoner som virkelig støtter og beskytter menneskehetens byggverk. Om Gud vil, skal den utvikles og gjøres fullkommen i enhver retning. Når denne skolen en gang er gjort fullkommen i enhver henseende, når man en gang har fått den til å blomstre og overgå alle andre skoler, da vil flere og flere skoler måtte opprettes, den ene etter den andre.

Vår mening er at vennene må rette oppmerksomheten mot å undervise og opplære alle barn i Persia, slik at de alle, etter å ha tilegnet seg evnen til å forstå og blitt kjent med universets indre virkeligheter, vil fortsette for å avdekke Guds tegn og mysterier og vil finne seg opplyst av lysene ved å kjenne Herren og av hans kjærlighet. Dette er sannelig den aller beste måten å undervise alle folkeslag på.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[187]

Gjør alle anstrengelser for å tilegne dere de forskjellige kunnskaps-grener og sann forståelse. Gjør deres ytterste for å tilegne dere både materielle og åndelige ferdigheter.

Oppmuntre barna helt fra deres tidligste år til å mestre all slags lærdom, og gjør dem ivrige etter å bli dyktige i enhver kunstgren, i den hensikt at ved Guds nådige begunstigelse vil hver enkelts hjerte bli som et speil som røper universets hemmeligheter og gjennomtrenger alle tings innerste virkelighet; og at enhver kan bli verdensberømt innen alle kunnskapens, vitenskapens og kunstens grener.

Visselig, visselig – forsøm ikke undervisningen av barna. Oppdra dem til å besitte åndelige egenskaper, og vær forvisset om Herrens gaver og gunstbevisninger.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[188]

Deres brev var veltalende, hadde originalt innhold og førte et sensitivt språk, og det bar bud om deres store og prisverdige bestrebelser på å undervise barna, både piker og gutter. Dette er det viktigste av alle foretagender fra menneskers side. Ethvert mulig undervisningsmiddel må gjøres tilgjengelig for bahá'í-barn – sarte planter i den guddommelige hage, for i dette består menneskehetens opplysning.

Gud være lovet, vennene i 'Ishqábád har lagt et solid grunnlag, et uangripelig fundament. Det var i Kjærlighetens By det første bahá'í gudshus ble reist; og i denne byen er i dag midlene for undervisningen av barn under utvikling, for selv i krigsårene ble denne plikten ikke forsømt, og mangler ble faktisk utbedret. Nå må dere utvide omfanget av deres bestrebelser og utarbeide planer for å opprette skoler for høyere utdanning, slik at Kjærlighetens By vil bli bahá'í-troens midtpunkt for vitenskapens og kunstens ulike grener. Takket være Den Velsignede Skjønnhets hjelp vil midlene til dette bli stilt til rådighet.

Skolen for piker må dere vie særlig oppmerksomhet, for denne tidsalders storhet vil komme til uttrykk som et resultat av fremgangen i kvinnes verden. Dette er grunnen til at dere legger merke til at kvinnes verden er på fremmarsj i ethvert land i verden, og dette er takket være påvirkningen av den største manifestasjon og kraften i Guds læresetninger.

Undervisningen på skolene må begynne med religionsundervisning. Etter den religiøse opplæring og når barnets hjerte er tilknyttet kjærligheten til Gud, gå da videre til å undervise det i de øvrige kunnskapsgrenene.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[189]

Gjør enhver anstrengelse for å forbedre Tarbíyat-skolen og for å utvikle orden og disiplin i denne institusjonen. Gjør bruk av ethvert middel for å gjøre denne skolen til en hage for den allbarmhjertige hvorfra lærdommens lys vil utsende sine stråler, og der barna, om de er bahá'í eller noe annet, vil bli opplyst i en slik grad at de blir Guds gaver til menneskene og menneskeslektens stolthet. La dem gjøre den største fremgang på kortest mulig tid, la dem slå øynene helt opp og oppdage alle tings indre virkeligheter, bli dyktige i enhver kunstgren og ferdighet og lære å forstå alle tings hemmeligheter slik de er – idet denne evnen er en av de tydelig åpenbare virkninger av tjeneste for den hellige terskel.

Det er sikkert at dere vil gjøre enhver anstrengelse for å få dette til å skje og også vil utarbeide planer for å åpne et antall skoler. Disse skolene for akademiske studier må samtidig være opplæringscentre for adferd og oppførsel, og de må sette karakter og oppførsel over vitenskapens og kunstens grener. God adferd og en høy moralsk karakter må komme først, for med mindre karakteren oppøves, vil tilegnelse av kunnskap bare vise seg å være til skade. Kunnskap er prisverdig når den blir forbundet med etisk oppførsel og en anstendig karakter; ellers er den en dødelig gift, en fryktelig fare. En lege som har en ond karakter og svikter det han er betrodd, kan bringe død og bli en kilde til tallrike skrøpeligheter og sykdommer.

Denne sak må dere vie den ytterste oppmerksomhet, for det basale, det grunnleggende prinsipp for en skole er først og fremst moralsk oppøving, karakter og forbedring av oppførselen.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[190]

Emnene som det skal undervises i på barneskolene, er mange, og av mangel på tid kan vi berøre kun noen få: Det første og viktigste er å oppøve oppførselen og en god karakter; å forbedre egenskaper; å vekke ønsket om å bli dyktig og å tilegne seg fullkommenheter, og å holde fast ved Guds religion og stå fast i hans lover: å være fullstendig lydige mot enhver rettferdig regjering, å vise lojalitet og pålitelighet overfor den som hersker for tiden, å ønske menneskeheten godt, å være vennlig mot alle.

Enn videre, opplæring så vel i karakter-idealene som i slike kunstgrener og vitenskaper som er nyttige, og i fremmede språk. Og å gjenta bønner for herskeren og undersåttene; og å unngå materialistiske verker som er gjengse blant dem som ser kun naturlig forårsakelse, og fortellinger om kjærlighet, og bøker som vekker lidenskapene.

For å oppsummere: La alle undervisningstimene bli fullstendig viet tilegnelsen av menneskelige fullkommenheter. Her er altså kortfattede anvisninger om disse skolenes pensum.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[191]

Deres brev er ankommet og har gitt opphav til den største glede med nyheten om at det i Hamadán, lovet være Gud, er opprettet en hjelpeforening. Jeg er forvisset om at dette vil bli en kilde til alminnelig trivsel og bistand, og at det vil bli sørget for midler til å gi de fattige og svake hjerter og til å undervise foreldreløse og andre barn.

Spørsmålet om å opplære barna og føre tilsyn med de foreldreløse er ytterst viktig, men viktigst av alt er undervisningen av jenter, for disse jentene vil en dag bli mødre, og moren er barnets første lærer. Den måten hun oppfostrer barnet på, slik vil barnet

bli, og resultatene av denne første opplæringen vil forbli hos vedkommende gjennom hele livet, og det ville være svært vanskelig å forandre dem. Og hvordan kan en mor som selv er uvitende og uopplært, undervise sitt barn? Det er derfor klart at undervisningen av jenter er av langt større betydning enn av gutter. Denne kjensgjerningen er ytterst viktig, og spørsmålet må behandles med den største grad av energi og engasjement.

I Koranen sier Gud at de ikke vil være like, de som har kunnskap og de som ikke har det.⁵ Uvitenhet er derfor ytterst kritikkverdig, hos hankjønn som hos hunkjønn. Hos hunkjønn er skaden faktisk større. Jeg håper derfor at vennene vil anstrenge seg sterkt for å undervise sine barn, både sønner og døtre. Dette er virkelig sannheten, og utenom sannheten finnes det åpenbart intet annet enn fortapelse.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[192]

I denne nye og vidunderlige Sak er det et fast og avgjørende prinsipp å fremme alle kunnskapsgrener, og alle som en plikter vennene å gjøre enhver bestrebelse med dette for øye, slik at det åpenbare Lysets Sak kan spredes viden om, og at hvert barn vil motta sin andel av vitenskapene og kunstgrenene etter behov – helt til selv ikke et eneste bondebarn vil bli funnet å være fullstendig uten skolegang.

Det er helt nødvendig at det undervises i kunnskapens grunnprinsipper; helt nødvendig at alle bør kunne lese og skrive. Derfor er denne nye institusjonen høyst prisverdig, og dens program må oppmuntres. Håpet er at andre landsbyer vil bruke dere som modell, og at det i hver landsby med et visst antall troende vil bli

---

5

Koranen 39:9.

grunnlagt en skole der barn kan lære lesing, skriving og grunnleggende kunnskap.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[193]

Bahá’u’lláh har kunngjort at siden uvitenhet og mangel på undervisning setter skille mellom mennesker, må alle få opplæring og undervisning. Dette tiltaket vil råde bot på mangelen på gjensidig forståelse, og menneskehetens enhet vil bli fremmet og befordret. Allmenn undervisning er en allmenn lov.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 417)

[194]

Blant de hellige forpliktelser som påhviler de åndelige råd, er å fremme lærdom, opprette skoler og skape det som er nødvendig av akademisk utstyr og ressurser for enhver gutt og jente.

Fra sine tidligste år må ethvert barn uten unntak foreta et grundig studium av lese- og skrivekunsten og etter egen smak og tilbøyelighet og graden av kapasitet og evner vie den største flid til å tilegne seg nyttige kunster og ferdigheter, ulike språk, taleferdighet og samtidens teknologi.

Det påhviler medlemmene av de åndelige råd å hjelpe de fattiges barn til å tilegne seg disse ferdigheter, og i særdeleshet til å lære grunnemnene, og dette regnes som en av forpliktelsene pålagt samvittigheten hos Guds tillitsmenn i hvert land.

«Den som oppdrar sin sønn eller en annens sønn, det er som han har oppdratt en av mine sønner. På ham hvile min herlighet, min miskunn, min nåde, som har favnet verden!»

(Shoghi Effendi, fra et brev av 8. juni 1925 skrevet til de åndelige råd i Østen – oversatt fra persisk)

[195]

Du hadde spurt om fattigdom og rikdom, om de fattiges strev og de rikes komfort, og du hadde gitt uttrykk for din forbløffelse og undring over denne situasjonen. ...

Hensikten er imidlertid ikke å si at alle de fattige vil bli rike, og at de vil bli like. En slik forestilling er som å si at alle de uvitende og analfabetene vil bli tidsalderens vismenn og de lærdeste av de lærde. Det er snarere slik at når undervisning blir obligatorisk og allmenn, vil uvitenhet og analfabetisme avta, og det vil ikke være noen igjen som ikke er blitt undervist. Men ettersom grunnlaget for å utmerke seg ligger i personens kapasitet og ferdighet, og forskjeller er forbundet med graden av vedkommendes intelligens og mentale evner, så vil alle mennesker ikke bli like i sin kunnskap, lærdom og forståelse. Hensikten er å si at skapelsens verden krever ulikheter i folks stade og grader i forskjellene mellom dem, slik at verdens anliggender kan bli organisert og ordnet. Mangfoldet hos alle skapte ting, det være seg i art, fysisk utseende eller stade, er midlet til deres beskyttelse, bestandighet, enhet og harmoni. Hver enkelt del utfyller den andre.

(Fra et brev av 22. mai 1928 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende – oversatt fra persisk)

[196]

... Bahá'u'lláh betraktet undervisning som en av de mest grunnleggende faktorer for en sann sivilisasjon. Men for at denne undervisning skal være fullgod og fruktbar, bør den være tvungen og hensynta ikke bare menneskets fysiske og intellektuelle side, men også dets åndelige og etiske aspekter.

(Fra et brev av 9. juli 1931 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[197]

Du har bedt ham om detaljert informasjon om bahá'í-programmet for undervisning. Ennå finnes det ingen slik ting som et bahá'í-pensum, og det finnes ingen bahá'í-publikasjoner som kun er viet dette emnet ettersom det som Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá lærer, ikke utgjør et bestemt og detaljert undervisningssystem, men helt enkelt frembyr visse grunnprinsipper og presenterer en rekke undervisningsidealer som bør lede fremtidige pedagoger i deres bestrebelser på å utforme et fullgodt undervisningspensum som ville være i full harmoni med bahá'í-lærens ånd og på den måten imøtekomme den moderne tids krav og behov.

Disse grunnprinsipper er tilgjengelige i Sakens hellige skrifter, bør bli nøye studert og gradvis innføyet i forskjellige programmer ved høyskoler og universiteter. Men oppgaven med å utforme et undervisningssystem som ville bli offisielt anerkjent av Saken og som sådant bli iverksatt over hele bahá'í-verdenen, er en som dagens generasjon av troende åpenbart ikke kan påta seg, og som vil måtte bli gradvis utført av fremtidens bahá'í-lærde og -pedagoger.

(Fra et brev av 7. juni 1939 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[198]

Undervisning er et stort felt, og det finnes en overflod av pedagogiske teorier. Ganske visst er mange av betraktelig verdi, men man bør huske at ingen er fri for antagelser om menneskets og samfunnets natur. En undervisningsprosess bør for eksempel skape en bevissthet om egne utviklingsmuligheter hos barnet, men forherligelse av selvet må omhyggelig unngås. Så ofte er det egoet som styrkes i selvtillit-økningens navn. På lignende vis har lek sin plass i oppfostringen av de unge. Barn og junior-ungdom har imidlertid gang på gang bevist sin evne til å delta i

diskusjoner om abstrakte tema, gjennomført på et nivå tilpasset alderen, og har stor glede av en seriøs streben etter å forstå. En undervisningsprosess som fortynner innholdet i et oppslukende hav av underholdning, gjør dem ingen tjeneste.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 12. desember 2011 til alle nasjonale åndelige råd)

[199]

Jordbruk

Mens vi var i 'Akkás fengsel, åpenbarte vi i Den karmosinrøde bok det som bidrar til å bringe menneskeheten videre og til å gjenoppbygge verden. Ytringene fremsatt deri av skapningens Herres Penn innbefatter de følgende, som utgjør grunnprinsippene for styringen av menneskenes anliggender:

For det første: Det påligger ministrene i Rettferdighetens hus å fremme den mindre fred, slik at jordens folk kan bli befridd for byrden av overdrevne utgifter. Denne saken er ubetinget nødvendig og absolutt påkrevet, for fiendtligheter og strid er roten til lidelse og ulykke.

For det andre: Språkene må reduseres til ett felles språk som skal læres i alle skoler i verden.

For det tredje: Det påhviler menneskene å holde iherdig fast ved det som vil fremme fellesskap, velvilje og enhet.

For det fjerde: Enhver, mann som kvinne, bør overlate til en betrodd person en del av det vedkommende tjener ved handel, jordbruk eller annen beskjeftigelse, til opplæring og utdanning av barn, og det skal anvendes til dette formålet med tillitsmennene for Rettferdighetens hus som medvitere.

For det femte: Jordbruk må vies særlig oppmerksomhet. Selv om det er nevnt på femteplass, går det utvilsomt foran de øvrige.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas* s. 89-90) [200]

I ditt brev hadde du henvist til jordbruk. Om dette spørsmål har han fastsatt den følgende allmenne regel at det påhviler enhver, selv om vedkommende skulle være bosatt i et bestemt land for ikke mer enn én eneste dag, å sysselsette seg i et eller annet håndverk eller

yrke, eller jordbruk, og at sett med den ene sanne Guds øyne er selve beskjeftigelsen i en slik profesjon det samme som å tilbe ham. Ved den tid da bahá'í-samfunnet sto overfor å bli sendt i eksil fra 'Iráq, dannet de et eksempel på denne regelen, for mens de gjorde sine forberedelser til reisen, sysselsatte de seg ved å dyrke landet; og da de dro av sted, ble det gitt anvisninger om at fruktene av deres arbeid skulle fordeles blant vennene.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[201]

Og dersom dere drar forbi åkrer og beplantninger der plantene, blomstene og de velduftende urtene står sammen i frodig vekst og danner et enhetlig mønster, så er dette et vitnesbyrd om at beplantningen og hagen vokser og trives under en dyktig gartners omsorg. Men når dere ser den i en tilstand preget av rot og uregelmessighet, så drar dere den slutning at den har vært uten stell av en dyktig jordbruker og dermed har frembragt ugress og ukrutt.

('Abdu'l-Bahá, første tavle til Haag)

[202]

Bestreb deg så mye som mulig på å dyktiggjøre deg i landbruksvitenskap, for i henhold til den guddommelige lære betraktes tilegnelse av vitenskaper og perfektjonering innenfor kunstens ulike grener som måter å tilbe Gud på. Hvis et menneske setter alle krefter inn på å tilegne seg en vitenskap eller å perfektjonere seg innenfor en kunstgren, er det som om vedkommende hadde tilbedt Gud i kirker og templer. Når du således begynner ved en landbruksskole og bestreber deg på å tilegne deg denne vitenskapen, så hengir du deg dag og natt til tilbedelseshandlinger som blir godtatt ved den allmektiges terskel. Hvilken gave er vel større

enn denne – at vitenskap skulle bli betraktet som en tilbedelses-handling og kunst som en tjeneste for Guds rike.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §126.1) [203]

Ettersom ditt kjære barn er i ferd med å ta sine eksamener, er mitt brennende ønske ved den guddommelige terskel at han, ved Guds nåde og gunst, vil lykkes, og at han i fremtiden kan gå videre til å studere jordbruk og mestre ulike grener, praktiske og teoretiske. Jordbruk er en nobel vitenskap, og om din sønn skulle bli dyktig på dette felt, vil han bli et middel til å sørge for å glede et umåtelig antall mennesker.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [204]

Handel, jordbruk og industri bør i sannhet ikke være en hindring for å tjene den ene sanne Gud. Faktisk er slike beskjeftigelser de sterkeste virkemidler og klare beviser for at ens fromhet kommer til uttrykk, for ens pålitelighet og for den allbarmhjertige Herres dyder.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [205]

Den krise som eksisterer i verden, er ikke begrenset til bøndene. Dens virkninger har nådd enhver levevei. Bøndene er i en forstand bedre stilt, for de har i det minste mat å spise. Men alt i alt tjener krisen et stort formål. Den utvider menneskets syn på tilværelsen, lærer det å tenke internasjonalt og tvinger det til å ta hensyn til sine naboers velferd om det ønsker å bedre sin egen tilstand.

(Fra et brev av 2. mars 1932 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [206]

Økonomi

O mine tjenerer! Dere er trærne i min have; dere må frembringe skjønne og vidunderlige frukter, så det kan være dere selv og andre til gagn. Derfor påhviler det alle å ta del i arbeid og yrker, for i dette ligger rikdommens hemmelighet, o mennesker med forstand! For resultater avhenger av midler, og Guds nåde skal være fullt tilstrekkelig for dere. Trær som ikke bærer frukt, har vært og vil alltid være modne for ilden.

(Bahá'u'lláh, *De skjulte ord*, persisk, nr. 80)

[207]

Skulle disse sublimе læresetninger bli spredt, vil menneskeheten bli befridd for alle farer, for alle kroniske lidelser og sykdommer. På samme vis er de økonomiske bahá'í-prinsipper legemliggjørelsen av de høyeste forhåpninger hos alle lønnstagerklasser og hos økonomer av ulike skoler.

(‘Abdu’l-Bahá, tavle til doktor Forel)

[208]

For å presentere saken i korte trekk, så taler Bahá'u'lláhs lære til fordel for frivillig deling, og dette er en større ting enn utjevningen av rikdom. For en utjevning må påtvinges utenfra, mens deling skjer ved fritt valg.

Mennesket når fullkommenhet gjennom gode gjerninger gjort av fri vilje, ikke gjennom gode gjerninger som det er tvunget til å utføre. Og å dele er en personlig valgt rettferdig gjerning: det vil si, de rike bør yte bistand til de fattige, de bør bruke av sin rikdom for de fattige, men av egen fri vilje og ikke fordi de fattige har oppnådd dette målet med makt. For av maktbruk høster man

forvirring og undergang for samfunnsordningen. På den annen side leder frivillig deling, den fritt valgte bruk av ens rikdom, til velbefinnende og fred for samfunnet. Den lyser opp verden; den gir menneskeslekten heder.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, § 79.2-79.3) [209]

O mine åndelige venner! Blant de beste midler for å oppnå moderne fremskritt, trivsel for nasjonene og sivilisasjon for folk er opprettelser av selskaper for handel, industri og andre kilder til rikdom, for et selskap er et symbol på enhetlighet, enhet og harmoni i Guds Sak. Det er svært vanskelig for menneskeheten å lykkes med noe alene, men når det dannes en forsamling og det opprettes et selskap, vil medlemmene bli satt i stand til å gjennomføre store oppaver. Tenk for eksempel på en hær. Hvis hver enkelt soldat skulle gå til kamp alene, ville han kjempe med én manns kraft, men når det dannes en tropp, yter hvert medlem av denne troppen motstand med en tusenfoldig kraft, for kraften av tusen individer løper sammen i ett punkt. Det er det samme i andre saker. Men ethvert forretningsselskap bør baseres på guddommelige prinsipper. Dets grunnvoller bør være pålitelighet, fromhet og sannferdighet, i den hensikt å beskytte folkets rettigheter og å bli en troskapens magnet, slik at den allherliges bekræftelser kan vises. Enn videre må et legitimt selskap gjøre alt i sin makt for å trygge folkets rettigheter i alle saker, store som små, og å forvalte selskapets anliggender med den største fullkommenhet, rettskaffenhet og omhu. Hvis det blir ledet slik, vil dette selskap uten skygge av tvil bli legemliggjørelsen av velsignelser, og denne forsamling vil tiltrekke seg bekræftelsene fra alle rike gavers Herre, og under Det Største Navns beskyttelse vil det forbli vernet mot enhver vanskjebne. Dere være hilset og lovpriset.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[210]

Økonomispørsmålet må begynne med bonden og deretter utvides til de andre klassene, for antall bønder er langt høyere enn alle andre klasser. Derfor passer det å begynne med bonden i spørsmål om økonomi, for bonden er den første aktive kraft i menneskenes samfunn. Kort sagt bør det fra de kloke mennesker i hver landsby dannes et styre, og dette styre bør ha oppsyn med landsbyens anliggender. Det bør likeledes opprettes et hovedmagasin med en utpekt sekretær. Ved tiden for innhøsting bør en viss prosentdel av den totale avlingen avsettes til magasinet.

Magasinet har sju inntektskilder: Tiende, husdyrskatt, eiendom uten arving, alt hittegoods uten oppsporbar eier, en tredjedel av alle skattefunn, en tredjedel av all gruveproduksjon, og frivillige bidrag.

Dette magasin har også sju utgiftsposter:

1. Generelle driftsutgifter for magasinet, som lønn til sekretæren og offentlig helsevesen.
2. Tiende til regjeringen.
3. Dyreskatt til regjeringen.
4. Driftsutgifter for et barnehjem.
5. Driftsutgifter for et invalidehjem.
6. Driftsutgifter for en skole.
7. Utbetaling av stønad til nødvendig underhold for de fattige.

Den første inntektskilden er tienden. Den bør innkreves som følger. Dersom en persons inntekt for eksempel er fem hundre dollar og vedkommendes nødvendige utgifter er det samme, vil ingen tiende bli innkrevet fra ham. Hvis en annens utgifter er fem hundre dollar mens vedkommendes inntekt er tusen dollar, vil en tiendedel bli tatt fra ham, for han har mer enn han behøver; om han gir en tiendedel av overskuddet, vil hans levebrød ikke bli negativt påvirket. Hvis en annens utgifter er tusen dollar og

hans inntekt er fem tusen dollar, så vil han måtte gi en og en halv tiendedel ettersom han har et overskudd på fire tusen dollar. Hvis en annen person har tusen dollar i nødvendige utgifter mens hans inntekt er ti tusen dollar, vil han avkrevet to tiendedeler, for hans overskudd utgjør en stor sum. Men dersom en annen persons nødvendige utgifter er fire eller fem tusen dollar og vedkommendes inntekt er hundre tusen, vil en fjerdedel bli avkrevet ham. Skulle en persons inntekt på den annen side være to hundre mens hans absolutt nødvendige behov for sitt levebrød er fem hundre dollar, må en slik person – forutsatt at han ikke har vært etterlaten i sitt arbeid, eller at hans bondegård ikke er blitt velsignet med en avling – motta hjelp fra fellesmagasinet slik at han ikke må forbli nødlidende, og kan leve et bekvemt liv.

Et bestemt beløp må avsettes fra hovedmagasinet til landsbyens foreldreløse barn, og et bestemt beløp til de funksjonshemmede. Dette magasinet må avsette et bestemt beløp til dem som er trengende og ute av stand til å tjene til livets opphold, og et bestemt beløp må avsettes til landsbyens undervisningssystem. Og et bestemt beløp må avsettes til det offentlige helsevesen. Hvis det er noe igjen i magasinet, må det overføres til statskassen for dens nasjonale utgifter.

(Abdu'l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[211]

Det må derfor vedtas slike lover og bestemmelser som vil moderere den ekstreme rikdommen hos de få og imøtekomme de grunnleggende behov hos de mangfoldige millioner fattige, slik at det kan oppnås en viss grad av utjevning.

Absolutt likhet er imidlertid like uopnåelig, for absolutt likhet innen rikdom, makt, handel, jordbruk og industri ville resultere i kaos og uorden, ødelegge levebrød, fremprovosere generell

misnøye og undergrave en ordnet gjennomføring av samfunnets anliggender. For uberettiget likhet innebærer også farer. Det er derfor å foretrekke at en viss grad av moderasjon blir oppnådd, og med moderasjon menes vedtak av slike lover og forordninger som ville hindre grunnløs konsentrasjon av rikdom i hendene hos et fåtall og tilfredsstillende flertallets grunnleggende behov. For eksempel innkasserer fabrikkene en formue hver dag, mens de fattige arbeidernes lønn ikke engang kan tilfredsstillende deres daglige behov. Dette er høyst urettferdig, og det er sikkert at intet rettferdig menneske kan godta det. Det bør derfor vedtas lover og forordninger som gir arbeiderne både en daglig lønn og en part av en fjerde- eller femtedel av fabrikkens overskudd i samsvar med dens midler, eller som ville gjøre at arbeiderne på en annen måte får en rettferdig del av overskuddet sammen med eierne. For kapital og ledelse kommer fra de siste, slit og arbeid fra de første. Arbeiderne kunne enten få en lønn som ivaretar deres daglige behov, så vel som rett til en del av fabrikkens utbytte når de blir skadet eller ute av stand til å arbeide, eller det kunne fastsettes en slik lønn for arbeiderne at de både hadde nok til å dekke det daglige behov og kunne spare litt til tider med svekkelse og arbeidsudyktighet. Hvis man innrettet seg slik, ville hverken fabrikkene hver dag legge seg opp en rikdom som er absolutt unyttig for dem – for om ens rikdom skulle øke over alle grenser, ville man bli underlagt en svært tung byrde, bli utsatt for store besværligheter og vanskeligheter og oppleve at forvaltningen av en slik ekstrem rikdom er svært vanskelig og vil fortære ens krefter – eller arbeiderne utholde slike anstrengelser og vanskeligheter at de blir arbeidsuføre og mot slutten av livet blir offer for den ytterste nød.

Det er derfor klart fastslått at tilegnelsen av ekstrem rikdom for noen få individer, til tross for massenes behov, er urimelig og urettferdig, og at absolutt likhet på den annen side også ville

forstyrre menneskeslektens eksistens, velferd, bekvemmelighet, fred og ordnede liv. Siden dette er tilfelle, er derfor den beste veien å gå å etterstrebe moderasjon, som for de rike er å erkjenne fordelene ved moderasjon når det gjelder å tilegne seg overskudd, og å vise respekt for de fattige og trengendes velferd, det vil si å fastsette en daglig lønn for arbeiderne og også å gi dem en andel av fabrikkens totale overskudd.

(‘Abdu’l-Bahá, *Noen besvarte spørsmål*, s. 307-308)

[212]

Blant resultatene av at åndelige krefter gir seg til kjenne, vil være at menneskenes verden vil tilpasse seg en ny samfunnsform, Guds rettferdighet vil gi seg til kjenne i menneskers anliggender, og over hele verden vil det bli etablert likhet mellom mennesker.

De fattige vil få en stor gave, og de rike vil oppnå evig lykksalighet.

For selv om de rike på denne tid nyter den største luksus og komfort, er de likevel berøvet evig lykksalighet; for evig lykksalighet er betinget av å gi, og de fattige er overalt i ynkelig nød.

Ved at Gud har gitt sin store rettferdighet til kjenne, vil verdens fattige bli belønnet og gis full hjelp, og det vil skje en justering av menneskehetens økonomiske forhold slik at de uvanlig rike og de ynkelige fattige ikke vil finnes i fremtiden.

Dette nye økonomiske forholds privilegium vil nytes av de rike så vel som av de fattige, for på grunn av visse forordninger og begrensninger vil de rike ikke være i stand til å samle så mye at de vil bli belastet ved å forvalte det, mens de fattige vil bli fritatt for belastningen ved armod og nød.

Den rike vil nyte sitt palass, og den fattige vil ha sin komfortable hytte.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 182-183)

[213]

... Bahá'u'lláh fremsatte prinsipper med veiledning for og undervisning om økonomisk omjustering. Av ham ble det åpenbart reguleringer som sikrer samveldets velferd. Slik det rike menneske nyter sitt liv omgitt av komfort og luksus, så må også det fattige menneske på samme vis ha et hjem og være utstyrt med et levebrød og bekvemmeligheter etter sine behov. Denne omjusteringen av samfunnsøkonomien er av den største viktighet siden den sikrer menneskeverdenens stabilitet; og før den blir iverksatt, er lykke og trivsel umulig.

(Abdu'l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 252)

[214]

En av de ting Bahá'u'lláh lærer, dreier seg om justeringen av måten å tjene til livets opphold på i menneskenes samfunn. I denne justeringen kan det ikke bli noen ytterligheter i menneskers forhold angående rikdom og levebrød. For samfunnet trenger finansfolk, bønder, kjøpmenn og arbeidere – akkurat som en hær må bli sammensatt av befalingsmenn, offiserer og menige soldater. Hver enkelt i samfunnsveven må være dyktig – enhver i sin funksjon etter evne, men med rettferdig mulighet for alle. ...

Forskjellen i kapasitet hos de enkelte mennesker er av grunnleggende art. Det er umulig for alle å være likedanne, for alle å være like, for alle å være kloke. Bahá'u'lláh har åpenbart prinsipper og lover som vil gjennomføre tilpasningen av varierende kapasiteter hos menneskene. Han har sagt at hva som enn er mulig å prestere innen menneskenes styresett, vil bli gjennomført ved disse prinsippene. Når lovene fastsatt av ham blir iverksatt, vil det ikke være mulig med noen millionærer i samfunnet, og likeledes ingen ytterst fattige. Dette vil bli gjennomført og regulert ved å justere de ulike grader av menneskelig kapasitet. Samfunnets grunnvoll er jordbruk, oppdyrking av jordsmonnet. Alle må være produsenter.

Enhver person i samfunnet som har et behov tilsvarende vedkommendes produksjonskapasitet, vil bli fritatt for skatt. Men hvis inntekten er større enn vedkommendes behov, må han betale en skatt inntil en justering har skjedd. Det vil si at et menneskes produksjonskapasitet og behov vil bli utjevnet og brakt i samsvar ved beskatning. Hvis en persons produksjon er overstigende, vil vedkommende betale en skatt; hvis hans nødvendige behov overstiger hans produksjon, skal han motta et beløp som er nok til å gi utjevning eller justering. Beskatningen vil derfor være proporsjonal med kapasitet og produksjon, og det vil ikke være noen fattige i samfunnet.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 301-303) [215]

Grunnelementene for hele det økonomiske forholdet er av guddommelig natur og er forbundet med hjertets og åndens verden. Dette blir forklart fullt ut i bahá’í-læren, og uten kunnskap om dens prinsipper lar ingen forbedring i den økonomiske tilstand seg gjennomføre. Bahá’íene vil komme med denne utbedringen og forbedringen, men ikke gjennom oppvigleri og appell om fysisk makt – ikke gjennom krig, men velferd. Hjerter må bli så sammensveiset, kjærlighet bli så dominerende at den rike høyst velvillig vil gi den fattige sin bistand og ta skritt for å innføre disse økonomiske justeringene permanent. Hvis det gjøres på denne måten, vil det være høyst prisverdig, for da vil det være for Guds skyld og på hans tjenestes vei. Det vil for eksempel være som om de rike innbyggerne i en by skulle si: «Det er hverken rett eller lovlig at vi skulle eie stor rikdom mens det råder ussel armod i dette samfunnet,» og deretter frivillig gi sin rikdom til de fattige og beholde bare så meget som vil la dem leve komfortabelt.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*, s. 334) [216]

Han har også mottatt artikkelen som du skrev for «The Bahá'í World» om Sakens økonomiske læresetninger.⁶ Skriftene er, som du sier, ikke særlige rike på stoff om dette emnet, og mange av de spørsmål som verdens sinn i dag er rådløse overfor, er ikke engang nevnt. Den viktigste faktoren er ånden som må gjennomsyre vårt økonomiske liv, og den vil gradvis utkrystallisere seg i nærmere bestemte institusjoner og prinsipper som vil bidra til å frembringe de ideelle forhold som er forutsagt av Bahá'u'lláh.

(Fra et brev av 20. desember 1931 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til et nasjonalt åndelig råd)

[217]

Med hensyn til ditt ønske om å omorganisere ditt forretningsforetagende etter bahá'í-linjer, så setter Shoghi Effendi stor pris på den ånd som har fått deg til å fremsette et slikt forslag. Men han mener likevel at tiden ennå ikke er inne til at en troende skal gi opphav til en slik fundamental endring i vårt samfunns økonomiske struktur, hvor begrenset feltet for et slikt eksperiment enn måtte være. Skjønt Sakens økonomiske læresetninger i hovedtrekk er godt kjent, så er de ennå ikke blitt tilstrekkelig utformet i detalj og systematisert til å la noen anvende dem på en nøyaktig og grundig måte, selv i begrenset skala.

(Fra et brev av 22. mai 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[218]

Det finnes praktisk talt ingen tekniske læresetninger om økonomi i Saken, som bankvirksomhet, prissystem og andre. Saken er ikke

---

6

«The World Economy of Bahá'u'lláh» by Horace Holley, i *The Bahá'í World*, vol. 4, 1930-1932 (New York: Bahá'í Publishing Committee, 1933), s. 351-367.

et økonomisk system, og dens grunnleggere bør heller ikke anses for å ha vært tekniske økonomer. Troens bidrag til dette tema er i essens indirekte, siden den består i anvendelsen av åndelige prinsipper på vårt økonomiske system av i dag. Bahá'u'lláh har gitt oss noen få grunnprinsipper som bør veilede fremtidige bahá'í-økonomer i opprettelsen av slike institusjoner som vil regulere verdens økonomiske forbindelser.

... Mesteren har klart uttalt at lønn bør være ulik, ganske enkelt fordi mennesker er ulike i sin dyktighet og derfor bør motta en lønn som ville tilsvare deres varierende evner og ressurser. Dette synspunktet synes å motsi noen moderne økonomers mening. Men vennene bør ha full tiltro til Mesterens ord og bør gi hans uttalelser forrang fremfor det som sies av våre såkalte moderne tenkere. ...

... Hvilke fremskritt maskineriet enn måtte gjennomgå, så vil mennesker alltid måtte arbeide for å tjene til livets opphold. Anstrengelse er en uadskillelig del av menneskets liv. Den kan anta ulike former i takt med de skiftende forhold i verden, men den vil alltid være til stede som et nødvendig element i vår jordiske eksistens. Livet er tross alt en kamp. Fremgang oppnås gjennom kamp, og uten en slik kamp blir livet uten mening; det dør til og med ut. Maskineriets fremskritt har ikke gjort kamp unødvendig. Det har gitt den en ny form, et nytt utløp.

... Med uttalelsen om at «den økonomiske løsningen er av guddommelig natur» menes at i siste instans er det kun religion som kan fremkalle en slik grunnleggende endring i menneskenes natur at den vil sette dem i stand til å tøyde de økonomiske krefter som truer med å forstyrre grunnvollene for deres eksistens, og dermed hevde sitt herredømme over naturens krefter.

... Som det allerede er henvist til ..., er sosial ulikhet den unngåelige følgen av menneskers naturlige ulikhet. Mennesker

er forskjellige i sin dyktighet og bør derfor være forskjellige i sin sosiale og økonomiske stilling. Men ytterligheter innen rikdom og fattigdom bør likevel avskaffes. De som med sin hjerne har bidratt til å skape og forbedre produksjonsmidlene, må gis en rimelig godtgjørelse, selv om disse midlene kan bli eid og kontrollert av andre.

(Fra et brev av 26. desember 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[219]

Med hensyn til ditt spørsmål om bahá'í-holdningen til problemet med arbeidskonflikter: 'Abdu'l-Bahá forteller oss at disse avgjort ikke lar seg løse ved den rene og skjære kraften i fysisk vold. Selv om ikke-samarbeid ikke ledsages av voldshandlinger, er også det ineffektivt. Konflikten mellom arbeidskraft og kapital lar seg best løse ved samarbeidets og rådslagningens fredelige og konstruktive metoder.

(Fra et brev av 30. juni 1937 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[220]

Angående dine spørsmål om bahá'í-holdningen til ulike økonomiske problemer, som problemet med eierskap, kontroll og distribuering av kapital og av andre produksjonsmidler, problemet med truster og monopoler, og slike økonomiske eksperimenter som sosiale kooperativer: Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás læresetninger gir ikke spesifikke og detaljerte løsninger på alle slike økonomiske problemer, som for det meste har med området for teknisk økonomi å gjøre og som sådanne ikke angår Saken direkte. Sant nok er det visse veiledende prinsipper i hellige bahá'í-skrifter om temaet økonomi, men disse dekker på ingen måte hele feltet

for teoretisk og anvendt økonomi og er for det meste ment å skulle veilede fremtidige bahá'í-skribenter og -teknikere innen økonomi til å utvikle et økonomisk system som ville fungere i fullt samsvar med Sakens ånd og dens nøyaktige forordninger vedrørende dette og lignende temaer. Det Internasjonale Rettferdighetens Hus vil, i samråd med økonomiske eksperter, måtte bistå i utformingen og utviklingen av fremtidens bahá'í økonomisystem. En ting er likevel sikker: at Saken hverken aksepterer den kapitalistiske økonomis teorier fullt ut, og at den heller ikke kan være enig med marxistene og kommunistene i deres avvisning av prinsippet om privat eierskap og om denne viktige hellige rett for individet.

(Fra et brev av 10. juni 1939 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[221]

De ideologier som nå er gjengse i verden, er ytterst komplekse. Akkurat som det pr. i dag er vanskelig å peke ut et system av læresetninger med indre sammenheng som kunne kalles kristendom og favne alle dem som kaller seg kristne, så finnes det mange slags kommunister, ofte i sterk strid med hverandre. I enda sterkere grad er det mange slags kapitalister i den forstand at de taler til fordel for kapitalisme som den ønskverdigste form for et økonomisk system. «Løftet om fred i verden» var ikke et sted for en analyse av disse ulike teoriers fordeler og ulemper, det kunne bare antyde noen av de mest skrikende mangler avstedkommet av ekstreme varianter og oppmuntre alle som forfekter dem, til å overse deres forskjeller i en søken etter den virkelige løsningen på problemene som plager menneskeheten.

Man kunne postulere to ekstremer av økonomisk teori: de som mener at den beste løsningen er å fjerne alt av statlig kontroll

og inngrep fra det økonomiske systems virksomhet, og de som mener at det økonomiske systems virkemåte bør bli tett supervisert og justert av staten slik at samfunnet ikke er prisgitt systemet, men har det under sin kontroll. Som det er blitt til overmål klart, vil ingen av ekstremene fungere i praksis, og begges forkjempere er gradvis kommet til å innta mer moderate standpunkter, selv om det er en tendens til at synspunktene svinger som en reaksjon på skiftende omstendigheter. Det var til forkjemperne for en av disse ekstremer og til den nåværende sterkt utilfredsstillende økonomiske situasjon i verden Rettferdighetens Hus hentydet da det refererte til disse ideologier som har hatt en tendens «til ufølsomt å overlate millioner av sultende til kreftenes spill i et markeds-system som altfor tydelig gjør vondt verre for størsteparten av menneskeheten, mens den tillater små grupper å leve i velstandskår som våre forfedre neppe drømte om.»

(Fra et brev av 13. november 1985 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[222]

Et tydelig eksempel kommer frem i diskusjoner om globaliseringsprosessen, som ditt brev henspiller på. De veldige fordelene som dette lenge etterlengtede stadium i utviklingen av menneskenes samfunn medfører, krever sammenlignbare anstrengelser av styringsmakten og det sivile samfunn for å sikre en rimelig fordeling av fordelene for hele menneskeslekten. 'Abdu'l-Bahá presenterer saken for oss uten omsvøp:

Tenk på et individ som har samlet seg skatter ved å kolonisere et land til fordel for seg selv: Vedkommende har skaffet seg en veldig formue og sikret seg utbytte og inntekter som flyter som en elv, mens hundre tusen ulykkelige mennesker, svake og kraftløse, trenger en munnfull brød.

Det finnes hverken likhet eller velvilje. Så dere skjønner at alminnelig fred og glede er ødelagt, og menneskehetens velferd er opphevet i en slik utstrekning at for mange er livet gjort nytteløst. For formuesverdier, æresbevisninger, handel og industri befinner seg i hendene på noen industriherrer mens andre mennesker er utsatt for en hel serie vanskeligheter og problemer uten ende: de har hverken fordeler, utbytte, bekvemmeligheter eller fred.

Utfordringene som reises av dette problemet, som i dag påvirker hele planeten, er av en skala uten like i menneskenes historie. Å takle dem vil kreve en enhetlig forståelse av hva som står på spill, en forståelse som kan oppnås bare ved inngående analyse, åpen offentlig diskusjon og et strengt forsett om å iverksette omforente kontrollsystemer.

(Fra et brev av 27. november 2001 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[223]

Det Universelle Rettferdighetens Hus har mottatt ditt brev ... som anmoder om en klargjøring av hva som utgjør en passende økonomisk filosofi for vår tid. ...

I ditt ... brev siterer du et avsnitt fra Lysets århundre, som henviser til det nå gjengse tankesystemet på planeten som moralsk og intellektuelt bankerott. For deg antyder avsnittet at kapitalismen av bahá'í-samfunnet betraktes som en unyttig økonomisk filosofi for fremtidig utvikling av verden. Du finner dette standpunktet overraskende, ikke alene fordi det står i direkte motsetning til konklusjoner trukket av dagens tenkere som anser kapitalisme som det eneste levedyktige system for global økonomisk utvikling, men også fordi det synes å motsi visse uttalelser av Shoghi Effendi. Kapitalisme har utviklet seg til et system som du ville hevde stort

sett, om ikke fullstendig, samsvarer med Shoghi Effendis uttalelser. Du undrer på hvordan bahá'ier i arbeid innen økonomi-feltet skal gå fremover når de har så vidt forskjellige syn på temaet – fra dem som lik deg ser Beskytterens bemerkninger som en støtte for kapitalismen, til andre som mener den bør byttes ut.

Ved de spørsmålene du reiser, er det to aspekter. Det ene gjelder uttalelsen om at dagens dominerende verdenssystem er bankerott, og det annet har å gjøre med gyldigheten av økonomiske teorier som er positivt innstilt overfor kapitalisme. Angående det første, så er avsnittet sitert fra Lysets århundre ment som et generelt utsagn om verdens tilstand, dens politiske og økonomiske strukturer og de urettferdigheter som flenger opp den nåværende samfunnsveven. Man kan med rette fordømme den nåværende verdenssituasjon som urettferdig, der relativt få lever i overflod mens det store flertall av deres medmennesker er dømt til et liv i absolutt materiell fattigdom. Denne situasjonen kan avgjort ikke adskilles fra de grunnleggende utilstrekkeligheter ved det dominerende tankesystemet og de strukturer og prosesser som det har gitt opphav til.

Det andre aspektet ved dine spørsmål gjelder de nærmere detaljer innen økonomisk teori. At bahá'í-tenkere er tilhengere av et vidt spekter av synspunkter på kapitalismen og dens ulike former, bør ikke være en årsak til uro, slik du nevner. Rettferdighetens Hus finner tvert imot at situasjonen er sunn og ønsker ved denne tid ikke å utbrodere dette tema videre. Du har rett når du i ditt ... brev uttaler at løsningene på menneskehetens problemer finnes i å anvende vitenskapelig kunnskap og Bahá'u'lláhs læresetninger på den sosiale virkelighet. Det er derfor å vente at læresetningene ville komme til anvendelse på de valg menneskeheten må ta om hvordan man skal produsere, distribuere, mangfoldiggjøre, anvende og bruke materielle midler. Slik som det er naturlig i

fremskrittene for enhver vitenskap, vil man vinne innsikter i en passende økonomisk teori kun etter hvert som mennesker med avvikende synspunkter utforsker forskjellige retninger. Kritikkk av gjengs økonomisk praksis bør ikke bli feiltolket som bare en fordømmelse av kapitalisme og bør heller ikke tas som en godkjennelse av sosialisme. Som du beredvillig vil si deg enig i, kan premisset om privat eierskap gi opphav til nye og bedre måter enn dagens vis å organisere menneskeslektens økonomiske aktivitet på.

(Fra et brev av 31. juli 2002 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[224]

Sosial rettferdighet vil oppnås kun når hvert medlem av samfunnet nyter en relativ grad av materiell velstand og vier tilegnelsen av åndelige egenskaper tilbørlig oppmerksomhet. Løsningen på de rådende økonomiske vanskeligheter er altså like meget å søke i anvendelsen av åndelige prinsipper som i gjennomføringen av vitenskapelige metoder og fremgangsmåter.

Med henvisning til den materielle verdens behov har Bahá'u'lláh bekreftet at ethvert mål er tildelt et middel til å oppnå det. En naturlig slutning man kan trekke ved å reflektere over dette grunnleggende prinsipp, er at årvåkenhet må utvises for å skjelne «middel» fra «mål»; ellers kan det som er ment som bare et instrument, lett bli selve målet i en persons liv. Å tilegne seg rikdom er et typisk eksempel; det er akseptabelt og prisverdig i den grad det tjener som et middel til å nå høyere mål – til å dekke ens grunnleggende behov, til å hjelpe ens familie til fremgang, til å fremme samfunnets velferd og til å bidra til opprettelsen av en verdenssivilisasjon. Men å gjøre opphopping av rikdom til det sentrale punkt i livet er uverdigg for ethvert menneske.

En idé som er nært beslektet med ovenstående og i godt samsvar med bahá'í-lærens ånd, er at målet ikke helliger midlet. Hvor konstruktivt og edelt målet enn er, og hvor betydningsfullt for ens eget liv eller familiens velferd det måtte være, får det ikke nås ved urettmessige midler. Beklageligvis gir et antall av dagens ledere – innen politikk, samfunn og religion – så vel som noen direktører for finansmarkeder, sjefer for multinasjonale selskaper, toppfolk innen handel og industri, og vanlige folk etter for sosialt press og ignorerer samvittighetens røst idet de handler mot dette prinsippet og rettferdiggjør ethvert middel for å nå sine mål.

Rikdommens lovgylighet, har 'Abdu'l-Bahá påpekt, avhenger av dens opprinnelse og dens bruk. I denne forbindelse har han uttalt at «rikdom er høyst prisverdig dersom den vinnes ved en persons egne anstrengelser og ved Guds nåde i forretninger, jordbruk, kunst og industri», dersom de skritt vedkommende tok da han la seg opp rikdom, tjener til å «berike folkets flertall», og dersom den derved oppsamlede rikdom brukes til «filantropiske formål» og til «å utbre kunnskap», til å grunnlegge skoler og industri og fremme undervisning, og i alminnelighet til samfunnets vel. ...

Mange ville vel beredvillig anerkjenne at tilegnelsen av rikdom bør styres av kravene om rettferdighet, hvilket som prinsipp kan uttrykkes i varierende grader, på ulike nivåer. En arbeidsgiver og en ansatt er for eksempel bundet av de lover og overenskomster som regulerer deres arbeid, og hver enkelt forventes å skjømte sine forpliktelser ærlig og redelig. Men på et annet nivå: Dersom den dypere innebyrd av rettferdighet skal gjennomføres, må det tas hensyn til de to andre forutsetningene for lovgyldig rikdoms-tilegnelse, og de gjengse normene må revurderes i lys av dem. Her fortjener forholdet mellom minimumslønn og levekostnad omhyggelig evaluering, særlig i lys av det bidrag arbeidere yter til

et selskaps suksess og deres rett til en rimelig andel av fortjenesten, som bemerket av 'Abdu'l-Bahá. Den store avstanden, som ofte er uforsvarlig, mellom visse varers produksjonskostnad og utsalgspris, krever likeledes oppmerksomhet, og det gjør også spørsmålet om skape rikdom gjennom tiltak som vil «berike folkets flertall». Det som slik refleksjon og undersøkelse uten tvil vil gjøre klart til overmål, er at visse fremgangsmåter for å skape rikdom – hvorav så mange innebærer grov utnyttelse av andre, monopolisering og manipulering av markeder og produksjon av varer som fremmer vold og umoral – er uverdige og uakseptable.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 2. april 2010 til de troende i troens vugge)

[225]

Velferden for enhver del av menneskeheten er uløselig forbundet med helhetens velferd. Menneskehetens kollektive liv lider når en enkelt gruppe tenker på sin egen velvære isolert fra sine naboers velvære eller etterstreber økonomisk vinning uten hensyn til hvordan påvirkningen blir for naturmiljøet, som sørger for næring til alle. En gjenstridig hindring står altså i veien for meningsfull sosial fremgang: Stadig vekk råder griskhet og egeninteresse grunnen på bekostning av det felles beste. Det opphopes rikdom i urimelige mengder, og dette skaper en ustabilitet som forverres av hvordan inntekter og muligheter blir så ujevnt fordelt mellom nasjoner og innenfor nasjoner. Men slik trenger det ikke å være. Uansett hvor meget slike tilstander er resultatet av historien, så er de ikke nødt til å definere fremtiden; og selv om nåværende tilnærmingsmåter til det økonomiske liv var tilfredsstillende for menneskehetens ungdomsstadium, er de avgjort utilstrekkelige for dens gryende modenhetsalder. Det finnes intet som rettferdiggjør en evig videreføring av strukturer, regler og systemer som åpenbart

unnlater å tjene alle folkeslags interesser. Troens lære lar det ikke være rom for tvil: en moralsk dimensjon er uløselig forbundet med frembringelsen, fordelingen og anvendelsen av rikdom og ressurser.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 1. mars 2017
til verdens bahá'íer)

[226]

Helse

La dem også studere alt som vil fremme kroppens helse og fysiske sunnhet, og hvordan de kan beskytte barna mot sykdom.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §94.3) [227]

Anstreng dere derfor kraftig så at renhet og hellighet, som ‘Abdu’l-Bahá setter høyere enn alt annet, vil utmerke Bahás folk, så at Guds folk vil overgå alle andre mennesker i alle slags dyder, slik at de både utvendig og innvendig vil vise seg overlegne overfor resten, slik at de i renhet, plettfrihet, forfinelse og sunnhetspleie vil føre an i teten blant dem som har kunnskap. Og at de ved sin trelldomsfrihet, sin kunnskap og sin selvbeherskelse vil bli de første blant de rene, de frigjorte og de kloke.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §129.14) [228]

O tjenerinne for den høyeste! Ditt brev ble mottatt. Du har skrevet at du prøver å opprette et sykehus og ordner og planlegger det sammen med fem bahá’í-leger. Dersom en slik sak blir gjennomført, ville det være svært nyttig.

(‘Abdu’l-Bahá, fra en tavle – oversatt fra persisk) [229]

Hvis legemets helse og velvære blir brukt på rikets vei, er dette svært akseptabelt og prisverdig; og dersom de blir brukt til menneskehetens beste i sin alminnelighet – selv om det skulle være til dens materielle (eller legemlige) fordel – og være et middel til å gjøre noe godt, så kan også dette godtas. Men hvis menneskets

helse og sunnhet brukes på sanselige begjær og djevleske forehavender i et liv på dyrets nivå, da ville sykdom være bedre enn en slik sunnhet – ja, døden selv ville være å foretrekke fremfor et slikt liv. Hvis du ønsker deg god helse, da ønsk deg god helse for å tjene riket. Jeg håper at du kan oppnå fullkommen innsikt, urokkelig besluttsomhet, fullkommen sunnhet og åndelig og fysisk styrke, så du kan drikke av det evige livs kilde og bli hjulpet av den guddommelige bekræftelses ånd.

(‘Abdu’l-Bahá, sitert i *Bahá’u’lláh og den nye tid: En innføring i bahá’i-troen* (Oslo: Bahá’i Forlag, 2020), s. 142)

[230]

Helbredelse utelukkende gjennom åndelige krefter er utvilsomt like utilstrekkelig som den helbredelse materialistiske leger og tenkere forgjeves søker å oppnå ved utelukkende å ta sin tilflukt til mekaniske innretninger og metoder. Det beste resultat kan oppnås ved å kombinere disse to prosessene: den åndelige og den fysiske.

(Fra et brev av 12. mars 1934 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende)

[231]

Den enorme energi som ødsles og bortkastes på krig, politisk som økonomisk, vil vies slike formål som vil utvide omfanget av menneskenes oppfinnelser og tekniske utvikling, som vil øke menneskehetens produktivitet, utrydde sykdom, utvide vitenskapelig forskning, bedre helsetilstanden, skjerpe og foredle den menneskelige hjerne, utnytte planetens ubrukte og uanede ressurser, forlenge menneskets liv og fremme alt som kan stimulere hele menneskeslektens intellektuelle, moralske og åndelige liv.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá’u’lláh*, s. 204)

[232]

Det vil kanskje glede deg å høre at informasjon om AIDS inngår i mange bahá'í helseprosjekter i Afrika og rundt om i verden, med vekt på betydningen av kyskhhet, ekteskapelig troskap, ekteskapets hellighet og familiens avgjørende betydning som samfunnets grunnenhet. Undervisning om AIDS og menneskets seksualitet er sannsynligvis mest virksom dersom den gjennomføres i forbindelse med opplæring fokusert på livets bredere, åndelige og moralske aspekter, noe som ville lede til å styrke familier og samfunn.

(Fra et brev av 15. november 2000 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[233]

Kunstarter, media og teknologi

Det er tillatelig å studere vitenskaper og kunster, men da slike vitenskaper som er nyttige og vil tjene til folkets fremgang og fremskritt. Således er det bestemt av ham som er forordneren, den allvise.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 25) [234]

Ved begynnelsen av ethvert foretagende må man se hen mot dets avslutning. Av alle kunstarter og vitenskaper, sett barna til å studere dem som vil gavne menneskeheten, som vil sikre dens fremgang og høyne dens stade.

(Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 173) [235]

Om ikke lenge skal vi gjennom deg frembringe talspersoner for nye og vidunderlige vitenskaper, for kraftige og effektive håndverk, og skal gjennom dem bringe for dagen det som ingen av våre tjenere hittil har unnfanget i sitt hjerte.

(Bahá'u'lláh, *The Summons of the Lord of Hosts: Tablets of Bahá'u'lláh* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2006), s. 52-53) [236]

Kunst, håndverk og vitenskap hever tilværelsens verden og bidrar til å foredle den.

(Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf*, s. 26) [237]

Velsignet er den som i løpet av Guds dager vil utøve håndverk. Dette er en gave fra Gud, for i denne største religionsordning er det antagelig i Guds øyne at et menneske beskjeftiger seg i et yrke som frir det fra å være avhengig av veldedighet. Enhver håndverkers virksomhet betraktes som tilbedelse.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra persisk)

[238]

Hva som enn skrives, bør ikke overskride taktens og visdommens grenser, og i de anvendte ord bør melkens egenskap ligge gjemt, slik at verdens barn kan næres ved det og nå modenhet. Vi har i fortiden sagt at ett ord har forårets virkning og får hjertene til å bli friske og frodige, mens et annet er som en pest som får blomnene og blomstene til å visne. Gud gi at forfattere blant vennene vil skrive på en slik måte som ville være antagelig for rettsindige sjeler og ikke utløse smålig kritikk fra folkets side.

(Bahá'u'lláh, fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[239]

Å utvide undervisningen, utvikle nyttige kunstgrener og vitenskaper og fremme industri og teknologi – ville dette være skadelige ting? For innsats av dette slag hever individet innenfor mengden og løfter det ut av uvitenhetens dybder til kunnskapens og den menneskelige utmerkelses høyeste høyder.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 17)

[240]

Det haster derfor med at det skrives nyttige artikler og bøker som klart og avgjørende fastslår hva folk i dag har behov for, og hva som vil bidra til samfunnets lykke og fremgang. Disse bør bli utgitt og spredt rundt om i landet, slik at i det minste lederne blant folk i

noen grad burde bli vekket og reise seg for å anstrenge seg langs linjer som vil lede til varig heder. Publiseringen av høye tanker er den dynamiske kraft i livets arterier; den er selve sjelen i verden. Tanker er et grenseløst hav, og tilværelsens virkninger og skiftende forhold er som bølgenes adskilte former og individuelle grenser; bølgene vil ikke heve seg og spre sine kunnskapsperler på livets kyst før havet står i kok.

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 127)

[241]

Legg for eksempel merke til at i andre land anstremte de seg over en lengre periode inntil de til sist oppdaget dampkraften og ved dens hjelp ble i stand til å utføre tunge oppgaver som en gang oversteg menneskers styrke. Hvor mange århundrer ville det vel ikke ta om vi skulle oppgi bruken av denne kraften og isteden anstrenge oss av alle krefter for å oppfinne en erstatning! Der derfor å foretrekke å fortsette å bruke damp og samtidig stadig undersøke muligheten for at en langt større kraft kan være tilgjengelig. Andre teknologiske fremskritt, vitenskaper, kunstgrener og politiske formler av utprøvd nytte bør man betrakte i samme lys, det vil si de fremgangsmåter som gjennom tidsaldres gang er blitt satt på prøve, og hvor deres mange bruksmåter og fordeler beviselig har resultert i statens heder og storhet og folkets velbefinnende og fremgang. Dersom man skulle oppgi alle disse, uten noen gyldig grunn, og forsøke andre forbedringsmetoder, så ville mange år og mange liv gå med før slike reformer kunne utvikle seg og bli stilt på prøve. I mellomtiden «er vi fortsatt ved den første sving på veien».

(‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*, s. 131-132)

[242]

I denne nye og vidunderlige tidsalder er den urokkelige grunnvoll undervisning i vitenskaper og kunstgrener. I henhold til uttrykkelige hellige tekster må hvert barn bli lært håndverk og kunstgrener i den grad som er nødvendig. Derfor må det i hver by og landsby opprettes skoler, og hvert barn i byen eller landsbyen må studere i nødvendig utstrekning.

(‘Abdu’l-Bahá, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, §109.1) [243]

Den dag vil komme da Saken vil bre seg som en løpeild når dens ånd og dens lære presenteres på scenen eller i kunst og litteratur som helhet. Kunst er bedre i stand til å vekke slike edle følelser enn kjølig resonnement, særlig hos folk flest.

(Fra et brev av 10. oktober 1932 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [244]

Med hensyn til ... tidsskriftet foreslår han at det legges større vekt på artiklenes antall og kvalitet, og at disse ikke skrives om spesifikke bahá’í-temaer alene, men bør dekke et vidt spekter av materiale, det være seg av sosial, religiøs eller humanitær art. Vitenskapsseksjonen er uten tvil svært viktig og har en særlig appell til de unge og til nykommerne

(Fra et brev av 30. mai 1935 skrevet på vegne av Shoghi Effendi til en troende) [245]

Menneskehetens enhet, slik Bahá’u’lláh så den for seg, innebærer at det opprettes et verdenssamvelde hvor alle nasjoner, raser, trosbekjennelser og klasser blir nært og varig forenet, og hvor medlemstatenes selvstyre og individets frihet og initiativ blir klart

og fullstendig sikret. ... Mens pressen under et slikt system vil la menneskehetens forskjelligartede synspunkter og overbevisninger komme til uttrykk i full bredde, vil den ikke lenger bli ondsinnet manipulert av kapitalinteresser, de være seg private eller offentlige, og vil være befridd for påvirkningen fra stridende regjeringer og folk.

(Shoghi Effendi, fra et brev av 11. mars 1936, i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 203-204)

[246]

Dagens ungdom må – inngitt dette fortrinn og en tilsvarende ydmykhet, med standhaftighet og kjærlig tjenesteånd – bevege seg mot teten i de profesjoner, yrker, teoretiske fag og håndverks- grener som er nødvendige for menneskehetens videre fremgang, for å sikre at Sakens ånd vil kaste sin opplysning over alle disse viktige felter innen menneskers bestrebelse. Samtidig som de enn videre sikter mot å mestre de forenende begreper og raskt fremadskridende teknologier i denne kommunikasjonenes tidsalder, kan de også, i sannhet må de, garantere overføringen til fremtiden av de ferdigheter som vil bevare fortidens vidunderlige, uunnværlige prestasjoner.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av 8. mai 1985 til verdens bahá'í-ungdom)

[247]

De vitenskapelige og teknologiske fremskritt som skjer i dette unvanlig velsignede århundre, bærer bud om stor fremgang i planetens sosiale utvikling, og de peker på de midlene som menneskehetens praktiske problemer kan løses ved. Faktisk gir de selve midlet til å administrere en forenet verdens mangesidige liv. Likevel finnes det fortsatt hindringer. Tvil, vrangforestillinger,

fordommer, mistanker og snever egeninteresse rir nasjoner og folk i deres forhold til hverandre.

(Det Universelle Rettferdighetens Hus, fra et budskap av oktober 1985 til verdens folk)

[248]

Det er nyttig å huske at internettet er en refleksjon av verden omkring oss, og i dets uendelighet av sider finner vi de samme konkurrerende forenende og oppløsende krefter som karakteriserer den forvirring som menneskeheten er fanget i.

(Fra et brev av 9. april 2008 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[249]

Kapasiteten hos troens institusjoner og organer til å bygge enhetlig tenkning i sine samfunn, til å forbli fokusert, til å lede sin energi i tjeneste for Saken og til å fremme systematisk handling beror i noen utstrekning på i hvilken grad systemene og instrumentene anvendt av dem er responsive overfor virkeligheten, det vil si overfor behovene hos kravene fra de lokalsamfunn de tjener og det samfunn de virker innenfor.

I denne forbindelse har vi fått anvisning om å komme med et advarende ord: Bruken av teknologi vil selvsagt være bydende nødvendig for utviklingen av effektive systemer og instrumenter ...; men den kan likevel ikke tillates å definere behov og diktere handling.

(Fra et brev av 30. mars 2011 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[250]

Det er ikke tvil om at moderne teknologier kan være verdifulle instrumenter i det store foretagende å skulle bygge en fremgangsrik verdenssivilisasjon. Men som en person som er engasjert til fordel for utvikling av landsbygda, er du sikkert klar over de potensielt ødeleggende kreftene som slippes løs av en naiv gjennomføring av teknologi i modernismens og globaliseringens navn. For eksempel har innføringen av monokultur som en jordbrukspraksis i landlige områder, ment å skulle øke effektivitet og avkastning for små jordeiere, i noen tilfeller faktisk kostet dem deres jord; selv om det i siste instans er fordeler ved å bevege seg i retning av moderne metoder i jordbruket, så kan man ikke være blind for den veldige kostnaden i menneskelig lidelse som kan komme, og som kunne dempes ved å endre fremgangsmåten. Uttalelsen i brevet var en henvisning til disse negative tendensene og ikke en generell fordømmelse av teknologisk utvikling og fremskritt, som støttes av troens læresetninger. ...

Bahá'íer engasjert i prosjekter for sosial og økonomisk utvikling erkjenner at bruken av teknologi innebærer både fordeler og fallgruber. Nøkkelspørsmålet er derfor ikke om man skal ta i bruk teknologi, men hvordan den skal brukes. Tilnærminger til utvikling der bidrag av varer og tjenester står i sentrum, som er så typisk for velment tradisjonell religiøs veldedighet og velferdsstatens programmer, er kjent for å ha svekkende virkninger. Den innledende forlokkelsen ved de lovede teknologier viser seg ofte å være kortvarig. Det er til dette fenomenet uttrykket «bedragerisk innpakke teknologier» henviser. Håpet er at vennene innen utviklingsfeltet vil veie de tekniske spørsmål og sosiale krefter som spiller inn, og benytte seg av en dyp forståelse av både vitenskap og religion så de kan bidra til en sunn tilnærming som unngår

ytterlighetene ved blind tro på materialisme og ved en romantisk tilknytning til tradisjon.

(Fra et brev av 30. desember 2014 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til en troende)

[251]

Som dere vet, er teknologiske fremskritt en integrert del av en global sivilisasjons fremvekst. Faktisk er internett et synlig utslag av en utvikling som Beskytteren foregrip da han i beskrivelsen av en forenet menneskehet forutså at «Det vil bli utviklet et internasjonalt kommunikasjonssystem som omfatter hele kloden og er befridd for nasjonale hindringer og restriksjoner og fungerer med vidunderlig hurtighet og fullkommen regelmessighet.» Det er imidlertid en veldig stor utfordring å lære å bruke internett på en måte som bidrar til materiell og åndelig fremgang.

... Men gitt at internett tillater øyeblikkelig spredning av innhold blant voksende mengder, kreves det visdom og selvdisiplin så lærens betydning eller verdighet ikke blir skadelidende ved en upassende, unøyaktig eller alminneliggjørende presentasjon. ...

... Mens det for eksempel kan være nyttig å reflektere over kjerneaktivitetenes natur og form, særlig i sammenheng med erfaringene i et område eller en region, oppstår det visse problemer ved et forsøk på å skape et nettsted som tar sikte på å tale om temaet til bahá'ier over hele verden. En slik tilnærming kunne føre til at en bestemt befolknings kulturelle normer og verdier presenteres til etterfølgelse overfor et allment publikum – et mønster som er altfor fremherskende i dagens verden. Det er også en fare for å øve en utilsiktet påvirkning på læringsprosessen som utfolder seg på grasrota, der individer, samfunn og institusjoner opptrer som frontfigurer for sin egen vekst og utvikling. Av særlig relevans for de ovennevnte kulturasperker er perspektivene som ble

fremlagt i følgende utdrag fra budskapet av 12. desember 2011 fra Rettferdighetens Hus til alle nasjonale åndelige råd, selv om den spesifikke konteksten er kunstneriske bestrebelser og supplerende undervisningsmaterieil:

Jordens folkeslag, drevet av krefter både innenfor og utenfor bahá'í-samfunnet, kan sees å bevege seg nærmere og nærmere hverandre fra forskjellige retninger mot det som vil bli en verdenscivilisasjon av en så formidabel beskaffenhet at det ville være fåfengt for oss å forsøke å forestille oss den i dag. Etter hvert som denne sentripetale bevegelsen av befolkninger skyter fart rundt om på kloden, vil det i enhver kultur gradvis falle bort noen elementer som ikke er i samsvar med troens lære, mens andre vil bli styrket. På samme måte vil det over tid utvikles nye kulturelementer i takt med at folk med avstamning fra enhver menneskegruppe inspireres av Bahá'u'lláhs åpenbaring og gir uttrykk – til dels i form av kunstneriske og litterære verk – for tanke- og handlingsmønstre som hans lære har gitt opphav til. ... Vi lengter for eksempel etter å se at det dukker opp betagende sanger fra enhver del av verden, på ethvert språk, som i de unges bevissthet vil innprente de dype begrepene som ligger forvart i bahá'í-læren. En slik oppblomstring av skapende tankevirksomhet vil likevel utebli dersom vennene, det være seg enn så uforvarende, skulle falle inn i slike fremherskende mønstre i verden som tillater innehaverne av økonomiske ressurser å påtvinge andre sine kulturelle perspektiver, idet de oversvømmer dem med aggressivt markedsført materieil og produkter.

(Fra et brev av 9. oktober 2015 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[252]

En av de mest betydningsfulle utviklinger som på denne tid markerer Den Guddommelige Plans forløp, har vært fremskrittene på kulturplanet som bahá'í-samfunnet har opplevd, og som Rettferdighetens Hus har henvist til i flere av sine budskap. Disse fremskrittene fortjener dyp refleksjon. Enhver hengiven troende vil ganske visst ønske å verne om dem og gi dem videre fremhjelp. Av den grunn må vennene gi akt på sin måte å kommunisere på, som kan gjøre så mye for å påvirke samfunnets kultur. De må ta sikte på å øke bevisstheten uten å vekke det gjenstridige selv, å spre innsikt uten å dyrke en følelse av å søke berømmelse, å gjøre spørsmål til gjenstand for inngående behandling, men ikke innby til strid, å bevare en klar uttrykksmåte, men ikke synke til den grovhet som råder i vulgære samtaler, og å unngå å fastsette dagsorden for samfunnet, med eller uten overlegg, eller å søke samfunnets godkjennelse idet man omskriver samfunnets bestrebelse i ordelag som kan undergrave disse samme bestrebelsene.

(Fra et brev av 4. april 2018 skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus til et nasjonalt åndelig råd)

[253]